

NESKONČNO POTOVANJE

ANDREW DAVIS

NESKONČNO POTOVANJE

Rasti v podobnosti Kristusu

Naslov izvirnika:
An Infinite Journey
Growing toward Christlikeness

Copyright © 2014 by Dr. Andrew M. Davis
All rights reserved.

Izdal Studio oko d.o.o., Banija 85, 1292 Ig pri Ljubljani
info@studio-oko.si, studio-oko.si

Uredil JP Manley
Prevedla Alenka Camloh Mrdenović
Prelomil in pripravil za tisk David Okorn, Studio oko d.o.o.

Vse pravice pridržane. Tiskanje te knjige v celoti ali delno je brez soglasja
izdajatelja prepovedano.

Knjiga je brezplačna.

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda
Svetega pisma (SSP), Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska
družba Slovenije.

Naklada 1.000 izvodov
Ljubljana, avgust 2024

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-318
27-584.5

DAVIS, Andrew Martin, 1962-
Neskončno potovanje : rasti v podobnosti Kristusu / Andrew
Davis ; [prevedla Alenka Camloh Mrdenović]. - Ig : Studio Oko, 2024

Prevod dela: An infinite journey
ISBN 978-961-07-2218-2
COBISS.SI-ID 201673987

VSEBINA

1. poglavje	
Začrtano neskončno potovanje	9
Zunanje potovanje razmaha evangelija	10
Notranje potovanje posvečenja	11
Proti celovitemu zemljevidu posvečenja	12
Razumevanje Velikega poslanstva	18
Vprašanja za diskusijo:	19
2. poglavje	
Naše veliko odrešenje	21
1. stopnja: Proces klica in pritegnitve	22
2. stopnja: Trenutek ponovnega rojstva, vere in opravičenja	24
3. stopnja: Proces posvečenja	29
4. stopnja: Trenutek/trenutki povečanja	33
Vprašanja za diskusijo:	34
3. poglavje	
(Spo)znanje: O dejstvih in izkustveno	35
Spoznanje Boga in védenje o Bogu	36
Dva osnovna vzorca učenčevstva [delanja učencev]:	
Dejstva in izkušnje	37
Mesto resnice, postavljeno v vašem umu	38
Gradbeni material: Svetopisemska dejstva	39
Združevanje in ponovno združevanje dejstev	41
Rečni kamen v primerjavi z gozdnim kamnom	42
Kristus je odprl njihov um za razumevanje Pisem	44
Sveto pismo je alfa in omega vere v Kristusa	45
Trta in mladike: »Ostanite v moji besedi.«	45

Neskončno potovanje

Delovanje Božje besede obrodi zrelost	46
Izkustveno (spo)znanje	47
Resnično življenje razsvetljuje Sveto pismo	48
Svetopisemski primeri učenja iz izkušenj	49
Dnevne lekcije v Božji ljubezni	51
Vzgoja glede greha: Učenje iz grenkih izkušenj	52
Trpljenje: Višja šola duhovnih izkušenj	52
Učenčevstvo [delanje učencev] z zgledom	54
Vprašanja za diskusijo:	54

4. poglavje

Vera, 1. del: Gotovost nevidnega sveta, obstoj resničnosti, v katere upamo, in zagotovilo [prepričanost v svoj greh]	57
Pet elementov vere	58
Gotovost nevidnih duhovnih resničnosti.	59
Obstoj resničnosti, v katere upamo.	63
Zagotovilo stvari, ki jih ne vidimo	67
Vprašanja za diskusijo:	70

5. poglavje

Vera, 2. del: Zanašanje & vodenje	73
Vera je zanašanje	73
Kristus: Vsezadosten odrešenik od greha	78
Kristus: Vsezadosten skrbnik za obe potovanji	80
Vera in duhovno vodenje	83
Povzetek	88
Vprašanja za diskusijo:	88

6. poglavje

Značaj, 1. del: Naklonjenost, želja in volja	91
Značaj	91
Pet področij krščanskega značaja	93
Naklonjenost: Kar ljubiš in kar sovražiš.	93

Želja: Kar iščeš	98
Volja: Kar izbereš in kar zavrneš.	103
Vprašanja za diskusijo:	107
7. poglavje	
Značaj, 2. del: Misel, čustvo & vrlina	111
Misel	111
Čustvo	117
Vrline – Kar si	123
Vprašanja za diskusijo:	126
8. poglavje	
Dejanja, 1. del: Poslušnost, telo, čistost in greh	129
Dejanja	129
Nenehna poslušnost	130
Telo in njegova dela	132
Darovanje telesa	137
Čistost od greha	139
Pravilno ravnanje z grehom	147
Vprašanja za diskusijo:	149
9. poglavje	
Dejanja, 2. del: Čaščenje, duhovne discipline in družina.	153
Čaščenje	153
Človeški odnosi	163
Zakon	163
Starš–otrok	165
Vprašanja za diskusijo:	167
10. poglavje	
Dejanja, 3. del: Služenje kristjanom, misija, oskrbnišтво, delo	171
Služenje kristjanom	171

Neskončno potovanje

Oznanjevanje nekristjanom [Misija]	177
Oskrbništvo	183
Delo	185
Vprašanja za diskusijo:	189

11. poglavje

Udejanjanje cikla S-V-Z-D	193
Štiriktalni motor poganja duhovno rast	193
Študije primera: Cikel S-V-Z-D na delu	198
Kako lahko posamezni kristjani uporabljajo ta zemljevid	202
Vprašanja za diskusijo:	215

Opombe	217
------------------	-----

1. poglavje

ZAČRTANO NESKONČNO POTOVANJE

Bog je postavil pred cerkev Jezusa Kristusa dve neskončni potovanji. Ti potovanji imata eno destinacijo, en končni cilj in nazadnje se bo izkazalo, da sta konec koncev eno in isto potovanje. Pred utemeljitvijo sveta je Bog določil ti dve potovanji za svojo slavo in za veselje svojega ljudstva. Določil je, naj bi se cerkev odpravila nanju in ju dokončala. Za dokončanje obeh potovanj sta potrebna ogromen človeški trud in neizmerno trpljenje. Če ste danes kristjan, sta ti potovanja vaše osrednje delo, vaše osrednje sredstvo, kako prineseti slavo Bogu. In kaj sta ti potovanji? 1) Zunanje potovanje razmaha kraljestva Jezusa Kristusa po vsem svetu do vseh narodov; 2) Notranje potovanje posameznega kristjana od stanja, ko je bil mrtev v grehu, do stanja, ko je veličastno popoln v Kristusu.

Obe neskončni potovanji sta prikazani v Pavlovem Pismu Filipljanom, v 1. poglavju:

1. Zunanje potovanje evangelija: *»Hočem, da veste, bratje, da je to, kar se godi z mano, veliko prispevalo k razmahu evangelija«* (Flp 1,12).
2. Notranje potovanje posvečenja: *»Zagotovo vem, da bom ostal in bom še naprej pri vas vseh, tako da boste napredovali in se veselili v svoji veri«* (Flp 1,25).

Obe vrstici uporabljata isto grško besedo, ko govorita o »razmahu« in »napredovanju«, kar jasno govori o dveh potovanjih. Imenujem ju »neskončni«, a ne zato, ker ju ne bomo dokončali. Pravzaprav nam Božja suverena milost jamči, da bomo dokončali obe! A ker se bosta raztezali pred nami do konca našega zemeljskega življenja in ker zahtevata neskončno Božjo moč, da ju bomo dokončali, sta neskončni.

Zunanje potovanje razmaha evangelija

V prvem primeru Pavel želi, da preganjana cerkev v Filipih ve, da so njegova aretacija in verige pravzaprav pripomogle k razmahu evangelija v elitni rimski pretorijski straži (Flp 1,13). Pavel namiguje, da so morda zaradi tega nekateri celo postali kristjani (Flp 4,22). Še bolje, ko je preostanek cerkve videl, kako pogumno in veselo Pavel trpi za Kristusom, so bili opogumljeni, da brez strahu oznanjajo evangelij (Flp 1,14). To je napredovanje evangelija, postopni razmah Kristusovega kraljestva skozi besedno oznanjanje sporočila evangelija. *»Da se le ... oznanja Kristus. To mi je v veselje in mi tudi bo v veselje«*

(Flp 1,18). Ta razmah evangelija po svetu je junaška zgodba misij, ki jo je zapovedal in napovedal vstali Kristus: »*Rekel jim je [Jezus]: ›Tako je pisano: Mesija bo trpel in tretji dan vstal od mrtvih, in v njegovem imenu se bo oznanilo vsem narodom spreobrnjenje v odpuščanje grehov, s čimer bodo začeli v Jeruzalemu«* (Lk 24,46–47). Cerkev je potovala to potovanje evangelizirajoča skoraj dva tisoč let, od Jeruzalema do vseh koncev zemlje.

Notranje potovanje posvečenja

Pavel omenja drugo neskončno potovanje v Pismu Filipljanom 1,25: *Zagotovo vem, da bom ostal in bom še naprej pri vas vseh, tako da boste **napredovali** in se veselili v svoji veri*. Pavel kaže svojo nenehno skrb za posamezne kristjane v Filipih, potem ko so sprejeli Jezusa in se dali krstiti. Drugo ime za napredovanje v veri je posvečenje, notranje potovanje postopne rasti v podobnost Kristusu. Veliko mu je do tega, da postanejo polno dorasli v Kristusu, da bi živeli tako, kakor je vredno Kristusovega evangelija (Flp 1,27), in se odzvali na preganjanje z enako veselo držo, kot jo je imel Pavel (Flp 1,28), da bi dajali potrebe drugih pred svoje s popolnim Kristusovim srcem služabnika (Flp 2,1–11), da bi s strahom in trepetom udeleževali svoje odrešenje (Flp 2,12–13), kot ga je Pavel, tako da se popolnoma osredotočijo na Kristusa in tečejo proti cilju po nagrado, h kateri jih od zgoraj kliče Bog v Kristusu Jezusu (Flp 3,7–14), in se učijo, kako se veseliti, zaupati, razmišljati in biti zadovoljni v Kristusu (Flp 4,4–13).

To notranje potovanje je oseben boj vsakega kristjana s svetom, mesom in hudičem. Pismo Hebrejcem nam zapoveduje: »... vztrajno tecimo v tekmi, ki nas čaka« (Heb 12,1), medtem ko nam je Pavel naročil: »Tako tecite, da jo [nagrada] boste dosegli,« in rekel: »Zato jaz ne tečem kar na slepo« (1 Kor 9,24.26). V mnogih pismih je govoril o svojem »teku« (Apd 20,24; Gal 2,2) in ob koncu svojega življenja je rekel, da je »tek dokončal« (2 Tim 4,7). Vse te omembe krščanske duhovne rasti (npr. 1 Pt 2,2; Kol 1,10) se nanašajo na isto stvar – notranje potovanje.

Ob končni analizi sta ti dve potovanji pravzaprav enaki in v njiju napredujemo za isti končni cilj – Božjo slavo v končni popolnosti cerkve. Ne imenujem ju »neskončni«, ker ju ne bomo končali, ampak ker bosta obe razgrnjeni pred nami do konca našega življenja in ker je potreben vir neskončne moči – Sveti Duh –, da naredimo en samcat korak napredovanja na vsakem.

Proti celovitemu zemljevidu posvečenja

Posvečenje je rast v podobnost Kristusu na vseh področjih življenja. Na srečo nas Bog ni pustil v temi, saj nam Sveto pismo daje vse, kar potrebujemo, da bi spoznali, kakšni želi, da smo. A z vsako Jezusovo zapovedjo, z vsakim Pavlovim opominom, vsakim Janezovim vpogledom ali Petrovo smernico, z vsakim zgledom iz Stare zaveze, ki ga Sveti Duh pritiska na našo vest, in s težo Božje postave, ki je

še vedno pomembna v Novi zavezi, obseg tega, kar pomeni biti »duhovno zrel«, raste in raste. Čez nekaj časa težko zaznamo vse, kar Bog želi, da smo in delamo. Natančen zemljevid potovanja od duhovne nezrelosti do zrelosti bi bil izjemno koristen.

V tej knjigi bom dokazoval, da lahko vso krščansko zrelost najdemo pod štirimi glavnimi naslovi: (Spo)znanje, Vera, Značaj, Dejanja. Vsakega bom razdelil na večje podnaslove, ki jih bom skušal opisati in podpreti iz Svetega pisma. Zemljevid posvečenja bi bil videti takole:

1. (Spo)znanje: Duhovna resnica
  - a. Znanje o dejstvih, pridobljenih iz Božje besede
  - b. Izkustveno znanje, pridobljeno iz življenja v Božjem svetu

2. Vera: Zagotovilo in prepričanost o duhovni resnici
  - a. Gotovost, da so nevidne duhovne resničnosti resnične
  - b. Obstoje resničnosti, v katere upamo
  - c. Prepričanost o svojem grehu
  - d. Zanašanje na Kristusa kot vsezadostnega odrešenika in skrbnika
  - e. Sprejemanje duhovnega vodenja

3. Značaj: Notranja narava, ki je skladna s Kristusom
  - a. Naklonjenost: Ljubiti, kar ljubi Kristus, in sovražiti, kar sovraži Kristus
  - b. Želje: Hrepeneti po tem, po čemer hrepeni Kristus
  - c. Volja: Izbrati, kar bi izbral Kristus
  - d. Misli: Imeti Kristusov um
  - e. Čustva: Čutiti, kar bi čutil Kristus
  - f. Vrline: Situacijske srčne lastnosti, ki so skladne s Kristusom

4. Dejanja: Nenehna poslušnost
  - a. Glavno dejanje: Darovanje telesa kot duhovne žrtve
  - b. Negativna poslušnost: Osebna svetost/Čistost
    - i. Čistost od greha
    - ii. Čistost v zakonitih užitkih
    - iii. Pravilno ravnanje s pojavitvijo greha
  - c. Pozitivna poslušnost: Sedem ključnih področij
    - i. Čaščenje
    - ii. Duhovne discipline
    - iii. Družina
    - iv. Služenje kristjanom
    - v. Oznanjevanje nekristjanom [Misija]
    - vi. Oskrbništvo
    - vii. Delo

Na naslednji strani je grafični prikaz tega orisa.

Poleg tega bom prikazal, da se posvečenje zgodi v krogu, ki sledi temu vrstnemu redu: povečanje (spo)znanja poveča vero, povečanje vere spreminja značaj, spremenjen značaj vodi v dejanja in dejanja hranijo (spo)znanje. Ta metodološka ureditev vseh različnih elementov posvečenja je lahko koristna za vse kristjane, ki si prizadevajo za rast, a so negotovi, kako začeti.

V nadaljevanju je povzetek tega, kar bi si morali želeli, da se razvija v nas, ko rastemo:

Dozorevajoči kristjani razvijajo:

(Spo)znanje:

- Široko in globoko poznavanje Svetega pisma
- Bogastvo bogatih duhovnih izkušenj

Vero:

- Globoko zaznavanje resničnosti nevidnih, duhovnih resnic – preteklih, sedanjih in prihodnjih
- Živo upanje v svetlo prihodnost na temelju Božjih obljub
- Globoka in podrobna prepričanost v svoj greh
- Trdno in nenehno zanašanje na Kristusa
- Nenehno zaznavanje praktičnega vodenja Svetega Duha

Značaj:

- Srce, ki ljubi, kar ljubi Kristus, in sovraži, kar sovraži Kristus
- Vrsta gorečih, pobožnih želja, ki usmerjajo vsakodnevno življenje
- Volja, nenehno podrejena Božji volji, ne glede na ceno
- Miselno življenje, ki je čisto in odlično
- Zdravo čustveno življenje po vzoru Kristusovega
- Nenehen prikaz vrlin, primernih trenutku

Dejanja:

- Nenehno darovanje telesa Bogu v sveti poslušnosti
- Način življenja, ki je čist greha v spolnosti, govoru, odnosih in užitkih
- Nenehno osebno in skupno čaščenje
- Vsakodnevno preživljanje časa v molitvi, branju Svetega pisma in priznavanju grehov
- Svetopisemska zvestoba v zakonu in starševstvu
- Blagoslavljanje drugih kristjanov z duhovnimi darovi in splošnim služenjem
- Redno drzno pričevanje izgubljenim
- Zvesto upravljanje denarja in velikodušnost do drugih
- Marljivo delo za Božjo slavo

Razumevanje Velikega poslanstva

Jezus je pristopil in jim spregovoril: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in **naredite vse narode za moje učence**: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in **učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal!** In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mt 28,18–20)

Ob koncu svojega življenja na zemlji je Jezus dal to zadnjo zapoved cerkvi. Da bo ta zapoved trajna, da bo dana vsaki generaciji in vsaki lokalni cerkvi do konca sveta, je jasno iz njegovih zadnjih besed – »do konca sveta«. Obe neskončni potovanji sta tukaj: zunanje potovanje evangeliziranja in misij po vsem svetu je očitno v zapovedi, naj naredijo vse narode za njegove učence; notranje potovanje posvečenja je očitno v besedi »učenec« in v zapovedi, naj učijo učence izpolnjevati vse, kar je zapovedal Kristus. Celovito poznavanje Kristusovih zapovedi mora voditi k celovitemu izpolnjevanju teh zapovedi. In to je vseživljenjsko delo posvečenja, ki nas bo zaposlovalo do konca naših dni. Ne moremo dati prednosti enemu potovanju pred drugim – obe sta del Velikega poslanstva. Z nenehnim napredovanjem na obeh potovanjih vsak kristjan in vsaka cerkev povečuje Boga ves preostanek zgodovine. To je delo, ki nam ga je Kristus zapustil na zemlji v hvalo njegovega veličastva!

Vprašanja za diskusijo:

1. Kaj vas najbolj navdušuje nad rastjo do zrelosti, podobne Kristusovi? Kaj vas najbolj plaši?
2. Opišite »potovanji« s svojimi besedami. Kako ju vidite povezani med seboj?
3. Kako vam lahko oris (Spo)znanje–Vera–Značaj–Dejanja pomaga bolje razumeti krščansko rast? Kakšna vprašanja imate za zdaj v zvezi s tem?

2. poglavje

NAŠE VELIKO ODREŠENJE

Bog nam ni nameraval dati odrešenja vsega naenkrat, ampak postopoma. Mogoče lahko najdemo ilustracijo tega v Jezusovem nenavadnem ozdravljenju slepega v Betsajdi, ki je zapisano v Evangeliju po Marku 8,22–25. Jezus je možu s slino omočil oči, nanj položil roke in ga vprašal: »Vidiš kaj?« Ta je pogledal kvišku in rekel: »Vidim ljudi, kakor da bi okrog hodila drevesa.« Jezus se je še enkrat dotaknil njegovih oči in vid se mu je popolnoma povrnil. Kakšno izredno srečanje! V evangelijih ni nobenega drugega takšnega ozdravljenja, ki bi se zgodilo v različnih stopnjah. Enako nas Bog namerava popolnoma odrešiti vsega, kar je greh storil nam in našemu svetu, vendar nam to namerava dati v več stopnjah.

V tem poglavju so štiri stopnje odrešitve, ki bi jih rad preučeval:

1. stopnja: proces klica/pritegnitve;
2. stopnja: trenutek ponovnega rojstva, vere in opravičenja;

3. stopnja: proces posvečenja;
4. stopnja: trenutki poveličanja (najprej duše ob smrti, potem telesa ob vstajenju).

Za kristjane na zemlji sta prvi dve stopnji že mimo, tretja stopnja se dogaja zdaj, četrta stopnja pa še pride. Če torej govorimo o času za kristjana v procesu posvečenja, »nas je rešil«, (Tit 3,5), smo »rešeni« (Ef 2,8; 1 Kor 1,18; 1 Pt 1,8–9) in »bomo rešeni« (Rim 5,9–10).

Eden izmed namenov tega poglavja je razumeti človeška prizadevanja (dela) v teh različnih stopnjah; človeška prizadevanja nimajo nobene vloge v 1., 2. in 4. stopnji, a so bistvena v 3. stopnji. Glede tega je veliko zmede, zato moramo biti jasni.

1. stopnja: Proces klica in pritegnitve

Pismo Rimljanom 8,29–30 zelo jasno prikaže vrstni red odrešitve: *»Kajti tiste, ki jih je že vnaprej poznal, je tudi vnaprej določil, naj bodo skladni s podobo njegovega Sina, da bi bil ta prvorojenec med mnogimi brati. Tiste, ki jih je vnaprej določil, je tudi poklical; in tiste, ki jih je poklical, je tudi opravičil; tiste pa, ki jih je opravičil, je tudi poveličal.«* Za vsakega kristjana sta se vnaprejšnje poznavanje in vnaprejšnja določitev zgodila v Božjem umu pred utemeljitvijo sveta. A klic je začetek Božjega neposrednega dela na posamezniku, ko ga Bog končno pripelje k odrešujoči veri.

Za izvoljene se to začne v trenutku rojstva in se nadaljuje do trenutka ponovnega rojstva. Prepričan sem, da je klic proces, v katerem suvereni Bog pritegne k sebi izvoljene in pri tem uporabi nešteto metod in sredstev, da položi eno resnico za drugo v srce svojih prihodnjih otrok. Jezus je govoril o tej »pritegnitvi«: *»Nihče ne more priti k meni, če ga ne pritegne Oče, ki me je poslal, in jaz ga bom obudil poslednji dan«* (Jn 6,44). Beseda »pritegniti« v tej vrstici se uporablja, kadar nekdo potegne meč iz nožnice (Jn 18,10), izvleče mrežo, polno rib (Jn 21,6. 11), in vleče jetnike k oblastem za sodbo (Apd 16,19; 21,30; Jak 2,6). To je slika tega, ko je nekdo učinkovito pritegnjen h Kristusu z Božjo močjo.

V tem procesu pritegnitve Bog skrivnostno uporabi eno srečanje za drugim, da oblikuje srce izgubljene osebe. To me spominja na zatiče pri kombinacijski ključavnici: ko obrnemo gumb na pravilno mesto v zaporedju, se postavi en zatič za drugim, dokler niso vsi na pravem mestu in lahko odpremo ključavnico. To je podobno kot srečanja s pobožno babico pri šestih letih, učiteljico nedeljske šole pri osmih, uličnim evangelizatorjem pri štirinajstih, krščanskim sostanovalcem v študentskem domu pri osemnajstih – vsa ta srečanja lahko Bog uporabi, da pripravi izgubljeno osebo na njeno morebitno spreobrnitev pri dvajsetih.

A postavljanje teh zatičev na pravo mesto v srcu osebe skozi leta ne zadostuje brez oznanjevanja evangelija in notranje obnove po Svetem Duhu. To dvojje predstavlja končni vidik »klica«, ki ga naredi Bog v človeškem srcu. Kristusovo

sporočilo evangelija se oznanja na nek način, oseba ga sliši in po njem obnavljajoča moč Svetega Duha ustvari duhovno življenje: »... pred Bogom, ... ki oživlja mrtve in kliče v bivanje stvari, ki jih ni« (Rim 4,17). To je podobno čudežni Kristusovi moči, ki je delovala v Lazarju, ko je Kristus zaklical možu, ki je bil v grobu že štiri dni: »Lazar, pridi ven!« (Jn 11,43). Kristusova moč se je širila v slišnem klicu, ki je povzročil nadnaravni učinek – vstajenje in sposobnost Lazarja, da je poslušen zapovedi, naj pride ven. Tako je tudi z učinkovitim klicem Duha v srcu izvoljene osebe v trenutku ponovnega rojstva. S slišnim glasom evangelija pride nova moč za odziv.

2. stopnja: Trenutek ponovnega rojstva, vere in opravičenja

Naslednji elementi odrešitve se vsi zgodijo v trenutku.

Ponovno rojstvo: Vrhunec Božjega klica je trenutek ponovnega rojstva. Bog spregovori kot Stvarnik–Kralj v nič in ustvari nekaj, česar prej ni bilo. To stori z močjo Duha, medtem ko oseba posluša Kristusov evangelij. Najboljša vrstica za razlago tega trenutka je Drugo pismo Korinčanom 4,6: »Kajti Bog, ki je rekel: »iz teme bo zasvetila luč,« je zasijal v naših srcih, da bi nas razsvetlil s spoznanjem Božjega veličastva na obličju Jezusa Kristusa.« To primerja naše ponovno rojstvo z Božjim suverenim delom, ko je ustvaril luč v Prvi Mojzesovi knjigi 1,3. Tam je Bog spregovoril v nič in ustvaril fizično luč

z besedo svoje moči. Pri ponovnem rojstvu Bog spregovori v duhovno mrtvost našega srca in ustvari posebno luč, ki prej ni obstajala: *»... da bi nas razsvetlil s spoznanjem Božjega veličastva na obličju Jezusa Kristusa«* (2 Kor 4,6). Kristus kot *»odsvit njegovega veličastva in odtis njegovega obstoja«* (Heb 1,3) se pokaže slaven, veličasten, privlačen in v celoti zaželen.

Ta trenutek duhovne jasnosti o Kristusu se pojavi skupaj z jasnim oznanilom evangelija; zato Kristusovo veličastvo, ki je specifično oznanjeno v evangelijskem sporočilu križa in praznega groba, postane izredno privlačno. Oseba zaživi resnicam, ki jim je bila prej popolnoma mrtva. V tem trenutku postane *»nova stvaritev«* (2 Kor 5,17), *»ponovno [od zgoraj] rojen«* po Božjem Duhu (gl. In 3,3). Ker v našem srcu zasije luč, je to trenutek, v katerem Bog odstrani *»kamnito srce«* in nam da *»meseno srce«* (Ezk 11,19; 36,26).

Vera in spreobrnitev: Če bo Bog rekel: *»Naj bo luč!«,* mora reči tudi: *»Naj bo vid!«* V trenutku, ko Bog povzroči, da bo *»zasijal v naših srcih, da bi nas razsvetlil s spoznanjem Božjega veličastva na obličju Jezusa Kristusa«,* ustvari tudi vid duše, namreč vero. Vera je Božji dar (Ef 2,8) in je sposobnost sprejeti, kar Bog brezplačno daje. To imenujem vid duše, ker sprejme nevidno duhovno luč Božjega veličastva v Kristusu, tako kot oko sprejme fizično luč, ki pride vanj iz sveta. Kristus se pokaže osebi takšen, kot je v resnici: veličasten prikaz Božje popolnosti. Duša se oklene Kristusa, zaupa v Kristusovo kri, sprejme Kristusovo odrešujoče delo zanjo. Sveto pismo razodene, da je beseda evangelija učinkovito sredstvo,

da vera vzklije v srcu: »Potemtakem je vera iz oznanjevanja, oznanjevanje pa je po Kristusovi besedi« (Rim 10,17).

Vera kot vid duše ima tudi negativno stran, in sicer da vidi svojo grešnost v čisti luči Kristusa in Božje postave. Vidimo in sovražimo svoj greh in se ga želimo za vedno osvoboditi. Odvrnemo se od grešnosti in se obrnemo k Bogu.

To se imenuje »spreobrnitev«. Tesno povezavo med spreobrnjenjem in vero lahko vidimo v Jezusovem začetnem oznanjevanju Božjega kraljestva, ko je rekel: »Čas se je dopolnil in Božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in verujte evangeliju!« (Mr 1,15). Spreobrnjenje je notranja sprememba srca, ki jo povzroči Bog. Neizogibno ga kaže sprememba življenja, ki zaznamuje začetek poti posvečenja.

Opravičenje: Središče evangelija milosti je ta preprosta resnica: Grešniki so opravičeni samo po veri, brez del postave. Samo z vero v evangelij Jezusa Kristusa je grešnik opravičen v Božjih očeh, ne s čimerkoli, kar bi lahko naredil sam. Najpomembnejše besedilo v celotnem Svetem pismu o tej ključni doktrini je v Pismu Rimljanom 3,21–30. V tem izredno pomembnem delu Svetega pisma Pavel trdi, da obstaja pravičnost od Boga, ločena od postave, ki je po veri v Kristusa. Vsak človek na svetu je grešil in vsak človek, ki je opravičen v Božjih očeh, je opravičen samo po veri v Kristusa. Bog je predstavil Kristusa kot spravno daritev za naše grehe in vsak grešnik, ki veruje v Kristusa, je opravičen po Božji milosti. To opravičenje po veri izključuje vsakršno

hvaljenje, saj ni noben grešnik opravičen po delih postave, ampak samo po milosti v veri.

Temelj našega opravičenja je odrešujoče delo Kristusa na križu, odkupitev, narejena z njegovo krvjo. Tam je Kristus plačal pravično kazen za naše grehe, in je v celoti daroval spravno daritev za pravično Božjo jezo za vsakogar, ki veruje vanj (Rim 3,25). Učinkovito bistvo Kristusovega spravnega dela je zamenjava našega greha (in krivde, ki po pravici sodi zraven) za njegovo popolno pravičnost: *»Njega, ki ni poznal greha, je zavljo nas storil za greh, da bi mi postali Božja pravičnost v njem«* (2 Kor 5,21). Samo na osnovi naše vere se lahko zgodi ta prenos. Naša krivda je položena na Kristusa, ki je trpel namesto nas (Iz 53,5–6); Kristusova popolna pravičnost je pripisana nam, nas pa naš sveti Sodnik razglasi za pravične.

Misel, da je Kristusova popolna pravičnost pripisana nam, najdemo v Pismu Rimljanom 4,3: *»Abraham je veljal Bogu in to mu je bilo šteto v pravičnost.«* Grško besedno zvezo *mu je bilo šteto v pravičnost* lahko prevedemo tudi kot *»mu pripišemo«* ali *»prisodimo«* in ima pomen, da je ta stvar popolnoma v Božjem umu. V knjigi Božjega ocenjevanja je Abraham veljal za pravičnega, pripisana ali prisojena mu je bila pravičnost. Kaj je bilo vir Abrahamove pravičnosti? Kot pravi v Drugem pismu Korinčanom 5,21: *»... da bi mi postali Božja pravičnost v njem [Kristusu].«*

To pomeni, da od trenutka spreobrnjenja in vere v Kristusa naprej (vse do večnosti!) Bog gleda na nas, kot da smo

v položaju, kjer smo popolnoma poslušni njegovi postavi, tako poslušni, kot je bil Jezus Kristus! Storiti ne moremo ničesar, da bi izboljšali svoj položaj v njegovih očeh, saj je Kristusova popolna pravičnost že naša po veri. Vsi naši grehi, pretekli, sedanji in prihodnji, so nam v celoti odpuščeni: *»V njem, po njegovi krvi imamo odkupitev, odpuščanje prestopkov po bogastvu njegove milosti«* (Ef 1,7).

V tem veličastnem trenutku ponovnega rojstva, vere in opravičenja smo kot novi verniki po Božji milosti blagoslovljeni *»v Kristusu ... z vsakršnim duhovnim blagoslovom«* (Ef 1,3). Dar Svetega Duha, ki prebiva v nas, je naš za vedno (Ef 1,13) in Duh začne svoje bistveno delovanje prepričevanja o našem grehu (Jn 16,8), vsakodnevnega vodenja (Jn 16,13), razsvetljevanja Božje besede (1 Kor 2,10.13), pričevanja našemu Duhu, da smo Božji otroci (Rim 8,16), in pomoči v molitvi (Rim 8,26). Novi vernik je prav tako posvojen kot Božji otrok (Jn 1,12–13) in dobi stalno mesto v Božji družini (Jn 8,35). V tem trenutku je deležen tudi drugih blagoslovov: sprave z Bogom (Rim 5,10–11), duhovne zveze s Kristusom (Rim 6,4–5), očiščenja krive vesti (Heb 9,14), rešitve iz gospostva teme in prestavitve v Kristusovo kraljestvo (Kol 1,13). Vse te darove (poleg drugih) dobi novi vernik v tem trenutku in nikoli mu ne bodo odvzeti.

Vendar nobeden od njih ne pride s človeškim trdom ali prizadevanjem. Pridejo po milosti v veri, ne po delih. (Ef 2,8–9; Tit 3,5) Tako je pravi vernik za vedno varen v objemu Božje suverene milosti. Noben sovražnik ni dovolj močan, da bi

iztrgal Kristusove ovce iz Božje vsemogočne roke (Jn 10,28–30), in Kristus ne bo izgubil nikogar, ki mu ga je zaupal Oče, ampak bo vse obudil poslednji dan (Jn 6,39–40.44).

S temi trdnimi tlemi pod nogami lahko zdaj sprejmemo progresiven del svoje odrešitve: posvečenje. A ko delamo, se borimo, nam spodleti, jokamo, uspevamo, zmagujemo, padamo in ponovno vstajamo v iskanju vsakodnevne svetosti, moramo vedno imeti pred seboj te nespremenljive resnice: »Sem ponovno rojen, opravičen vernik v Jezusa Kristusa, v njem sem popolnoma pravičen, posvojen v Božjo družino, popolnoma pomirjen z Bogom in v tem stanju bom živel naprej, dokler ne bom končno opravičen na sodni dan.«

3. stopnja: Proces posvečenja

Od trenutka, ko smo bili opravičeni po veri, do trenutka smrti smo v procesu posvečenja, na neskončnem notranjem potovanju. Posvečenje je partnerstvo med Bogom in kristjanom, pri čemer kristjan mori greh in obrodi sad, vreden spreobrnjenja.

Posvečenje se razlikuje od opravičenja. Pri opravičenju so naš trud in dela nepotrebna in nedobrodošla, odvratna Bogu; pri posvečenju so bistvena in pohvalna, zapovedana od Boga. Opravičenje je nespremenljivo, določeno je enkrat za vselej v nebesih; posvečenje je dinamično, nenehno spreminjanje, ki delno temelji na naši zvestobi ali nezvestobi Bogu.

Opravičenje neizogibno vodi v posvečenje; brez dokazov posvečenja ne bi smelo biti zagotovila opravičenja. Pri opravičenju ni več različnih stopenj: ali smo opravičeni ali pa nismo. Obstaja pa neskončno stopenj posvečenja, ki temeljijo na tem, kako skladni smo s popolnim Kristusovim merilom.

Osrednjo razpravo o posvečenju najdemo v Pismu Rimljanom 6–8. Osnovna misel Pisma Rimljanom 6 je, da ker smo združeni s Kristusom, smo umrli grehu in ne moremo več živeti v njem (Rim 6,2–5). Na podlagi te predpostavke moramo misliti, da smo mrtvi za greh, a da živimo za Boga, v Kristusu Jezusu (Rim 6,11). Boriti se moramo, da bi preprečili telesu, da ga uporabljamo kot v preteklosti, kot orodje greha [krivičnosti]. Pač pa se moramo izročiti Bogu in izročiti ude svojega telesa njemu kot orodje pravičnosti (Rim 6,12–13). V preteklosti je takšno izročanje naših udov grehu prineslo čedalje hujša grešna dela (Rim 6,19). Od zdaj naprej pa moramo uporabljati isto dinamiko, da obrodimo čedalje večja dela pravičnosti (Rim 6,19.22). Novo stanje (mrtvi za greh, živi za Boga v Kristusu) bi moralo obroditi novo razmišljanje (mrtev sem za greh, a živ za Boga), kar naj bi prineslo novo izročanje telesa in njegovih udov služenju za vse večja dela pravičnosti.

A težavnost boja, da bi hodili v svetosti v našem umrljivem telesu, je jasno poudarjena v Pismu Rimljanom 7. Zaradi globoko zakoreninjenih navad še vedno grešimo. In to je tudi namen Pisma Rimljanom 7 – da nam pokaže, da se bomo do konca življenja borili z grehom. Greh, ki živi v

nas, je ustvaril tako močno navado v udih tega »telesa te smrti«, da se borimo proti njegovi privlačnosti čisto vsak trenutek življenja.

Pismo Rimljanom 7,14–25 prikazuje grenkobo potovanja posvečenja. Pavel opisuje, kako obupno hrepeni po tem, da bi delal dobro, a zdi se, kot da ga ne more delati; obenem pa toži, da nenehno dela prav tisto zlo, ki bi ga rad za vedno usmrtil!

Ta greh, ki prebiva v nas, in Sveti Duh, ki prebiva v nas, sta v nenehni vojni drug proti drugemu in čeprav se Duha ne da premagati in bo na koncu zmagal, »meso« (stara narava s svojimi navadami in praksami) vsak dan zmaga v veliko bojih (Gal 5,17).

Zaradi te stiske je Pavel zaklical: *»Jaz nesrečnež! Kdo me bo rešil telesa te smrti?«* (Rim 7,24). Njegova vedra in zmagoslavna vera motivira njegov odgovor na njegovo vprašanje: *»Zahvaljen bodi Bog po Jezusu Kristusu, našem Gospodu«* (Rim 7,25). Bog nas bo rešil telesa te smrti po Jezusu Kristusu! Do takrat pa, ko živimo v umrljivem telesu, se zagrizeno borimo.

V Pismu Rimljanom 8 Pavel govori o naravi zmagoslavnega delovanja Duha v življenju pravega kristjana. Prisotnost Duha v našem življenju je podlaga za zagotovilo, da na sodni dan ne bomo obsojeni (Rim 8,1). Osrednje dejanje Svetega Duha v posvečenju je, da vodi kristjana v boj proti grehu: *»Če namreč živite po mesu, boste umrli, če pa z Duhom morite dela telesa, boste živeli. Kajti vsi, ki se dajo voditi*

Božjemu Duhu, so Božji sinovi« (Rim 8,13–14); »**Toda če se daste voditi Duhu, niste pod postavo**« (Gal 5,18). Pismo Rimljanom 8,13 je morda ključna vrstica v Svetem pismu o krščanski odgovornosti in zmagi v zagrizenem nenehnem boju z grehom. Mešanica moči Duha (*»se dajo voditi Božjemu Duhu«*) in kristjanove odgovornosti (*»če pa z Duhom morite dele telesa«*) je jasna. Vložki ne bi mogli biti višji, saj vrstica primerja ta dnevni boj z začetno izjavo: *»Če namreč živite po mesu, boste umrli,«* Pavel pa potem pravi, da so samo tisti, ki z Duhom morijo dela telesa, resnično Božji otroci. Besedica *»Kajti«*, ki povezuje v. 13 in 14, podpira ta močni zaključek: če se ne daste voditi Duhu v boju proti grehu, niste Božji otrok.

V nasprotju z opravičenjem je posvečenje odvisno od kristjanovega nenehnega truda, boja, vere in poslušnosti, skupaj z močjo Svetega Duha, ki prebiva v njem. Tako je posvečenje skrivnostno sodelovanje med Božjo močjo in vernikovim prizadevanjem. Pomemben odlomek o tem sodelovanju je v Pismu Filipljanom 2,12–13: *»... s strahom in s trepetom udejanjajte svoje odrešenje. Bog je namreč tisti, ki po svojem blagohotnem načrtu udejanja v vas hotenje in delovanje.«* Človeška stran posvečenja je intenzivno delo, s katerim udejanjamo svoje odrešenje s strahom in trepetom. To je resen boj proti svetu, mesu in hudiču in dokler bo kristjan zvest v tem boju, bo dobro napredoval v posvečenju. A ne bori se sam; kajti Bog je tisti, ki po svojem blagohotnem načrtu udejanja v njem hotenje in delovanje.

4. stopnja: Trenutek/ trenutki poveličanja

Zdaj prihajamo k zadnji stopnji naše velike odrešitve: pove-
ličanju. Poveličanje je milostno dejanje našega suverenega
Boga, s katerim v trenutku, popolno in večno naredi oprava-
vičene grešnike skladne s Kristusom v vsakem pogledu. V
nasprotju s posvečenjem poveličanje ni proces, v katerem
so potrebna naša prizadevanja in vera. To je takojšnje delo
Boga. Zgodi se v dveh fazah in v dveh različnih časih: ob
smrti in ob splošnem vstajenju. Ob telesni smrti so kristjani
takoj ločeni od »telesa te smrti«, odstranjeni iz sedanjega
hudobnega časa in preneseni v samo prisotnost Gospoda:
*»Vendar smo pogumni in zadovoljni s tem, da se bomo izselili iz
telesa in se priselili h Gospodu«* (2 Kor 5,8). V tistem trenutku
so narejeni popolni – duhovno, duševno, čustveno in voljn-
o. Vsi notranji vidiki našega bitja bodo popolnoma skladni
s Kristusom in taki bomo, kot je on. A umrli sveti v nebe-
sih čakajo na odrešitev telesa ob Kristusovem ponovnem
prihodu. V tistem trenutku bomo telesno vstali od mrtvih
v telesu, ki bo tako veličastno kot njegovo vstajenjsko telo
(Flp 3,20–21; 1 Kor 15,40–44). To je končni trenutek naše
odrešitve, ko bo vse, kar nam je greh kdaj storil, popolnoma
použito v Kristusovi zmagi!

To je konec poveličanja in celotnega procesa odrešitve:
popolna skladnost s Kristusom – duh, telo, um, čustva, volja,
vse. In to ne velja samo za enega posameznika, ampak za vse

izvoljene, tiste, ki jih je Bog izbral od utemeljitve sveta, da bodo njegovi posvojeni otroci.

Vprašanja za diskusijo:

1. Kako bi novemu kristjanu opisali štiri stopnje odrešitve?
2. S svojimi besedami pojasnite opravičenje samo po veri, ne po delih. Zakaj je bistvenega pomena, da razumemo opravičenje, ko dnevno napredujemo do krščanske zrelosti?
3. Kako nas vsaka stopnja (klic, opravičenje, posvečenje, poveličanje) dela ponižne? Zakaj je ta ponižnost tako dobra za nas?

3. poglavje

(SPO)ZNAJJE: O DEJSTVIH IN IZKUSTVENO

Psalm 139,14 pravi: »Zahvaljujem se ti, ker sem tako čudovito ustvarjen.« Nič na svetu ni tako čudovito ustvarjeno kot človeški možgani. Znanost nam pravi, da imajo človeški možgani sto milijard nevronov. Da bi dobili pravi pogled na to število, lahko povemo, da raziskovalci ocenjujejo, da ima amazonski deževni gozd, ki se razprostira na 4,3 milijonov kvadratnih metrov sto milijard dreves. Tako imajo možgani enega človeka toliko nevronov, kot je dreves v ogromnih, soparnih džunglah amazonskega deževnega gozda!

Možgani so središče spomina, razpoloženja, nagona, volje, čustev, odločitev in vseh telesnih funkcij. So sedež individualnosti in osebne zgodovine; vse moči razlaganja in utemeljevanja so osredinjene v možganih, kjer njihovih pet čutov – vid, sluh, tip, vonj, okus – nenehno dostavlja svoje pakete informacij za analizo.

Torej se tukaj, v človeških možganih, odvija bitka za odrešitev. Ko je Pavel govoril o duhovnem boju proti hudiču, je re-

kel: »Podiramo **razmisleke** in vsakršno visokost, ki se dviga proti **spoznanju** Boga, in vsako **misel** podvržemo poslušnosti Kristusu« (2 Kor 10,4–5). Bodite pozorni na tri poudarjene besede: razmisleki (kar pomeni pojmi, kot v razpravi), spoznanje, misel. Človeški možgani so igrišče za nagrado, za katero sta Bog in satan vodila svojo neskončno neenakopravno vojno.

Spoznanje Boga in védenje o Bogu

V tem delu bom govoril o tem, da so tako informacije o dejstvih, pridobljene iz Svetega pisma, kot izkustvene informacije, pridobljene iz življenja, temeljne za proces posvečenja. Vendar niso celota naše odrešitve. Jezus je definiral večno življenje takole: »Večno življenje pa je v tem, da **spoznavajo** tebe, edinega resničnega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa« (Jn 17,3). Večno živeti pomeni spoznavati Boga in Kristusa. To »spoznavanje« mora biti nekaj strašljivega, globokega in neskončnega, če je to razlog, zakaj je Kristus umrl. Presegati pa mora samo poznavanje dejstev o Bogu ali izkušnje, ki nas učijo stvari o Bogu.

Ker pa je poznavanje dejstev o Bogu in izkustveno znanje bistveno za »spoznavanje«, za katero je Kristus molil v Jn 17,3, je neskončno vredno, da si prizadevamo zanj tukaj na zemlji. Samo zato, ker je večno življenje več kot poznavanje dejstev iz Svetega pisma in iz izkušenj, to še ne pomeni, da si ne bi smeli prizadevati z vsakim vlaknom svojega bitja za znanje o Bogu in izkušnje z Bogom. Prepričan sem, da

brez prizadevanja za takšno nižje znanje ne bomo nikoli pridobili končnega spoznanja o Bogu v nebesih, saj je bistveno za odrešitev, ki jo Bog udejanja v nas, da si prizadevamo za vse (spo)znanje o Bogu in Kristusu, kar obstaja. Brez tega prizadevanja nismo odrešeni.

Dva osnovna vzorca učenčevstva [delanja učencev]: Dejstva in izkušnje

V svetopisemskih časih so kovance delali tako, da so odtisnili podobo (mogoče cesarjev obraz) na mehko dragoceno kovino z uporabo trdega vzorca, ki se je imenoval *tupos*. Vzorec so s kladivom odtisnili v mehkejšo kovino kovanca in prisilili zlato ali srebro, da postane skladno s podobo vzorca. To je slika posvečenja, saj Bog Oče želi, da smo vsi skladni s podobo njegovega Sina: »*Kajti tiste, ki jih je že vnaprej poznal, je tudi vnaprej določil, naj bodo **skladni s podobo** njegovega Sina, da bi bil ta prvorojenec med mnogimi brati*« (Rim 8,29).

Bog je oblikoval dvojni vzorec (*tupos*), da bomo skladni s podobo Kristusa:

Zdrava doktrina: »*Za **vodilo** imej besede zdravega nauka, ki si ga slišal od mene, v veri in ljubezni do Kristusa Jezusa*« (2 Tim 1,13).

Pobožno življenje: »*Vsi skupaj postanite moji posnemovalci, bratje, in se ozirajte po tistih, ki živijo po **zgledu**, kakršnega imate v nas*« (Flp 3,17).

S pomočjo teh dveh vzorcev namerava Bog narediti vsakega izmed nas skladnega s Kristusom. Vzorec zdravega nauka nas spreminja v našem razmišljanju in vzorec zdravega življenja nas spreminja v naših dejanjih. Ne bodimo izumitelji, da bi v vsaki generaciji izumljali novo vrsto učenca. Vsak učenec Jezusa Kristusa naj popolnoma sledi vzorcju zdravega nauka, ki so nam ga izročili apostoli. Vsak Jezusov učenec naj tudi živi sveto življenje po določenem vzorcju, ki vključuje posebne značilnosti, kakršne so ločenost od sveta, duhovne discipline (branje Svetega pisma in molitev), pobožni odnosi, čist govor, zvesto oskrbnništvo in tako dalje.

Ta dva vzorca sta skladna z dvema vrstama (spo)znanja, predstavljenima v tem poglavju. Vzorec zdravega nauka pride k nam v besedah, v duhovnih dejstvih, ki jih uči Sveto pismo. Vzorec zdravega življenja prav tako pride k nam v Svetem pismu, a tudi s posnemanjem pobožnih vzornikov. Če povemo preprosto, je krščansko učenčevstvo sestavljeno iz učenja iz knjig in učenja iz življenja. S tema dvema močnima vzorcema (spo)znanja – iz dejstev in iz izkušenj – nas Boga namerava oblikovati skladno s Kristusovo podobo. Torej je (spo)znanje začetek posvečenja. Poglejmo, kako.

Mesto resnice, postavljeno v vašem umu

»Rim ni bil zgrajen v enem dnevu.« Ta stari pregovor preprosto pove, da je za vse, kar je vredno graditi, potreben

čas in potrpežljivost, da bi to dobro zgradili. Potrebna so bila stoletja, da je Rim zrasel iz vasice ob Tiberi v mesto, ki je vladalo svetu. Osupljive zgradbe, kot je enajst akvaduktov in osupljivi Kolosej, so postopno rasle, ko je reka gradbenega materiala pritekala iz vseh koncev cesarstva.

Podobno želi Bog zgraditi Mesto resnice v srcu vseh svojih otrok. To Mesto resnice bo postavljeno »opeko za opeko«, to je vrstico za vrstico Svetega pisma, predpis za predpisom, resnico za resnico z leti, ki smo jih preživeli v njegovi besedi in njegovem svetu. Teološke resnice v vsej svoji globini in širini potrebujejo leta, da se uveljavijo in v človeškem srcu dosežejo dokončno obliko, kar vodi v vedno zrelejši pogled na svet, s katerim kristjan razume vse, kar se mu dogaja na tem svetu, in po katerem živi svoje življenje.

Gradbeni material: **Svetopisemska dejstva**

- »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo« (1 Mz 1,1).
- »Veroval je [Abraham] Gospodu in ta mu je to štel v pravičnost« (1 Mz 15,6).
- »Isahárjevi sinovi so Tolá, Puvá, Jašúb in Šimrón, štirje« (1 Krn 7,1).
- »Kristus je umrl za naše grehe, kakor je v Pismih. Pokopan je bil in tretji dan je bil obujen, kakor je v Pismih« (1 Kor 15,3–4).

- »Tisti, ki so sprejeli njegovo [Petrovo] besedo, so se dali krstiti; in tega dne se jim je pridružilo približno tri tisoč ljudi« (Apd 2,41).
- »Vsi se bomo namreč morali pojaviti pred Kristusovim sodnim stolom, da bo vsak prejel plačilo za to, kar je v zemeljskem življenju delal, dobro ali slabo« (2 Kor 5,10).
- »Glej, prihaja z oblaki in videlo ga bo vsako oko, tudi tisti, ki so ga prebodli, in zaradi njega se bodo bíli na prsi vsi narodi na zemlji« (Raz 1,7).

Zgoraj je sedem odlomkov iz Svetega pisma. Vsak je zrno zlate rude, izkopano iz svetopisemskega neizčrpnega rudnika duhovnih informacij, in vsak prispeva svoj del k rasti Mesta resnice v umu kristjanov. Iz teh vrstic, na primer, lahko vemo, da je Bog ustvaril svet, kako je bil Abraham opravičen po veri, kdo so bili Isaharjevi sinovi, kaj so osnovna dejstva Kristusovega evangelijskega sporočila, kako je cerkev zrasla na binškoštni dan, kaj bo vseboval sodni dan za vsakega izmed nas in nekaj vidikov o Kristusovem ponovnem prihodu.

Bog nas kliče na vseživljenjsko potovanje odkrivanja v ogromnem svetu svetopisemskega besedila. Naučiti se je treba 66 knjig, stotine imen ljudi in kraljev, prekrivajočih se kronologij, odvijanja zgodovine, zapovedi in obljub, čedalje globljih tem. Nekateri odlomki nam neposredno govorijo, kaj naj storimo: »*Vse delajte brez godrnjanja in preračunljivosti*« (Flp 2,14). Drugi, kot Izaijeve prerokbe proti

narodom v Izaiju 13–23, se zdijo zelo oddaljeni od našega vsakdanjega življenja. In čeprav ni vsako duhovno dejstvo enako pomembno, še vedno velja: »Vse Pismo je navdihnjeno od Boga in koristno« (2 Tim 3,16). Sveto pismo navaja dejstvo za dejstvom, resnico za resnico, vse daje neskončno moder Bog; skozi vsakodnevno branje Svetega pisma raste sistem krščanske teologije, Mesto resnice, v našem srcu.

Združevanje in ponovno združevanje dejstev

Znanje o dejstvih, pridobljeno iz Svetega pisma, je nepogrešljivo za naše krščansko življenje in rast: dejstva o Bogu, Kristusu, stvarjenju, človeštvu in vseh drugih temah so surovine, iz katerih naš um oblikuje žgano opeko, obdelan kamen in izklesan les, iz njih pa je zgrajeno Mesto resnice. A surove svetopisemske podatke je treba urediti v povezavi z drugimi svetopisemskimi resnicami, ki gradijo doktrine, s katerimi dosežemo duhovno zrelost.

Bog je določil, da je celoten fizični svet zgrajen iz drobnih stvari, ki se imenujejo atomi. 118 elementov (vrst atomov) periodnega sistema vsebuje vse osnovne gradnike vsake fizične stvari v stvarstvu. Teh 118 elementov se združuje v nešteto konfiguracij, ki sestavljajo ogromno molekul, iz katerih so sestavljeni naši telesni organi in vsa fizična snov. Preučevanje združevanja in ponovnega združevanja teh atomov se imenuje kemija. Preučevanje, kako se svetopi-

semska dejstva združujejo in ponovno združujejo, se imenuje teologija.

Mogoče je najpomembnejši primer teh medsebojnih povezav doktrina Trojice. O Trojici se ne uči v nobenem svetopisemskem besedilu, prav tako se beseda »Trojica« nikoli ne pojavi v Svetem pismu. Pač pa nastane iz združevanja treh različnih doktrin, ki je vsaka ukoreninjena v svoji seriji »dokaznega besedila«: 1) obstaja en Bog in samo en Bog; 2) ta Bog od vedno obstaja v treh osebah, vsaka izmed njih se razlikuje od drugih; 3) te tri osebe (Oče, Sin, Sveti Duh) so enako Bog. Vsak izmed teh pojmov je ukoreninjen v Svetem pismu, izhaja s strani Svetega pisma po pravilih človeškega jezika in pravilni uporabi razuma. Zato je prav, da imenujemo doktrino o Trojici »Božja beseda«. Iz takšnega združevanja se teološko Mesto resnice vzdiga v srcu vernika. Iz teh stvari se tudi postopoma spreminja celotno življenje, skozi leta, po Božji besedi.

Rečni kamen v primerjavi **z gozdnim kamnom**

V gozdovih ameriške zvezne države New Hampshire, v bližini čudovite reke Kancamagus, sem bil nekoč na pikniku s prijatelji. Iz gozdnih tal sem izkopal kamen in ga odnesel k reki, kjer sem izkopal še en kamen podobne velikosti. Prosil sem prijatelje, naj si ogledajo oba kamna in ju primerjajo. Nekdo je rekel: »En kamen je prekrit z zemljo,

drugi pa je čist.« Počepnil sem in vrgel kamen v reko za približno deset sekund. Ven je prišel moker in brez sledu zemlje. Ponovno sem jim rekel, naj primerjajo oba kamna. Nekdo drug je rekel: »Rečni kamen je gladek in sijoč, gozdni kamen pa ima vrsto ostrih robov.« Vprašal sem: »Kako spremenim gozdni kamen v rečni kamen?« Odgovor je bil preprost: daj ga v reko. Ampak za kako dolgo? Morda za kakšno stoletje! Sto let rečne vode, ki bi nežno tekla čez površje gozdnega kamna in nosila zrnca peska kot blago strgalo, bi spremenilo nazobčani kamen v gladkega in sijočega, kot je bil rečni.

Tako je s preobrazbo kristjana iz nezrelega v zrelega. Nekaj stisnjenih delcev zemlje (grešnih navad) je odstranjenih takoj po spreobrnitvi, ostala sprememba pa je veliko težja. Preobrazba pride samo iz tega, če potopimo svoj um v Božjo besedo in ji dovolimo, da teče čez naše misli, dokler se postopoma ne naučimo razmišljati tako kot Kristus. In prav to nam zapoveduje Pavel v Pismu Rimljanom 12,2: »*In nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma ...*« Kaj je obnova našega uma? Svoje možgane moramo usposobiti, da razmišljajo na nove načine, po vzoru Kristusa in po vseh novih stvareh, ki jih dela in jih bo naredil v odrešitvi.

Kako naj se torej naš um obnovi? Samo z nenehnim poplavljanjem v Božjo besedo. Edinstvena vloga pisane Božje besede, kot je razsvetljena in uporabljena po Svetem Duhu, ki prebiva v nas, je, da spremeni način našega razmišljanja

in tako način našega življenja. Kot smo že rekli, je človeški um bojišče med Duhom in satanom ter med Duhom in mesom. Izprijen um vodi v izprijeno življenje. Preobražen um vodi v preobraženo življenje.

Pavel to pojasni v Pismu Efežanom 4,17: »*Zato vam pravim in vas rotim v Gospodu: ne živite več, kakor živijo pogani, v ničevosti svojega uma.*« Če naj bi živeli novo življenje, moramo razmišljati na nov način. Ta preobrazba je točno to, kar lahko stori Sveto pismo.

Kristus je odprl njihov um **za razumevanje Pisem**

Možgani kristjana morajo biti preobraženi z nenehnim procesom obnove; celotno telo in življenje bo temu sledilo. Hvala Bogu, da ima Kristus moč neposredno nad človeškimi možgani, da jih naredi nove. To stori še zlasti s tem, da jih odpre za Božjo besedo. Hudič nas je zaslepil za duhovno resnico. Ob ponovnem rojstvu vera odstrani to slepoto. A progresiven duhovni vid nam je dan s Kristusovo močjo, da odpre naš um za svetopisemsko resnico, kot je to storil svojim učencem po svojem vstajenju: »*Tedaj jim je odprl um, da so doumeli Pisma*« (Lk 24,45). Kristus še naprej opravlja to neposredno delo v nas po Svetem Duhu, ko rastemo v svetopisemskem razumevanju. S tem rastemo v posvečenju in smo vse bolj skladni s Kristusom.

Sveto pismo je alfa in omega vere v Kristusa

Bog je določil, da bomo spoznali Kristusa, verovali vanj in rasli v zrelosti v njem samo na en način, in sicer po pričevanju Svetega pisma. Tako je pričevanje Svetega pisma o osebi in delu Kristusa nepogrešljivo za našo vero. Brez Svetega pisma ne vemo skoraj ničesar o Jezusu. Prav iz tega razloga Pavel povezuje Božjo besedo z vero v Kristusa: *»Potemtakem je vera iz oznanjevanja, oznanjevanje pa je po Kristusovi besedi«* (Rim 10,17). Vera ima svoj izvor v poslušanju Božje besede. A vera v Kristusa najde svoj nenehni obstoj, gojenje, moč, rast in zdravje v isti »Kristusovi besedi.« Samo po Svetem pismu še naprej rastemo v spoznanju Kristusa. Sveto pismo je tako alfa (prva črka) kot omega (zadnja črka) vere v Kristusa in vse črke vmes. Noben kristjan ne more ohranjati zdrave in rastoče vere v Kristusa brez nenehnega hranjenja iz Božje besede.

Trta in mladike: »Ostanite v moji besedi.«

Jezus je uporabil živo podobo za učenje, kako pomembno je, da ostanemo povezani z njim in Svetim pismom, v Evangeliju po Janezu 15:

Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete

storiti ničesar. ... Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosíte, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo. V tem je poveličan moj Oče, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci. (Jn 15,5–8)

Ta pretresljiva slika je bistvena za razumevanje posvečenja in vlogo pričevanja Svetega pisma o Kristusu za duhovno življenje, zdravje in rast. Preprosto povedano Jezus pravi: »Nenehno živite v meni in delajte tako, da dovolite mojim besedam, da živijo v vašem umu, in da ste poslušni temu, kar zapovedujejo. Če to delate, boste obrodili večni sad.«

Delovanje Božje besede obrodi zrelost

V Pismu Efežanom 4 je Pavel učil cerkev o obstoju duhovnih darov, ki vodijo v različne vloge, ki jih Kristus daje različnim kristjanom, da jih odigrajo v rasti cerkve (Ef 4,7). Vloge, ki jih omenja – apostoli, preroki, evangelisti, pastori, učitelji –, so združene v enem: so sistem prenašanja Božje besede cerkvi. In Božja beseda je tista, ki poganja črpalko za vse službe cerkve, ki gradijo cerkev iz nezrelosti v zrelost v Kristusu: *»... da se sveti usposobijo za delo služenja, za izgrajevanje Kristusovega telesa, dokler vsi ne pridemo do edinosti vere in do spoznanja Božjega Sina, do popolnega človeka, do mere doraslosti Kristusove polnosti«* (Ef 4,12–13). Pavlov opis te doraslosti se osredotoča predvsem na doktrinsko znanje: *»Tako ne bomo več nedorasli otroci, ki jih premetava in kot va-*

love razburka vsak veter nauka v človeški zvijačnosti in pretkarnosti, v blodnem zavajanju. Pač pa živimo iz resnice v ljubezni, da bomo v vsem rastle vanj, ki je glava, Kristus» (Ef 4,14–15). Nezrele ljudi zlahka zamaje krivi nauk, a zreli ljudje namesto tega »govorijo resnico (tj. pravo doktrino) v ljubezni (tj. s pravim značajem)«, ko pa to delamo vse bolj, napredujemo na notranjem potovanju proti podobnosti Kristusu.

Izkustveno (spo)znanje

John Calvin je imenoval fizični svet »gledališče Božjega veličastva«. Ko z občudovanjem zremo v nešteto zvezd na Mlečni cesti, v s snegom pokrite vrhove Skalnega gorovja, škrlatne in rdeče barve sončnega zahoda nad Velikim kanjonom ali hrumenje butajočih valov ob obalo po hudi nevihti, čutimo veličino in veličastvo Boga. Bog je prikazal svojo slavo v fizičnem svetu.

Podobno je Bog prikazal svojo modrost in lastnosti v zgodovini odrešenja, s svojim suverenim nadzorom nad dogodki v vsakdanjem življenju po vsem svetu. Tako sta fizični svet in prikaz človeških dogodkov ključna izvira duhovnih informacij. Skupaj nista le »gledališče Božjega veličastva«, ampak univerza za krščansko zrelost. Duhovno zreli ljudje nimajo v svoji glavi samo shranjenih ogromno svetopisemskih dejstev, ampak imajo tudi velik obseg duhovnih izkušenj v Božjem svetu, ki so oblikovale njihov um in jim pomagale rasti. Tako obstajata dva pomembna vira

(spo)znanja, ki vodita v pravo pobožnost: Božja beseda in Božji svet. Obstaja znanje o dejstvih in tudi (spo)znanje na podlagi izkušenj. To pa nista enako jasni obliki komunikacije od Boga. Sveto pismo razlaga vse človeške izkušnje. A brez vsakdanjih življenjskih izkušenj ne moremo razumeti Svetega pisma in Bog je določil, da so te življenjske izkušnje pomembne za našo rast v Kristusu.

Resnično življenje **razsvetljuje Sveto pismo**

Ta zakladnica izkušenj v svetu se še naprej širi skozi vse naše življenje. V Božjem kraljestvu srečamo ljudi, ki so ponižni in prevzetni, krotki in ostri, potrpežljivi in nepotrpežljivi, ljubeči in neljubeči. Baza znanja se nenehno dopolnjuje. Nekateri vzorniki stopijo naprej in nam postanejo močni zgledi vseh Božjih lastnosti; prav tako se kopičijo tudi slabi zgledi. Spominjamo se specifičnih srečanj z vsemi temi ljudmi, tako bolečih kot prijetnih, in ta srečanja nam pomagajo razumeti Sveto pismo.

Poleg tega vidimo *sebe*, kako se obnašamo na vse te načine: včasih smo poslušni Božjim zapovedim, včasih neposlušni. Resnično življenje daje pomen besedam, od katerih je odvisno Sveto pismo, Sveto pismo pa razlaga izkušnje iz resničnega življenja. Vsak dan, ko živimo v tem svetu, povečuje naše življenjske izkušnje in nas dela bolj pripravljene razumeti vsezadostno Sveto pismo. Sveto pis-

mo je tisto, ki posvečuje, a svoje delo opravlja v kontekstu vse večje zakladnice izkušenj.

Svetopisemski primeri **učenja iz izkušenj**

Nekaterih stvari se ne da popolnoma razložiti v knjigi, ampak se jih da samo naučiti iz izkušenj. Sveto pismo navaja veliko primerov učenja iz izkušenj:

Mojzesove roke, dvignjene v molitvi: V Drugi Mojzesovi knjigi 17,8–13 se je Izrael boril proti Amalečanom. Ko je Mojzes stal na gori nad bojiščem in začel moliti z dvignjenimi rokami, je Gospod blagoslovil izraelsko vojsko z očitnim uspehom. A čez nekaj časa je Mojzes začutil utrujenost v rokah in se odločil, da si vzame odmor. Med odmorom je opazil, da je začel Izrael izgubljati bitko. Vznemirjen je vstal in ponovno dvignil roke v molitvi. Bitka se je prevesila v Izraelov prid. Ker se je Mojzes naučil te lekcije iz izkušenj, je naročil Aronu in Huru, naj mu prineseta kamen, na katerem bo sedel, onadva pa mu bosta podpirala utrujene roke, da bodo dvignjene, tako da bo lahko Izrael na koncu zmagal. Enako se mi učimo iz izkušenj, da se dnevi odvijajo bolje, če jih začnemo z dobrim tihim časom v Božji besedi in molitvi.

Izrael ponižan in vzgajan v puščavi: Potem ko Izraelci niso dovolj zaupali Bogu, da bi vstopili v obljubljeni deželo, je Bog štirideset let vzgajal Izraelce, kot oče vzgaja sina. Naklonil jim je štirideset let vzgoje, pomešane z blagoslovi.

Še posebej zanimivo je, kako je Bog vodil ljudstvo korak za korakom na njihovi poti z oblačnim in ognjenim stebrom (4 Mz 9,15–23). Vzgaljal jih je tudi, naj mu zaupajo, tako da jih je vsak dan hranil z mano, kruhom iz nebes. To jih je naučilo, da se premikajo in še naprej živijo samo po Božji besedi (5 Mz 8,3). To jih je naučilo, da so se zanašali na Boga, ne nase.

Pavel in zadovoljstvo: Ob koncu Pisma Filipljanom je apostol Pavel rekel, da se je naučil dragocene skrivnosti krščanskega življenja: »Znam biti reven in znam biti v obilju. Na vse mogoče sem se navadil: biti sit in biti lačen, biti v obilju in biti v pomanjkanju« (Flp 4,12). Skrivnosti krščanskega zadovoljstva v »vsakem položaju« se lahko naučimo samo iz izkušenj, tako da hodimo s Kristusom skozi vse okoliščine. Odgovor na vprašanje: »Kaj je skrivnost krščanskega zadovoljstva?« je mogoče nezadovoljiv za nezrelega kristjana: »Vse zmorem v njem, ki mi daje moč« (Flp 4,13). Ta človek bi morda rekel: »Seveda vem, da je to pravi odgovor. A kljub temu sem pogosto nezadovoljen, tako v času obilja kot v času stiske.« Šele ko se človek iz osebne izkušnje nauči, kako Kristus daje moč za krščansko zadovoljstvo v vsaki situaciji, bo zrel na tem pomembnem področju.

Peter in poganski kristjani: Peter je bil Jud in od otroštva so ga učili, naj bo fizično ločen od poganov, da se ne bo duhovno omadeževal. Kako je potem Peter prišel do točke, ko je lahko sprejel poganske kristjane kot čiste v Božjih očeh? Potrebni so bili nadnaravno videnje, neverjetni previdnostni dogodki in izlitje Svetega Duha na pogane na viden in

mogočen način, da so ga prepričali, naučili lekcije, česar ne bi mogla v celoti doseči nobena knjiga (Apd 10). Peter se je z vrsto izkušenj naučil lekcije, da lahko Bog očisti prej oma-deževane ljudi po veri v Kristusa. Učenje iz izkušenj je bilo bistvenega pomena za razmah evangelija.

Dnevne lekcije v Božji ljubezni

Ena izmed najpomembnejših lekcij, ki nas jih Bog nauči iz izkušenj, je, kako zelo nas ljubi in kako popolnoma skrbi za naše potrebe. Doktrino Božje previdnosti – Božjega suverena nadzora nad vsakodnevnimi življenjskimi dogodki – učijo mnoga besedila Svetega pisma:

- »Ali ne prodajajo dveh vrabcev za en novčič? In vendar nobeden od njiju ne pade na zemljo brez vašega Očeta.« (Mt 10,29)
- »Žreb se meče v naročje, vsaka njegova odločitev pa prihaja od Gospoda.« (Prg 16,33)

Zrel kristjan, veliko bolj kot nezrel, ima veliko bolj razvit čut za Božji aktivni nadzor nad vsakdanjim življenjem, še posebej za njegovo skrb za svoje otroke. Kralj David izrazi celo življenje izkušenj v eni sami vrstici: »*Bil sem mlad, tudi postaral sem se, vendar nisem videl, da bi bil pravični zapuščen in da bi bil njegov zarod prosil kruha*« (Ps 37,25). Če bomo preprosto leto za letom živeli pod Božjo previdnostno skrb-

jo, še posebej če nas bo Sveto pismo vzgajalo, kaj naj iščemo, bomo imeli jasno videnje Božje moči in ljubezni za dobro njegovega izvoljenega ljudstva.

Vzgoja glede greha: Učenje iz grenkih izkušenj

Še ena pomembna oblika znanja, pridobljenega iz izkušenj, je Božja ljubeča vzgoja njegovih otrok, ki grešijo. Pismo Hebrejcem 12,5–11 nas jasno uči, da Bog kot ljubeč oče vzgaja vsakega sina, ki ga sprejema, da bi nas naučil sovražiti greh in ljubiti Boga. Teh lekcij se naučimo samo, ko trpimo v stiskah vsakdanjega življenja, ki nam jih prinese Bog, ko grešimo. Peter je moral doživeti bolečo izkušnjo, ko je trikrat zatajil Gospoda, preden je bil ponižan in je nehal tako visoko misliti o svoji predanosti Kristusu. On, ki se je hvalil, da bo ostal ob Kristusu, tudi če bi ga vsi drugi zapustili, se je tisti večer bridko razjokal, potem ko ga je zatajil (Mt 26,33; 26,75). To lekcijo iz ponižnosti je moral doživeti, ne se je naučiti iz knjige.

Trpljenje: Višja šola duhovnih izkušenj

V več ključnih odlomkih v Novi zavezi je trpljenje jasno povezano s procesom duhovnega dozorevanja. Pravzaprav so izjave tako močne, da se zdi nemogoče rasti v zrelosti, ne da bi bili vpisani v trpljenje na višji šoli duhovnih izkušenj.

Te vrstice za vedno potrjujejo poanto, ki jo dokazujem v tem poglavju: pridobivanje znanja iz izkušenj je bistveno za našo duhovno rast.

Prvi odlomek je iz Jakobovega pisma 1: *»Moji bratje, kadar pridete v razne preizkušnje, imejte to za čisto veselje, saj spoznavate, da preizkušnost vaše vere ustvarja stanovitnost. Za stanovitnost pa naj bo značilno popolno delo, da boste popolni in celoviti in vam ne bo ničesar manjkalo«* (Jak 1,2–4). Tukaj Jakob ne govori kristjanom samo, naj stoično prenašajo preizkušnje, ampak naj jih imajo za »čisto veselje.« Zakaj? Zaradi (spo)znanja! Če si dobro poučen o dejstvih, ti to lahko pomaga, da se učiš iz izkušenj. A tukaj je poudarjeno (spo)znanje iz izkušenj; na osnovi tega odlomka bomo brez »raznih preizkušenj« nasprotje tega, kar nam pravi vrstica 3: nezreli bomo, nepopolni, marsičesa nam bo manjkalo. Da bi torej lahko rasli do polne doraslosti, moramo imeti preizkušnje.

Drugi ključni odlomek je iz Pisma Rimljanom 5, v katerem Pavel odkriva razloge za naše popolno zagotovilo opravičenja: *»Pa ne samo to, ampak se celo ponášamo s stiskami, saj vemo, da stiska rodi potrpljenje, potrpljenje preizkušnost, preizkušnost upanje«* (Rim 5,3–4). Sveto pismo nas ponovno spodbuja, naj se nadnaravno odzovemo na trpljenje. Veseliti se moramo v njem, saj nas je znanje o dejstvih, pridobljeno iz Svetega pisma, naučilo, da je trpljenje za vedno povezano z razvojem preizkušeneega značaja. Naš značaj se bo razvil samo s preizkušanjem naše vere in naše srce bo preobraženo, da se bo razodelo, kdo smo v resnici.

Učenčevstvo [delanje učencev] z zgledom

V Pismu Filipljanom 3,17 Pavel govori o tistih, ki »ki živijo po zgledu, kakršnega imate v nas.« Kot smo rekli na začetku tega poglavja, mora krščansko učenčevstvo slediti dvema vzorcema (*tupos*), da bi posameznik postal skladen s Kristusom. Učenje iz knjige pride iz preučevanja besed (doktrin) Svetega pisma. Učenje iz življenja pa pride iz posnemanja zgledov vsakdanjega življenja v pobožnih vzornikih. Pavel je bil odličen vzornik; rekel je: »Postanite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov« (1 Kor 11,1). Nekaterih stvari v krščanskem učenčevstvu se je treba naučiti in jih pridobiti. Mentor mora pokazati učencu, da nekaj uči Sveto pismo (npr. potrebo po vsakodnevem tihem času ali evangeliziranju), in potem dati učencu jasen zgled, ki naj ga posnema.

Vprašanja za diskusijo:

1. Kako nas dva vzorca učenčevstva [delanja učencev] – učenje iz knjige in učenje iz življenja – pomagata oblikovati, da bomo skladni s Kristusovo podobo? Kako ju lahko uporabimo v vsakem odnosu z učencem, da pomagamo vsakemu učencu rasti? Kako posnemanje vzora zrelega kristjana pomaga učencu rasti?

2. Kako nenehno potapljanje našega uma v Sveto pismo pomaga spremeniti način našega življenja? Kakšno zavezo branju Svetega pisma bi radi sklenili?
3. Kako razumete vlogo trpljenja v krščanskem življenju? Kaj Jakobovo pismo 1,2–4 uči o tem?

Dozorevajoči kristjani razvijajo:

(Spo)znanje:

- Široko in globoko poznavanje Svetega pisma
- Bogastvo bogatih duhovnih izkušenj

Vero:

- Globoko zaznavanje resničnosti nevidnih, duhovnih resnic – preteklih, sedanjih in prihodnjih
- Živo upanje v svetlo prihodnost na temelju Božjih obljub
- Globoka in podrobna prepričanost v svoj greh
- Trdno in nenehno zanašanje na Kristusa
- Nenehno zaznavanje praktičnega vodenja Svetega Duha

Značaj:

- Srce, ki ljubi, kar ljubi Kristus, in sovraži, kar sovraži Kristus
- Vrsta gorečih, pobožnih želja, ki usmerjajo vsakodnevno življenje
- Volja, nenehno podrejena Božji volji, ne glede na ceno

Neskončno potovanje

- Miselno življenje, ki je čisto in odlično
- Zdravo čustveno življenje po vzoru Kristusovega
- Nenehen prikaz vrlin, primernih trenutku

Dejanja:

- Nenehno darovanje telesa Bogu v sveti poslušnosti
- Način življenja, ki je čist greha v spolnosti, govoru, odnosih in užitkih
- Nenehno osebno in skupno čaščenje
- Vsakodnevno preživljanje časa v molitvi, branju Svetega pisma in priznavanju grehov
- Svetopisemska zvestoba v zakonu in starševstvu
- Blagoslavljanje drugih kristjanov z duhovnimi darovi in splošnim služenjem
- Redno drzno pričevanje izgubljenim
- Zvesto upravljanje denarja in velikodušnost do drugih
- Marljivo delo za Božjo slavo

4. poglavje

VERA, 1. DEL: GOTOVOST NEVIDNEGA SVETA, OBSTOJ RESNIČNOSTI, V KATERE UPAMO, IN ZAGOTOVILO [PREPRIČANOST V SVOJ GREH]

Nekega zelo nepozabnega dne pred več stoletji je zlobni aramejski kralj poslal celo vojsko, da bi ujela enega človeka – preroka Elizeja. Elizejeva sposobnost, da je povedal kralju Izraela za njegove skrivne načrte, je spravila Aramejce v zelo neugoden položaj v vojni. Aramejci so obkrožili mesto, kjer sta spala Elizej in njegov služabnik. Ko je služabnik zagledal ogromno vojsko, je bil prestrašen. A Elizejeve oči, napolnjene z vero, so pomirile prestrašenega služabnika z naslednjimi besedami: *»Ne boj se! Kajti teh, ki so z nami, je več kakor tistih, ki so z njimi«* (2 Kr 6,16). Potem je molil mogočno molitev: *»Gospod, odpri mu vendar oči, da bo videl!«* In Gospod je odprl dečku oči in je videl;

in glej: gora je bila polna konj in ognjenih voz okrog Elizeja« (2 Kr 6,17).

Vera je vid duše. Ima edinstveno moč, da sprejme od Boga nevidno luč duhovne resnice. Tako kot oko vera ne ustvari resničnosti, ampak pasivno sprejme informacijo o pravi naravi stvari. Bog je določil vero, da bo imela osrednjo vlogo v našem opravičenju: *»Ker smo torej opravičeni iz vere, živimo v miru z Bogom po našem Gospodu Jezusu Kristusu« (Rim 5,1).* Ta vera, ki opravičuje, je podeljena človeški duši kot dejanje Božje milosti, ki nam omogoča, da sprejmemo polno odpuščanje v Kristusu. Na tej nezreli stopnji vera ugaja Bogu in je popolnoma enaka vlogi opravičenja hudobnih.

A tako kot vsaka živa stvar v Božjem stvarstvu mora tudi zdrava vera rasti. Rast naše vere je bistvenega pomena za naše nenehno posvečenje.

Pet elementov vere

V teh dveh poglavjih bomo videli, da je vera sestavljena iz petih elementov:

- Gotovost nevidnih, duhovnih resničnosti: preteklih, sedanjih in prihodnjih
- Obstoj stvari, v katere upamo, tako v tem svetu kot v naslednjem
- Zagotovilo [prepričanost v svoj greh]

- Aktivno zanašanje na Kristusa kot na vsezadostnega Odrešenika, skrbnika in zaščitnika
- Sprejemanje duhovnega vodenja

Gotovost nevidnih duhovnih resničnosti

Bistvo vere je, da deluje z nevidnimi stvarmi. Pavlova izjava: *»... saj v veri hodimo in ne v gledanju«* (2 Kor 5,7) postavlja v neposredno nasprotje vero in gledanje. Enako Pismo Hebrejcem 11,1, ki pravi: *»Je pa vera obstoj resničnosti, v katere upamo, zagotovilo stvari, ki jih ne vidimo,«* in Drugo pismo Korinčanom 4,18: *»ker se ne oziramo na to, kar se vidi, ampak na to, kar se ne vidi. Kar se namreč vidi, je začasno, kar pa se ne vidi, je večno.«*

Vera ne deluje na stvareh, ki so vidne, tako kot naloga vida ni, da sliši violinski solo ali okusi sočno breskev. Vera deluje v treh ključnih nevidnih kraljestvih: preteklem, kot je zapisano v Svetem pismu; sedanjem nevidnem duhovnem svetu, ki obstaja prav zdaj okrog nas; prihodnjem, kot ga je v Svetem pismu obljubil Bog Odrešenik ali zagrozil Bog Sodnik. Nobenega teh kraljestev se ne da videti z očmi; resnice iz vsakega morajo priti po veri v izjave Svetega pisma o njih.

1. kraljestvo: Preteklo, zapisano v Svetem pismu: Naša vera je zgodovinska, nanaša se na dejanja vsemogočnega Boga v zgodovini. Sveto pismo se začne z izjavo o zgodovini.

vinskem dejstvu: »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo« (1 Mz 1,1). Vera je tista, ki sprejme ta prvi korak zgodovine: »Po veri spoznavamo, da so bili svetovi urejeni z Božjo besedo, tako da je to, kar se vidi, nastalo iz tega, kar se ne kaže« (Heb 11,3). Od tega prvega Božjega dejanja se je začel pohod odrešenjske zgodovine, ki ga lahko pravilno zaznamo samo po veri. Dogodki odrešenjske zgodovine, vključno s potopom, očaki, izgonom iz Egipta, naselitvijo izraelskega naroda v obljubljeni deželi pod staro zavezo, dejanji judovskih kraljev, besedami in dejanji prerokov, izgonom v Babilon in obnovitvijo iz izгона vsa kažejo na dopolnitev vekov v Kristusovem prihodu. Kristusovo rojstvo, brezgrešno življenje, čudeži, učenje, spravna smrt in telesno vstajenje so stvari zgodovinskega zapisa. Ne moremo jih videti s svojimi očmi, ampak moramo preprosto sprejeti po veri, da je svetopisemski zgodovinski zapis resničen.

To je močno povezano s sporočilom evangelija in še posebej s Kristusovim vstajenjem od mrtvih. Zgodovina je resnično pomembna, kot je poudaril Pavel: »Če pa Kristus ni bil obujen, je prazna vaša vera in ste še v svojih grehih« (1 Kor 15,17). Naša vera bi bila prazna, ker je naša vera povezana z zgodovinskim zapisom o Kristusovem življenju, kot je oznanjano v evangeliju in zapisano v Svetem pismu. Vse generacije, ki so živele po očitvidcih Kristusovega vstajenja, morajo to sprejeti samo po Svetem pismu ali pa ne bodo nikoli verjele: »Izročil sem vam predvsem to, kar sem sam prejel: Kristus je umrl za naše grehe, kakor je v Pismih.

Pokopan je bil in tretji dan je bil obujen, kakor je v Pismih ...« (1 Kor 15,3–4). Ko slišimo oznanjevanje evangelija, lahko »oči vere« v naši duši »vidijo« Kristusa, križanega in vstalega, kot da bi se to dogajalo prav zdaj: *»... je bil prav vašim očem prikazan Jezus Kristus, in sicer križani*« (Gal 3,1). Močnejša ko je naša vera, bolj živi se nam bodo zdeli zgodovinski dogodki Svetega pisma, bolj žareče bo sijala luč Božjih preteklih dejanj iz besed Svetega pisma.

2. kraljestvo: Sedanji nevidni duhovni svet: Tako kot v Elizejevem času smo v vsakem trenutku obkroženi z nevidnim duhovnim svetom. Predvsem ta svet vsebuje samega Boga. Po veri nenehno vidimo vsemogočnega Boga, ki sedi na prestolu veličastva in moči in vlada nad celo zemljo, pred njim pa so vsi narodi kot kobilice (Raz 4,1–2; Iz 40,22). Močnejša ko je naša vera, bolj bomo nenehno videli tega svetega Boga na prestolu in si prizadevali za življenje, ki je vredno njegga. Mojzes je živel pogumno življenje, ker je živel, *»kakor bi gledal Nevidnega*« (Heb 11,27). Po veri si bo učenec, ki raste, čedalje bolj prizadeval, da bi ugajal Bogu in da bi ga Bog nagradil (Heb 11,6).

Polega tega samo po veri vidimo Boga Sina, Jezusa Kristusa, ki je bil mrtev, a zdaj živi, obujen od mrtvih in sedeč na Božji desnici. *»Njega ljubite, čeprav **ga niste videli**. Verujete vanj, čeprav **ga zdaj ne vidite**, veselite se v neizrekljivem in poveličanem veselju, ko dosegate namen svoje vere, namreč odrešitev duš*« (1 Pt 1,8–9). Po veri prav tako sprejemamo osebo in delo Svetega Duha, ki se nevidno premika z močjo, da

bi opravil Božje delo po vsem svetu. Tako kot nismo nikoli videli vetra, ampak vidimo, kaj veter dela, je enako z ljudmi, ki so rojeni iz Duha (Jn 3,8). Samo po veri lahko zaznamo obstoj Duha in njegova dejanja v svetu.

Nevidni duhovni svet prav tako vsebuje angele, demone in druga duhovna bitja, v različnih redih in ureditvah oblasti (takšni, ki se imenujejo »vladarstva, oblasti, gospodovalci, sile« v Ef 6,12 in »prestoli« v Kol 1,16; »kerubi« na 73 mestih v Stari zavezi; »serafi« v Iz 6; »živa bitja« v Ezk in Raz). Po veri verjamemo v veličastne angele, ki nenehno služijo Bogu (Raz 5,11) in njegovemu ljudstvu (Heb 1,14). Po veri vemo, da obstajajo tudi neverjetno močna hudobna bitja – hudič in njegovi angeli –, ki nenehno nasprotujejo Kristusovemu kraljestvu in prizadevajo Božje ljudstvo. Po veri vidimo potrebo, da si nadenemo duhovno bojno opremo, zato da se branimo pred temi nevidnimi duhovnimi sovražniki (Ef 6,10–18).

Nazadnje prav tako po veri sprejemamo, da duše umrlih kristjanov živijo v Gospodovi prisotnosti v sedanjem času (Heb 12,23) in da duše neverujočih grešnikov sedaj izkušajo mučenje v peklu, tako kot bogataš v Jezusovi priliki (Lk 16,22–24).

Vse te sedanje duhovne resničnosti – troedini Bog, nebeško kraljestvo, angeli, demoni, pravični človeški duhovi in nebeški blaženosti in hudobni človeški duhovi v peklenkem mučenju – so opisani v Svetem pismu in na temelju Svetega pisma jih vidimo po veri.

3. kraljestvo: Prihodnost, kot je obljubljena ali zagrožena v Svetem pismu: Sveto pismo je nadnaravna knjiga, saj so v njej zapisana preroštva, izrečena iz uma Boga, ki edini pozna in napoveduje prihodnost (Iz 41,26; 43,9; 45,21). Po veri vidimo prihodnost, ki temelji na teh besedah. Vidimo svet blagoslovov, ki temelji na Božjih obljubah, ali svet prekletstev, ki temelji na Božjih grožnjah. Vsebuje gotovost razmaha evangelija, »vojn in govoric o vojnah«, antikrista, Jezusovega ponovnega prihoda, sodnega dne ter večnih nebes in večnega pekla. Po veri vidimo lepoto novega neba in nove zemlje, to sprejemamo, kot bi ju lahko videli s svojimi očmi; in ko beremo o peklenskih mukah, sprejemamo, da so resnične, in se jih bojimo in smo globoko zaskrbljeni za tiste, katerih grehi jih vodijo, da bodo tam večno trpeli. Močnejša ko je naša vera, bolj živo vidimo te stvari, kot da se dogajajo prav zdaj, pred našimi očmi.

Obstoj resničnosti, v katere upamo

Vera nam ne le omogoča, da »vidimo« nevidne stvari v prihodnosti, ampak tudi napolnjuje naše srce z občutkom gotovosti, da se bodo dobre stvari, obljubljene v Svetem pismu, zagotovo uresničile. Jezus je rekel: »*Svetilka telesa je oko. Če je torej tvoje oko čisto, bo svetlo vse tvoje telo*« (Mt 6,22). Enako »vid duše« napolni dušo z močnimi učinki in eden izmed njih je obstoj resničnosti, v katere upamo. Pisec Pisma Hebrejcem je definiral vero kot v prihodnost usmerjeno

razpoloženje: »Je pa vera obstoj resničnosti, v katere upamo, zagotovilo stvari, ki jih ne vidimo« (Heb 11,1). »Obstoj resničnosti, v katere upamo« je ustaljeno zaupanje, da bo Bog uresničil vse dobre stvari, ki nam jih je obljubil v Kristusu.

Vera hrani to v prihodnost usmerjeno razpoloženje; povzroča, da je kristjan srečen, močan in gotov, ne glede na okoliščine, ki se trenutno odvijajo. Kristjan, ki gre skozi veliko trpljenje, je prepričan, da nas to trpljenje samo pripravljaja na »čez vso mero težko, večno bogastvo slave« (2 Kor 4,17). Kristjan, ki izkuša velik zemeljski uspeh in blagoslov, je ukoreninjen v spoznanju, da se noben blagoslov na zemlji ne more primerjati s prihodnjimi nebeškimi blagoslovi, ki prihajajo. Starajočemu se kristjanu ni treba biti melanholičen ob minevanju časa, ker ne glede na to, kako velika je naša sreča do zdaj, vse (ne samo nekaj!) naše najboljše imetje, naše najboljše izkušnje, naši najboljši odnosi šele prihajajo. Hrepenimo po prihodnosti!

Vera se veseli »resničnosti, v katere upamo« v dveh nevidnih prihodnjih kraljestvih: 1) prihodnjih resničnostih v sedanjem času; 2) prihodnjih resničnostih v prihodnjem času. »Resničnosti, v katere upamo,« temeljijo na Božjih obljubah.

»Obstoj resničnosti, v katere upamo,« v sedanjem času: Vera je še zlasti drzna v prisotnosti vsemogočnega Boga, kar se tiče njegovih obljub. Ta sveta drznost daje veliko energijo svetim v molitvi in veliko vztrajnost v dejanjih. Puritanec Thomas Manton je rekel o vztrajni molitvi, ki

temelji na Božjih obljubah: »Pokaži mu njegovo pisanje; Bog je nežen do svoje besede.« To je vera »vztrajne vdove« (Lk 18,1–5), ki prihaja vedno znova, dokler ne dobi, kar si želi. To bi bilo predrzno, če ne bi temeljilo na Božjih obljubah in njegovem značaju. Po veri smo popolnoma gotovi v Božje besede: »*Nikakor te ne bom pustil samega, nikakor te ne bom zapustil*« (Heb 13,5). Po veri smo prepričani, da če najprej iščemo Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, bomo dobili tudi hrano in oblačila, ki bodo zadostovala za naše potrebe (Mt 6,33). Po veri zaupamo, da Bog »*ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo [bomo] mogli prestati*« (1 Kor 10,13). Po veri lahko vemo, da bo on, ki je začel dobro delo v nas, zagotovo to delo dokončal (Flp 1,6), s končnim rezultatom, da Kristus ne bo izgubil nikogar izmed vseh ljudi, ki mu jih je dal Bog (Jn 6,39). Zato smo lahko gotovi v Kristusu, da bo ohranjal našo vero in zaščitil našo odrešitev do konca naših dni.

Skupaj s temi specifičnimi obljubami so splošne dobre stvari, ki nam jih bo Bog morda dal ali ne, ki pa si jih lahko pridobimo z molitvijo, polno vere. Na primer, molimo lahko za nekoga, da bo ozdravljen, na podlagi Jakobovega pisma 5,15, in se zavedamo, da ga bo Bog ozdravil ali pa ne. A molitev kljub temu darujemo »v veri«. George Mueller je skrbel za več kot deset tisoč sirot v Angliji v 19. stoletju. Učil se je, kako iz dneva v dan prositi Boga za fizične stvari (hrano, oblačila, denar), ki jih bo njegova sirotišnica potre-

bovala na podlagi Božje obljube: »Široko odpri usta, da jih napolnim« (Ps 81,11).

Takšno življenje vere nas dela vedre v trpljenju. Vemo, da nam, ki ljubimo Boga, vse pripomore k dobremu (Rim 8,28), in čeprav smo morda v neugodnih okoliščinah, lahko po veri vidimo Božjo dobroto v njih in se naučimo vztrajati (Rim 5,3–5).

»Obstoj resničnosti, v katere upamo,« v prihodnjem času: Za kristjana pa je še slajša gotovost, ki jo imamo, da bo prihodnji čas, novo nebo in zemlja, neskončno in večno zadovoljujoče za nas in da bomo zagotovo živeli tam ter za vedno uživali njegove dobrote in lepote. Po veri zaupamo, da nam bo Bog omogočil, da bomo preživeli hude razmere sodnega dne, ko bo celo naše življenje odprto za Božje ocenjevanje. Po veri iskreno upamo, da bomo rešeni Božje jeze (Rim 5,9; 1 Tes 1,10), da bo naš duh popolnoma očiščen (Heb 12,23; 1 Jn 3,2), da bomo obujeni v vstalem telesu (Flp 3,11.21; 1 Kor 15,12–58) in da bomo sprejeti (2 Pt 1,11) v nova nebesa in novo zemljo, za katera Peter pravi, da v njih »biva pravičnost« (2 Pt 3,13).

Po veri pričakujemo, da bomo nagrajeni za zemeljsko služenje, za zemeljsko trpljenje, za zemeljska semena, posejana v upanju, za katera se je zdelo, da ne bodo nikoli obrodila, ko smo jih opazovali. Zaradi tega vidika vere »gledanja naprej« sta lahko Pavel in Sila pela v ječi v Filipih, potem ko sta bila pretepena. Jezus je rekel: »Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko«

(Mt 5,12). »Gledala sta naprej« nagrado, ki je omogočila Mojzesu, da je preziral vsa mamljiva bogastva in užitke Egipta in izbral sramoto z Božjim ljudstvom zaradi Kristusa (Heb 11,26).

Po veri preiskujemo Sveto pismo, da bi izvedeli več o našem prihodnjem domu v novih nebesih in novi zemlji. To bo kraj neskončnega veselja, nenehnega prikazovanja Božjega veličastva v Kristusu, popolne lepote, v njem ne bo smrti, žalovanja, joka in bolečine (Raz 21,4). Imelo bo tako mesto kot državo (Heb 11,16). Po veri imamo visoko stopnjo gotovosti, da bomo tam in da bomo uživali v praznovanju z odrešenimi iz vsakega naroda na zemlji (Mt 8,11). Vera nas nenehno napolnjuje z gotovostjo, da se bo vse naše upanje, ki temelji na Božjih obljubah, uresničilo v Kristusu.

Zagotovilo stvari, ki jih ne vidimo

Vera ima tako pozitiven kot negativen vidik. Pravkar smo zaključili z opisom pozitivnega vidika vere, »*obstoj resničnosti, v katere upamo.*« A Pismo Hebrejcem 11,1 navaja tudi negativen vidik, »*zagotovilo stvari, ki jih ne vidimo.*« Kot smo videli, so resničnosti, v katere upamo, privlačne za nas in so kot magnet za naše srce. A vera nas tudi svari pred hudimi posledicami greha. Vera naredi Božji srd resničen in močan v našem srcu pred dnem Božje jeze, ko se razodene njegova pravična sodba (Rim 2,5). Nekristjanom ta dan ostaja skrit,

neviden in zato zavrjen. Kristjanom pa je dan, ko bomo vsi stali pred Kristusovim sodnim stolom in dajali odgovor za vsako brezobzirno besedo, ki smo jo izrekli (Mt 12,36), močno resničen. Te strašne in negativne stvari postanejo bolj žive v srcu kristjana, ko njegova vera raste. Vera je zato »kovanec z dvema stranema«.

John Newton je razumel negativen vidik odrešujoče vere, ko je napisal besedilo za *Dar milosti*: »Nekoč živel sem izgubljen, sedaj se ne bojim.« Milost deluje v srcu izvoljenih, ko slišijo oznanjevanje celotnega evangelija, vključno s strašno grožnjo pekla, če se ne želijo spreobrniti in verovati. Milost prižge vero v izvoljenih in ta vera je kovanec z dvema stranema: obstoj resničnosti, v katere upamo (tj. polno odpuščanje grehov; posvojitve v Božjo družino; bogata, topla dobrodošlica od Boga v nebesa itd.), in zagotovilo stvari, ki jih ne vidimo (tj. podroben zapis storjenih grehov, globoko spoznanje greha, ki še prebiva v nas, besneč pekel jeze, ki čaka na vse neodrešene, itd.).

Zagotovilo v Heb 11,1: Podrobno preučevanje sedemnajstih primerov glagolske oblike te besede v grščini v Novi zavezi (npr. Mt 18,15; Jn 16,8; Raz 3,19) kaže, da pomeni »opomin glede greha«. Beseda je povezana z dokazovanjem greha, kar bi v grešniku povzročilo občutek prepričanosti v svoj greh, ki je potreben za spreobrnitev. Nova zaveza ima v mislih občutek prepričanosti v svoj greh, ko uporablja to besedo.

Zakaj je prepričanost v svoj greh bistvena za odrešitev v teku: Delo vere glede prepričanosti v svoj greh bo žal potrebno, dokler »*greh prebiva v [nas]*« (Rim 7,17) in nadaljuje svoje pustošenje. Ker je bistvo našega potovanja posvečenja morjenje grehov z Duhom, je nenehna prepričanost, da v nas prebivajo določeni grehi, nepogrešljiva. Pogosto je dovolj tihi notranji glas Duha, ko beremo svetopisemsko besedilo ali poslušamo dobro pridigo. Včasih pa, če smo slepi za greh, ki prebiva v nas, bo moral Bog povečati svoje vzgojne ukrepe nad nami, da bi nas pripeljal do spreobrnitve (Heb 12,4–11). Jezus spominja grešnike v Laodikeji na svojo osebno gorečnost, da očisti svojo cerkev hudobij: »*Jaz **karam** in vzgajam vse, ki jih ljubim: bodi torej goreč in se spreobrni*« (Raz 3,19).

Duhovno zrel človek bo v celoti pričakoval, da se bo ta proces »opominjanja na njegov greh« redno odvijal v njegovem življenju. Tak človek ne bo prevzetno oporekal, ko ga nekdo sooči z dokazom njegovega greha, ampak bo hvaležen za opomin in ga bo sprejel: »*Naj me tepe pravični, to je dobrot, naj me graja, to je olje za glavo; naj se ne krasi moja glava*« (Ps 141,5). Ko tak človek bere zapise o grehih Izraelcev ali kakšnega hudobnega kralja v Svetem pismu, se bo ponižno priklonil in rekel: »*Preizkusi me, o Bog, spoznaj moje srce, preizkusi me in spoznaj moje vznemirljive misli! Poglej, ali je pri meni pot bridkosti, in vodi me po večni poti!*« (Ps 139,23–24).

Vprašanja za diskusijo:

1. Kako je vera »vid duše«? Kako nam vera omogoči, da »vidimo« nevidne duhovne stvari v preteklosti, sedanjosti in prihodnosti?
2. Ko pomislite na nebesa, kaj vas najbolj navdušuje nad prihodnjim življenjem? Kako bi vas lahko bolj živ občutek nebeških radosti okrepil, da zdaj služite Kristusu?
3. Zakaj je močna prepričanost v svoj greh tako pomembna za rast nas kot Kristusovih učencev?

Dozorevajoči kristjani razvijajo:

(Spo)znanje:

- Široko in globoko poznavanje Svetega pisma
- Bogastvo bogatih duhovnih izkušenj

Vero:

- Globoko zaznavanje resničnosti nevidnih, duhovnih resnic – preteklih, sedanjih in prihodnjih
- Živo upanje v svetlo prihodnost na temelju Božjih obljub
- Globoka in podrobna prepričanost v svoj greh
- Trdno in nenehno zanašanje na Kristusa
- Nenehno zaznavanje praktičnega vodenja Svetega Duha

Značaj:

- Srce, ki ljubi, kar ljubi Kristus, in sovraži, kar sovraži Kristus
- Vrsta gorečih, pobožnih želja, ki usmerjajo vsakodnevno življenje
- Volja, nenehno podrejena Božji volji, ne glede na ceno
- Miselno življenje, ki je čisto in odlično
- Zdravo čustveno življenje po vzoru Kristusovega
- Nenehen prikaz vrlin, primernih trenutku

Dejanja:

- Nenehno darovanje telesa Bogu v sveti poslušnosti
- Način življenja, ki je čist greha v spolnosti, govoru, odnosih in užitkih
- Nenehno osebno in skupno čaščenje
- Vsakodnevno preživljanje časa v molitvi, branju Svetega pisma in priznavanju grehov
- Svetopisemska zvestoba v zakonu in starševstvu
- Blagoslavljanje drugih kristjanov z duhovnimi darovi in splošnim služenjem
- Redno drzno pričevanje izgubljenim
- Zvesto upravljanje denarja in velikodušnost do drugih
- Marljivo delo za Božjo slavo

5. poglavje

VERA, 2. DEL: ZANAŠANJE & VODENJE

Vera je zanašanje

Vera omogoča duši, da varno počiva v Bogu, kot da bi mirno stala na obzidju mogočne trdnjave in med gledanjem ogromne, oblegovalne vojske še vedno sploh ne bi bila zaskrbljena nad izidom. Kot je to John Newton izrazil v hvalnici: »Glorious Things of Thee Are Spoken« [O tebi se govorijo čudovite stvari, prost prevod]

Ko si utemeljen na večni skali,
kaj more omajati tvoj zanesljivi pokoj?
Obdan z zidovi odrešenja
se lahko nasmehneš vsem svojim sovražnikom.

Bog hrepeni po tem, da bi naklonil ta samozavestni nasmeh duši, ki zaupa v Jezusa; želi nas naučiti, da se na-

smehnemo kateremukoli sovražniku, ki napada našo dušo. Tako kot ni večje grožnje od obsodbe na sodni dan, tako ni večjega zatočišča, kot je Jezus Kristus. Duhovno zrel moški ali ženska sta se naučila iz Svetega pisma in izkušenj, da popolnoma zaupata v Kristusa kot vsezadostnega odrešenika, zavetje in skrbnika ne glede na okoliščine, v katerih smo.

Lekcije iz Stare zaveze: Ena izmed osrednjih lekcij iz Stare zaveze je bila, da nauči Izraela, naj se zanaša samo na Boga. Da bi vzpostavil čisto zanašanje na Boga v vseh stvareh, je moral Bog iz Izraela odstraniti vsa lažna upanja, vse napačne temelje in vsa grešna zavezništva. Zato daje Stara zaveza pozitivne zapovedi in zglede pravega zaupanja v Gospoda, jasno pa prikaže tudi vrsto lažnih upanj, ki so omadeževala duše Božjega izvoljenega ljudstva.

V knjigi Pregovori je Gospod zapovedal svojemu ljudstvu: *»Zaupaj v Gospoda z vsem svojim srcem, na svojo razumnost pa se ne zanašaj. Na vseh svojih poteh ga spoznavaj in on bo uravnaval tvoje steze«* (Prg 3,5–6). Hebrejska beseda, prevedena kot *»zaupaj«*, je bogata, uporabljena na različne načine v Stari zavezi. Povezana je z varnostjo in mirom: *»V miru bom hkrati legel in spal, saj ti sam, Gospod, me pustiš varno prebivati«* (Ps 4,9); *»Tudi če se tabor vojske utabori proti meni, se moje srce ne boji; tudi če proti meni izbruhne vojna, jaz pri tem zaupam«* (Ps 27,3). Ta preprosta lekcija zaupanja v Gospoda je bila v središču mnogih lekcij, ki jih je Bog učil Izraela v Stari zavezi.

1. Lekcije o Bogu odrešeniku: Med izhodom Izraela iz suženjstva v Egiptu je Bog prikazal svojo vsemogočnost z desetimi nadlogami, s katerimi je obsodil egiptovske lažne bogove. Ko je bil Izrael ujet med faraonovo vojsko in Rdečim morjem brez možnosti pobega, je Izrael klical h Gospodu, ki je spregovoril po Mojzesu z besedami: »*Gospod se bo bojeval za vas, vi pa ostanite mirni!*« (2 Mz 14,14). Ko je Izrael varno prečkal Rdeče morje med velikima zidovoma vode na levi in na desni in ko je potem mogočna egiptovska vojska utonila, je imel narod trdno osnovo za večno zaupanje v Gospoda: »*Ko je Izrael videl mogočno roko, ki jo je Gospod izkazal nad Egipčani, se je ljudstvo balo Gospoda in **zaupalo Gospodu** in njegovemu služabniku Mojzesu*« (2 Mz 14,31).

2. Lekcije o Bogu skrbniku: A Bog ni bil samo odrešenik, bil je tudi skrbnik. Gospod je uporabil naraven ritem lakote in žeje ljudstva, da jih je naučil osrednje lekcije – Bog bo poskrbel za vse vaše potrebe v skladu z neskončnim obiljem svojih zakladnic. Ko jim je vsak dan dajal kruh iz nebes, vodo iz skale, vsakodnevno vodenje z oblačnim in ognjenim stebrom in ko je čudežno preprečil, da bi se njihovo obujalo obrabilo, je Bog naučil Izraela, naj se obrnejo nanj za vse, kar bodo potrebovali v življenju (5 Mz 8,1–4).

3. Sovražnik vere – zanašanje nase: A ko je napočil čas, da Izrael vstopi v obljubljeni deželo, so hitro pozabili Boga. Obrnili so se na osnovnega malika, ki bolj kot vsi drugi tekmuje z Bogom: zanašanje nase. Mojzes je poslal dvanajst oglednikov, da raziščejo Kanaan, za katerega jim je Bog oblju-

bil, da jim ga bo dal. Dežela, ki so jo videli, je bila čudovito bogata. A ogledniki so s svojega raziskovanja prinesli tudi bolezen: virus nevere. Deset izmed dvanajstih oglednikov je širilo slabo poročilo o deželi. Govorili so o velikih bojvnih v deželi in se po svoji oceni skrčili: *»V lastnih očeh smo bili kakor kobilice in taki smo morali biti tudi v njihovih očeh«* (4 Mz 13,33). To je izčrpalo pogum iz src Izraelcev, ki so se pritoževali nad Bogom in se želeli vrniti v Egipt. Bili so povsem osredotočeni na svoje vojaške zmožnosti in upravičeno jim v tej oceni niso bili enaki. A grešili so tako v osredotočenosti nase kot v posledičnem obupu. Bog je obsodil njihovo nezvestobo: *»A kljub temu **niste zaupali** v Gospoda, svojega Boga, ki je hodil pred vami po poti«* (5 Mz 1,32–33). Bog je kaznoval Izraelce zaradi te nevere, tako da jim je zapovedal, naj se obrnejo in *štirideset let tavajo po puščavi*.

A potem se je ljudstvo ponovno uprlo. Osupli nad Bogom, ki je izrekel njihovo kazen, so se ponovno ozrli vase, na svoje vojaške zmožnosti, in si tokrat nadeli bojno opremo ter so *»lahkomiselno hoteli iti v pogorje«* (5 Mz 1,41). To je bil prav tako greh zanašanja nase, z nasprotnim zaključkom. Zanašanje nase, ki se zazira vase in mu ne uspe najti potrebnih virov, vodi v **obup**. A zanašanje nase, ki se zazira vase in dejansko najde potrebne vire, vodi v **ošabnost**. Izrael je jasno prikazal oboje rezultate zanašanja nase. Obup in ošabnost sta dve strani istega kovanca **zanašanja nase**. V preostanku Izraelove zgodovine se je Bog boril proti njihovem zanašanju nase. In do konca

našega življenja na zemlji se bo Bog prav tako boril proti našemu zanašanju nase.

4. Številna napačna zaupanja: Obstajajo mnoga druga napačna zavetja, v katera zaupajo ljudje, in na neki točki se je Izrael zanašal na vse. Ljudje se lahko zanašajo na svojo razumnost (Prg 3,5), fizično moč ali osebno modrost (Jer 9,22), materialno bogastvo (Prg 18,11), utrjenost trdno zgrajenega mestnega obzidja (5 Mz 28,52), vozove in konje (Ps 20,8), samopravičnost (Ezk 33,13) in na najhujše izmed vsega, malike (Iz 42,17). Bog je zavrnil vse to in sodi vsem, ki zaupajo vanje.

5. Čudoviti primeri pristnega zaupanja: Seveda Izrael ni bil vedno neuspešen pri učenju zaupanja. Pod pobožnim vodstvom so Judje občasno odprto zaupali v Gospoda in dobili velike zmage kljub zelo majhnim možnostim. Kralj Asá, ki je naletel na vojsko več kot milijon Etiopcev, je molil: *»Gospod, če ti priskočiš na pomoč, zate ni razlike med mogočnim in nemočnim; pomagaj nam torej, Gospod, naš Bog! Nate **se zanašamo** in v tvojem imenu smo se prišli bojevat s to množico«* (2 Krn 14,10). Bog je rešil Izraela. Kralj Jozafat, ki je naletel na veliko vojsko Moabcev in Amoncev, je molil: *»Mi smo namreč nemočni pred to veliko množico, ki prihaja nad nas. Ne vemo, kaj naj storimo: **vate so uprte naše oči!**«* (2 Krn 20,12). Bog je ponovno rešil Izraela. Obstaja veliko takšnih primerov.

Tudi nam je namenjeno to vprašanje: Na koga se zanašate? Na čem počivate? Kaj uporabljate za tolažbo, ko pomisli-

te na negotovo in celo strašljivo prihodnost? Ko ste bolni, ali mislite na odlično bolnišnico blizu svojega doma ali zaupate v Kristusa? Ko ste nemirni in hrepenite po zadovoljstvu, ali se obrnete na svet ali na Kristusa? In navsezadnje, ko se borite z grehom, ki vas obdaja, ali uporabite močno voljo ali kakšno drugo tehniko ali pa zaupate v Kristusa?

Kristus: Vsezadosten odrešenik od greha

Prav to skuša narediti Sveti Duh v obupanem grešniku, ki spozna, da se ne more obrniti nikamor drugam. Dokončano Kristusovo delo na križu je edini temelj, na katerem lahko počiva naša duša. Tukaj gre za popolno zanašanje, da položiš celotno težo na eno mesto. Ko sem služil kot misijonar na Japonskem, sva z ženo in dvema majhnima otrokoma šla obiskat star most za pešce, narejen iz prepletenih vitic vinske trte v oddaljeni dolini Iya na otoku Šikoku. Raztezal se je približno 15 metrov nad skalnato reko in imel je letve iz lesa, po katerih si lahko prišel na drugo stran. Prebral sem table o mostu in izvedel, kako dolgo že stoji in koliko ljudi ga prečka vsak dan. Opazoval sem, kako so ga drugi uspešno prečkali. Potipal sem glavne vrvi iz trte, s katerimi je bil most pritrjen na drugo stran soteske. Odločil sem se, da bom mostu zaupal svoje življenje in življenje svojega sina Nathaniela. Ko sem ga držal za roko, sva naredila pogumen prvi korak na zibajoč se most in še pogumnejši drugi korak. Zdaj sva zaupala najino

celotno težo temu staremu mostu iz vinske trte. Brez nadaljnega oklevanja sva prišla na drugo stran.

To je slika vere v Kristusa. Tako kot most iz vinske trte mora samo Kristus podpirati mojo celotno težo, stanje moje duše pred vsemogočnim Bogom. Če se za prečkanje mostu opremim z vrvjo in pasom, pravzaprav ne zaupam mostu, da me bo podpiral. Hvalnica »Come, ye sinners, poor and needy« [Pridite, grešniki, revni in ubogi; prost prevod] zajame ta element vere z osupljivo živostjo:

Utelešeni Bog, vzet v nebo,
zagovarja vrednost svoje krvi:
**Zanesi se nanj, popolnoma se zanesi nanj,
ne stavi svojega zaupanja na nikogar drugega.**

Vstal bom in šel k Jezusu,
sprejel me bo v svoj objem;
v njegovem objemu
bom prejel neštete blagoslove.

Odrešujoča vera vključuje, da »se zanesemo« na Kristusa, da se »popolnoma« zanesemo nanj ter položimo zaupanje za našo večno dobrobit v njegove roke, vredne zaupanja. Vključuje tudi določeno ljubosumno zaščito nad tem zanašanjem: »Ne stavi svojega zaupanja na nikogar drugega.« Svojega zaupanja ne smemo položiti v nič drugega, še zlasti ne v svojo pravičnost, ki bi si jo prislužili z dobrimi deli.

Kristus: Vsezadosten skrbnik **za obe potovanji**

Tako kot se moramo popolnoma zanašati na Kristusa za začetek krščanskega življenja, se moramo zanašati samo nanj tudi ob njegovem zaključku: »*Uprimo oči v Jezusa, začetnika in dopolnitelja vere ...*« (Heb 12,2). Jezus je »začetnik« [avtor] vere, tisti, ki je napisal njene prve vrstice na prazne strani naše duše. Jezus je tudi dopolnitelj vere, tisti, ki bo dokončal delo, ki ga je začel v nas. To je ključna lekcija: posvečenje se mora nadaljevati po istem načelu, po katerem smo začeli. Kot je rekel Pavel: »*Tako nespametni ste? Začeli ste z Duhom, zdaj pa končujete z mesom?*« (Gal 3,3). Narediti ne moremo niti koraka v posvečenju, niti enega koraka proti Kristusu podobni popolnosti z mesnim prizadevanjem brez pomoči. Pač pa bomo z zanašanjem na Kristusa po veri iz trenutka v trenutek rasli vanj, ki je glava.

Kar velja za notranje potovanje posvečenja, velja tudi za zunanje potovanje razmaha Božjega kraljestva. Kraljestvo se ne more razmahniti niti za korak s človeškim prizadevanjem brez pomoči. Hudson Taylor, veliki misijonar v celinskih regijah Kitajske, se je izuril, še preden je sploh odšel na Kitajsko, da se je zanašal samo na Kristusa skozi molitev:

Zame je bila zelo resna zadeva [...], da razmišljam o odhodu na Kitajsko, daleč od vse človeške pomoči, da se tam zanašam samo na živega Boga za zašči-

to, oskrbo in pomoč vseh vrst. Zdelo se mi je, da je za tak podvig treba okrepiti duhovne mišice. [...] Ko bom prišel na Kitajsko [...], ne bom od nikogar ničesar prosil. Moja edina prošnja bo obrnjena na Boga. Kako pomembno se je torej naučiti, preden zapustim Anglijo, premakniti človeka samo skozi molitev.¹

Kristus nenehno oskrbuje našo vero: Bog nam je dal vero na začetku in samo Bog jo lahko ohranja živo po Kristusu. Kot je Jezus rekel Petru: »*Simon, Simon! Glej, satan vas je zahteval, da bi vas presejal kakor pšenico. Jaz pa sem molil zate, da ne opeša tvoja vera. Ko se boš nekoč spreobrnil, utrdi svoje brate*« (Lk 22,31–32). Tako je Jezus na Božji desnici in nenehno moli za vse kristjane, da njihova vera ne bo opešala, ne glede na to, s kako velikimi preizkušnjami se srečujejo (Heb 7,25).

V alegoriji krščanskega življenja, knjigi *Božjepotnikovo napredovanje*, je John Bunyan mojstrsko upodobil naše nenehno zanašanje na Kristusovo delovanje za ohranjanje dela milosti v naši duši. »Kristjan«, alegorični božjepotnik, ki potuje v Nebeško mesto, se ustavi v hiši Razlagalca, kjer se usposablja in pripravlja na svoje potovanje. Razlagalec uporablja žive prilike za učenje o mnogih življenjsko pomembnih duhovnih lekcijah. »Ogenj, ki je gorel ob zidu« je bila ena najmočnejših:

Potem sem v svojih sanjah videl, kako je Razlagalec prijel Kristjana za roko in ga odpeljal na kraj, kjer

je ob zidu gorel ogenj, in nekdo, ki je tam stal, je kar naprej vlival nanj obilno vode, da bi ga udušil, a ogenj je gorel še višje in bolj vroče.

Nato je Kristjan rekel: »Kaj to pomeni?«

Razlagalec je odgovoril: »Ta ogenj je delo milosti, ki je storjeno v srcu; ta, ki vliva vodo na ogenj, da bi ga pogasil in izničil, je hudič; in ko vidiš, kako ta ogenj kljub temu gori vse višje in bolj vroče, moraš prav tako videti vzrok vsega tega. Tako ga je povlekel na drugo stran zidu, kjer je zagledal moža s posodo olja v roki, iz katere je prav tako neprestano vlival na ogenj, a na skrivaj.«

Potem je Kristjan rekel: »Kaj pomeni to?«

Razlagalec je odvrnil: »To je Kristus, ki neprestano z oljem svoje milosti ohranja delo, ki se je začelo v srcu; in po tem, kar koli že lahko hudič stori, so duše njegovega ljudstva ohranjene v milosti. In ko si videl moža, ki je stal za zidom, da bi ohranil ogenj, te hoče to poučiti, da je za skušane težko uvideti, kako se to delo milosti v duši ohranja.«²

Po tem lahko vidimo, kako smo popolnoma odvisni od Kristusa za vse, celo za vero vanj še en dan.

Vera in duhovno vodenje

V zadnjih letih smo postali vse bolj odvisni od programske opreme GPS, ki nas vodi na destinacije v našem življenju. Najprej sem imel veliko napravo, pritrjeno na vetrobransko steklo s čepki. Zdaj uporabljam aplikacijo z zemljevidi na pametnem telefonu. Ta zmogljivost je sodoben čudež, ki nam omogoča, da s čudovito natančnostjo pridemo od točke, kjer smo, do točke, kamor želimo iti. Izračunan je vsak levi in desni zavoj, ki ga moramo narediti. Toda kako vemo, kdaj zaviti desno ali levo na naših dveh neskončnih potovanjih posvečenja in misij?

Vodenje na notranjem potovanju: Izaija je napovedal dan, ko bo pot svetosti položena v naša srca in bo aktiviran navigacijski sistem, ki nas bo vodil po njej: *»Tam bo utrjena pot, imenovali jo bodo Sveta pot, nečisti ne bo hodil po njej. Gospod jim bo utiral pot, niti bedni ne bodo zašli«* (Iz 35,8). *»Tvoja ušesa bodo slišala za teboj besedo, ki bo pravila: ›To je pot, po njej hodite!‹ če boste morali iti na desno ali na levo«* (Iz 30,21). Jezus pravi v Evangeliju po Janezu 14,6, da je on *»pot svetosti«*. Ta dar Svetega Duha, ki prebiva v nas, je naš navigacijski sistem, kajti Pismo Rimljanom 8,13–14 nas uči, da so tisti, ki so po Duhu vodeni, da morijo greh, Božji otroci. Trenutek za trenutkom Duh govori srcu Božjega otroka: *»To je pot, po njej hodi.«*

Po veri uživamo čudovito bližino s Kristusom, ki nas vodi skozi življenje: *»Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih*

poznam in hodijo za menoj» (Jn 10,27). Prepričan sem, da je ta intimni odnos zagotovljen za nas po moči Svetega Duha, ki prebiva v nas. Takšno vodenje je bilo prikazano in obljubljeno v Stari zavezi. David je osebno čutil Božje vodenje, kot je izraženo v Psalmu 23: *»Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k vodam počitka me vodi. Mojo dušo poživlja, vodi me po pravih stezah zaradi svojega imena«* (Ps 23,1–3).

Na notranjem potovanju nas Gospod še zlasti vodi po *»pravih poteh [poteh pravičnosti]«*, svari nas pred skušnjavami, ščiti nas pred zlom, vodi nas k duhovnim mentorjem ali cerkvam ali dobrim knjigam, ki nam bodo pomagale rasti v milosti in spoznanju Kristusa. Gospod nas svari in nas varno vodi skozi hudičeve zanke, kaže nam *»izhod«*, za katerega je zajamčil, da nam bo vedno na voljo: *»Znašli ste se le pred človeško preizkušnjo, Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestati«* (1 Kor 10,13).

Vodenje na zunanem potovanju: Na zunanem potovanju razmaha Božjega kraljestva nas Bog vodi, tako da nam daje vpogled v najboljše, najbolj rodovitne poti služenja za njegovo slavo. V Novi zavezi je Gospod vedno znova specifično strateško vodil svoje služabnike v Apostolskih delih z namenom zunanjega potovanja razmaha evangelija po vsem svetu. Na primer, v Apostolskih delih 8 Gospodov angel vodi Filipa na določeno puščavsko cesto in potem k specifičnemu vozu po Svetem Duhu, ki prebiva v njem, kar

mu da odlično priložnost za pričevanje etiopskemu evnuhu (Apd 8,26–29). Enako vodenje je popolnoma prekrivalo življenje in delovanje Pavla od trenutka njegove spreobrnitve do konca njegovega življenja. Sveti Duh je jasno vodil cerkev v Antiohiji, naj odbere Pavla in Barnaba in ju pošlje na njuno prvo misijonarsko potovanje (Apd 13,2–4). Na Pavlovem naslednjem potovanju je Duh močno vodil Pavla in Sila zahodno proti Evropi namesto vzhodno proti Aziji po videnju moža iz Makedonije, ki je prosil za pomoč (Apd 16,6–10).

Pogoste oblike vodenja: Dramatična komunikacija od Gospoda svojim služabnikom s pomočjo nadnaravnih videnj, sanj, angelskih obiskov in podobno jasno ni pravilo (prav tako ni bila za apostole). Pogosteje nam Gospod govori, tako kot je govoril Eliju v votlini na Horebu z »glasom rahlega šepeta« (1 Kr 19,12). Ti tihi vzgibi od Gospoda so morda povezani z osebno duhovno rastjo (notranje potovanje) ali misijonarsko strategijo (zunanje potovanje) ali drugimi ključnimi podrobnostmi našega duhovnega zdravja in rodovitnosti. Takšne vzgibe mora preizkusiti Božja beseda, saj ne more imeti noben zasebni vzgib prednosti pred Svetim pismom. Poleg tega je dobro, da jih preizkusijo starešine lokalne cerkve in Kristusovo telo na splošno. A nevarno jih je kar zavreči. Jakobovo pismo 1,5–8 nam naroča, naj iščemo modrost od Gospoda v molitvi in naj ne dvomimo, da je ne bi dal. To je običajen Božji način vodenja njegovih otrok: po Duhu, po molitvi, po Svetem pismu, po glasu rahlega šepeta.

Bog lahko vodi svoje ljudi tudi tako, da jim da »breme« za določeno službo ali »klic«, ki vodi celotno smer njihovega življenja. Nekateri imajo morda breme za specifično nedoseženo narodnostno skupino ali za mestne reveže. Drugi imajo morda klic za poklicno služenje, ki jim ga Bog vtisne v srce. Pomemben način, kako Bog vodi ljudi v specifične vzorce služenja, je po duhovnih darovih, ki jim jih da (Rim 12,1–8; Ef 4,7–17; 1 Kor 12–14). Ti darovi postanejo odločilni pri vodenju ljudi, da si razjasnijo vzorce služenja, ki trajajo celo njihovo življenje.

Bog prav tako uporablja svoj suvereni nadzor nad vsakdanjim življenjem, da vodi svoje ljudi. Obstajajo previdnostna znamenja »odprtih vrat« k priložnostim za služenje (2 Kor 2,12; Raz 3,8), ki so jih Božji ljudje opazili in stopili skozi, kar je obrodilo večne sadove.

Najjasnejše vodenje: Sveto pismo: V vsej tej diskusiji o duhovnih »vzgibih« pa moramo na prvo mesto postaviti najpomembnejšo obliko neposrednega, duhovnega vodenja, ki ga Gospod daje svojim ljudem: s pomočjo razsvetljenja Duha in uporabe Svetega pisma neposredno v našem srcu: »Zato – kakor govori Sveti Duh: ›Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src ...‹« (Heb 3,7–8). V Piscu Hebrejcem 3,7–4,11 pisec poglobljeno razmišlja o Psalmu 95, ki ga je napisal kralj David pred skoraj tisoč leti. Psalm 95 je bil Davidovo razmišljanje o uporu Judov pred skoraj petimi stoletji. A osrednja misel je, da Bog po Svetem pismu vedno govori svojim ljudem »danes«.

Zato bodite zelo pozorni, kako pisec predstavi svoje razmišljanje o Psalmu 95: »Zato – kakor govori Sveti Duh: ›Če danes zaslišite njegov glas ...‹« (Heb 3,7). David tukaj sploh ni omenjen. Pomembno je, da je Sveti Duh tisti, ki nam *dan* govori Psalm 95. Bodite pozorni tudi na glagolski čas. »Zato – kakor **govori** Sveti Duh.« Ne »kakor je govoril«, ampak »kakor govori«. To je ključno za naslednji stavek: »Če danes zaslišite njegov glas.« To ni Davidov glas, ampak glas Svetega Duha, ki ga moramo slišati. V skladu s Pismom Hebrejcem 3,7 nam Bog govori po Svetem Duhu skozi svetopisemska besedila.

Če torej želite slišati Boga, da vam govori *dan*, sedite in berite Sveto pismo ter to delajte v popolnem zanašanju na Svetega Duha. To je namreč »živa in dejavna« Božja beseda (Heb 4,12), to je Kristus, ki govori svojim ovcam, to je Sveti Duh, ki nas vodi na dveh neskončnih potovanjih, to je »vse, kar je potrebno za življenje in pravo pobožnost« (2 Pt 1,3).

Poslušnost spodbuja razumevanje: Bolj zvesto ko izpolnujemo njegove zapovedi v Svetem pismu, jasneje ga bomo slišali, kako nam govori v prihodnosti: »Več razumem kakor starci, ker čuvam tvoje ukaze« (Ps 119,100). Ključni trenutek celega našega krščanskega življenja je trenutek, ko Duh spregovori našemu srcu po Svetem pismu. Če omehčamo svoje srce, se podvržemo, smo poslušni in mu sledimo, bomo rasli. Če pa zakrknemo svoje srce, se upiramo in se odvrnemo, bomo nehali rasti. Nič ne more biti pomembnejše kot slišati Kristusa, ki nam govori na straneh Svetega pisma,

in hoditi za njim v poslušnosti: »Kdor ima moje zapovedi in se jih drži, ta me ljubi; kdor pa me ljubi, tega bo ljubil moj Oče, in tudi jaz ga bom ljubil in se mu razodel« (Jn 14,21). Bodite pozorni na korake: moramo 1) imeti Kristusove zapovedi (tj. brati Sveto pismo); 2) ljubiti Kristusa (logično je to pred poslušnostjo, saj poslušnost dokazuje ljubezen); 3) izpolnjevati Kristusove zapovedi. Če bomo ravnali tako, bomo 4) izkusili ljubezen Očeta in Sina, še posebej po 5) večjem Kristusovem razodetju samega sebe. Kristus pravi: »... jaz ... se mu bom razodel.« To pomeni večje razodetje, tesnejši, intimnejši odnos. Poslušnost vodi v odnos in iz tega odnosa bomo bolje poznali njegovo voljo.

Povzetek

Duhovno zrela oseba ima nenehno rastočo vero. Ta vera je vse večji občutek popolnega zanašanja na Kristusa za vse. On je trta, mi smo mladike in brez njega ne moremo storiti ničesar (Jn 15,5). Tako tudi rastoča vera vodi v jasen občutek nenehnega vodenja od Gospoda predvsem po Duhu, Svetem pismu in molitvi, a tudi po previdnostnih stvareh, ki jih Bog dela v življenju.

Vprašanja za diskusijo:

1. Zakaj je zanašanje nase tak sovražnik krščanskega življenja? Kako lahko rastete v močnejšem občutku

zanašanja na Kristusa namesto nase? Kako sta obup in ošabnost pravzaprav dve strani istega kovanca, zanašanja nase?

2. Kako Kristus nenehno oskrbuje našo vero? Kako vam slika »Ogenj, ki gori ob zidu« iz Bunyanovega *»Božjepotnikovega napredovanja«* da močnejši občutek Kristusovega skritega delovanja v vaši duši?
3. Toliko kristjanov se bori s tem, da bi spoznali Božjo voljo za svoje življenje. Kako bi jim odlomka Jn 14,21 in Heb 3,7–8 pomagala bolje prepoznati, kako jih Kristus vodi?

Dozorevajoči kristjani razvijajo:

(Spo)znanje:

- Široko in globoko poznavanje Svetega pisma
- Bogastvo bogatih duhovnih izkušenj

Vero:

- Globoko zaznavanje resničnosti nevidnih, duhovnih resnic – preteklih, sedanjih in prihodnjih
- Živo upanje v svetlo prihodnost na temelju Božjih obljub
- Globoka in podrobna prepričanost v svoj greh
- Trdno in nenehno zanašanje na Kristusa
- Nenehno zaznavanje praktičnega vodenja Svetega Duha

Značaj:

- Srce, ki ljubi, kar ljubi Kristus, in sovraži, kar sovraži Kristus
- Vrsta gorečih, pobožnih želja, ki usmerjajo vsakodnevno življenje
- Volja, nenehno podrejena Božji volji, ne glede na ceno
- Miselno življenje, ki je čisto in odlično
- Zdravo čustveno življenje po vzoru Kristusovega
- Nenehen prikaz vrlin, primernih trenutku

Dejanja:

- Nenehno darovanje telesa Bogu v sveti poslušnosti
- Način življenja, ki je čist greha v spolnosti, govoru, odnosih in užitkih
- Nenehno osebno in skupno čaščenje
- Vsakodnevno preživljanje časa v molitvi, branju Svetega pisma in priznavanju grehov
- Svetopisemska zvestoba v zakonu in starševstvu
- Blagoslavljanje drugih kristjanov z duhovnimi darovi in splošnim služenjem
- Redno drzno pričevanje izgubljenim
- Zvesto upravljanje denarja in velikodušnost do drugih
- Marljivo delo za Božjo slavo

6. poglavje

ZNAČAJ, 1. DEL: NAKLONJENOST, ŽELJA IN VOLJA

Značaj

Obstaja zgodba o veličastni prevari v Rusiji med kraljevanjem carice Katarine II., ki jo je pripravil njen minister Grigorij Potemkin med njenim obiskom na Krimu leta 1787. Potemkin je vodil vojaško kampanjo na Krimu in zmagal, a rezultat se je komaj zdel vreden truda. Regija je bila slabo razvita in bi bila razočaranje za carico. Legenda pravi, da je premeteni Potemkin dal postaviti prazne fasade vasi ob reki Dnjeper in najel igralce, da bi osupnil oči carice in njenega dvora, ko so se peljali mimo na svojih kraljevskih barkah. Njegov namen je bil, da bi bila regija videti veliko bolj privlačna, kot je bila v resnici, ter bi tako povečala njegov ugled v njenih očeh.

Podobno smo mi grešniki strokovnjaki v postavljanju fasad, da bi bili videti boljši, kot smo v resnici. A kako to onečasti Boga, ko mislimo, da bo zadovoljen s čimerkoli

manj, kot je srce, ki je resnično preobraženo, da je podobno Kristusovemu?

Pravo krščanstvo je stvar srca. Srce je prava narava človeka. Na nas nenehno dela vtis zunanji videz drugih. A Gospoda se ne da prevarati: *»Človek namreč vidi, kar je pred očmi, Gospod pa vidi v srce«* (1 Sam 16,7). A po besedah Jeremija je prav v tem problem: *»Srce je zvijačnejše od vsega in zahrbtno; kdo ga more doumeti?«* (Jer 17,9).

Bog si torej želi čistosti v človeškem srcu in samo čisti v srcu ga bodo videli (Mt 5,8). A naša srca so po naravi hudobna in zvijačna in sami ne moremo narediti kakršnekoli korenite spremembe v svojem srcu. Prav zato potrebujemo Kristusa. Odrešujoče Kristusovo delo je globoko delo pristne preobrazbe človeka. To ni Potemkinova vas, ni prevara. Bog uživa v popolnosti svojega Sina in Božja najgloblja želja v odrešitvi je, da v vsakem od nas – na skrivnosten in čudovit način – podvoji Kristusovo podobo: *»Kajti tiste, ki jih je že vnaprej poznal, je tudi vnaprej določil, naj bodo skladni s podobo njegovega Sina, da bi bil ta prvorojenec med mnogimi brati«* (Rim 8,29). Delo posvečenja je torej delo korenite preobrazbe, udejanjanje tega v nas, kar mu ugaja, ustvarjanje nas tako, da smo takšni, kot je že bilo določeno, da smo: tako pravični kot Kristus. V opravičenju nas Bog razglasi za položajno pravične v Kristusu; v posvečenju Bog udejanja v našem značaju pravičnost, ki nam jo je že pripisal; v poveličanju Bog dokonča to delo, da bomo popolnoma skladni s Kristusovo podobo.

Pet področij krščanskega značaja

Krščanski značaj je notranja narava, skladna s Kristusovo podobo, na petih različnih področjih, ki vodi v vrsto vrlin:

1. Naklonjenost:	Kar ljubiš in kar sovražiš
2. Želja:	Kar iščeš
3. Volja:	Kar izbereš in kar zavrneš
4. Misel:	Kar misliš
5. Čustvo:	Kar čutiš

Vrline:	Kar si
---------	--------

Prvih pet se v danem trenutku sešteje v šesto. Vrline so samo opisovalci različnih stanj bivanja, ki jih je v Svetem pismu veliko. Ker je merilo Kristus, bi morali misliti na ta seznam takole: krščanski značaj 1) ljubi, kar ljubi Kristus, in sovraži, kar sovraži Kristus; 2) želi, kar bi želel Kristus; 3) izbere, kar bi izbral Kristus, in zavrne, kar bi zavrnil Kristus; 4) ima Kristusov um, razmišlja njegove misli; 5) čuti, kar bi čutil Kristus; 6) je, kar je Kristus v svoji naravi. Zdaj ko smo jih na splošno naštel, se bomo skrbno in specifično poglobili vanje. Obravnavali jih bomo v dveh poglavjih.

Naklonjenost: Kar ljubiš in kar sovražiš

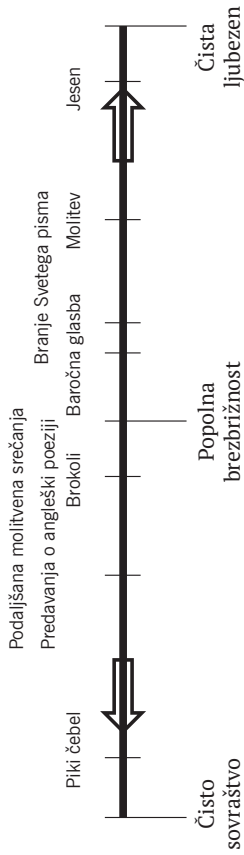
Izmed vseh več sto zapovedi, ki jih je dal Bog, je Jezus izbral naslednjo kot prvo in največjo: »*Ljubi Gospoda, svojega Boga,*

z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem« (Mt 22,37). Po Jezusovih besedah je ljubezen največje merilo duše, njen najresničnejši pokazatelj.

Zato je razlog, zakaj Bog tako zelo ljubi Kristusa, ta, da Kristus tako popolno ljubi, kar ljubi Bog, in tako popolno sovraži, kar sovraži Bog: »Ljubil si pravičnost in sovražil nepostavnost, zato te je Bog, tvoj Bog, mazilil z oljem veselja bolj kakor tvoje vrstnike« (Heb 1,9). Kristusu podoben značaj mora torej biti v skladu s tem merilom. Gre tako za to, kar ljubimo, kot za to, kar sovražimo. Ni dovolj samo **biti** pravičen, **ljubiti** moramo pravičnost samo. Ni dovolj, da se samo izogibamo hudobiji, **sovražiti** moramo hudobijo samo. Rast v posvečenju je vse večje stopnjevanje te ljubezni in tega sovraštva.

Številska premica naklonjenosti: Jonathan Edwards je bil tisti, ki se je bolj kot kdorkoli drug ukvarjal s to dvojno naravo prave vere. Osrednja teza Edwardsovega *Treatise on Religious Affections* [Traktata o verski naklonjenosti] je, da je prava vera v veliki meri sestavljena iz svete naklonjenosti. Edwards pravi, da je naklonjenost razumna vaja duše do česarkoli v veselju, bodisi v odobravanju ali neodobravanju te stvari, do večje ali manjše mere. To je podobno magnetu – srce privlači (ima rado/ljubi) ali odvrta (mu ni všeč/sovraži) vse, kar pozna. Edwardsov vpogled najjasneje vidim v smislu številске premice, od negativne neskončnosti preko ničle do pozitivne neskončnosti. Predstavlajte si, da bi izbral vrsto naključnih tem in bi jim pripisal vrednosti na številski premici naklonjenosti:

Naklonjenost

Človeška duša je sposobna zaznati vsako temo na svetu, jo oceniti in jo imeti za privlačno ali odbijajočo, in sicer močno ali šibko. Če ne vemo ničesar o nečem, bi to postavili na »0« (popolna brezbržnost). Več ko izvemo o nečem, jasnejša postane naša naklonjenost ali odklonilnost do tega. Podobno kot pri magnetu nas bo vse, kar vemo, privlačilo ali odbijalo.

Kaj nam Bog zapoveduje nad vsem drugim? Naj ga ljubimo z vsem srcem, dušo, mišljenjem in močjo. To pomeni, da bi moral biti Bog najbolj desno na naši številski premici naklonjenosti. Vsak kristjan bi moral ljubiti Boga bolj kot vse drugo na svetu. Toda ali ga vi? Ga jaz? To je vprašanje, ki je pred nami vsak dan našega življenja. Bistvo malikovanja je v tem, da smo bolj naklonjeni katerikoli ustvarjeni stvari kot Stvarniku; brez ponovnega rojstva je vsak človek malikovalec (Rim 1,25).

Velika preureditev ob ponovnem rojstvu: Čudež ponovnega rojstva je ta, da so številne stvari na številski premici naklonjenosti v trenutku preurejene – stvari, ki smo jih včasih ljubili, zdaj sovražimo, in stvari, ki smo jih nekoč sovražili, zdaj ljubimo. Največje žarišče kristjanove nove naklonjenosti bo vedno Jezus Kristus, saj nam razodeva Očeta. Tisti, ki je bil »zaničevan in zapuščen« (Iz 53,3) in odbijajoč na križu, zdaj topi naša srca v intenzivne stopnje predanosti po moči Duha. Jezusa ljubimo na načine, ki jih skoraj ne moremo ubesediti, prav tistega, ki smo ga nekoč sovražili ali smo bili ravnodušni do njega. Ko umrem, si predstavljam, da bo moja največja želja, da stečem in padem k Odrešeniko-

vim nogam in izlijem čaščenje nanj, ki je umrl zame. In ne bom sam! Skupaj s tem po novem ljubimo stvari, ki jih ljubi Kristus – stvari, ki smo jih nekoč sovražili kot nekristjani, na primer: druge kristjane, branje Svetega pisma, javno čaščenje, molitev, misije itd. Na drugi strani premice po novem sovražimo stvari, ki jih sovraži tudi Kristus: greh, hudiča, svetovni sistem itd.

Nenehno gibanje v posvečenju: In ta preureditev ni končana – je zelo dinamična. Delo posvečenja je, da še naprej preureja, dokler ne ljubimo bolj in bolj tega, kar ljubi Kristus, in ne sovražimo bolj in bolj tega, kar sovraži Kristus, z ustrezno stopnjo intenzivnosti. Zagotovo zdaj ljubimo Sveto pismo, a ga ne ljubimo toliko, kot bi ga morali, z intenzivnostjo, s katero ga ljubi Jezus. Da, zdaj ljubimo druge kristjane, ampak nismo še povsem pripravljeni dati svojega življenja zanje, kot je to storil Kristus (Jn 15,13). Obratno pa zagotovo zdaj sovražimo greh, a se kljub temu spogledujemo z njim in ga delamo. Kot je rekel Pavel: »... počenjam to, kar sovražim« (Rim 7,15). Posvečenje vključuje dinamično gibanje, v katerem vse bolj in bolj ljubimo, kar ljubi Kristus, in vse bolj in bolj sovražimo, kar sovraži Kristus. Ko Pavel vpraša: »Kaj bomo torej rekli? Naj vztrajamo v grehu, da se pomnoži milost?« (Rim 6,1), moramo dati odgovor z vse večjo intenzivnostjo: »Naj se to **nikoli** ne zgodi!« Nezreli kristjani ne sovražijo greha, kot bi ga morali; ko rastemo, vidimo, kakšno zlo je, in se nanj vse bolj nagonsko negativno odzovemo.

Želja: Kar iščeš

Krščansko življenje na zemlji je življenje globokega hrepenjenja, saj toliko Božjih obljub še ni izpolnjenih. Pavel pravi: »Če pa upamo to, česar ne vidimo, pričakujemo to s potrpežljivostjo« (Rim 8,25). Da, kristjan čaka potrpežljivo. A kristjan čaka tudi z intenzivnim hrepenenjem, globoko željo. Močna želja po Bogu in njegovih darovih je značilna za duhovno zrelo srce.

Kristus želi in išče: Osrednja želja Kristusovega življenja je bila, da izpolni Božjo voljo: »Glej, prihajam; v zvitku knjige je pisano o meni, da izpolnim, o Bog, tvojo voljo« (Heb 10,7). Goreče poslanstvo njegovega življenja je bilo tudi želja – da poišče tavajoče grešnike, da uživa, ko se spreobrnejo in pridejo domov: »Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno« (Lk 19,10). Biti skladen s Kristusovo podobo pomeni, da živiš življenje goreče želje – predvsem da izpolnjuješ Božjo voljo in da iščeš izgubljene ter da prebivaš z njimi in Kristusom v nebesih za vedno.

Želja opisuje dušo: Želje srca so odlični pokazatelji stanja duše. Svete želje zaznamujejo naravo spreobrnjene duše. Nihče ni to bolje pojasnil kot Henry Scougal v svoji brezčasni klasiki, *The Life of God in the Soul of Man* [Življenje Boga v duši človeka]: »Vrednost in odličnost duše moramo meriti po predmetu njene ljubezni.«³ V zvezi s tem vpogledom John Piper piše:

Srce je tovarna želja. Človeško srce rodi želje, tako kot ogenj rodi vročino. Tako zagotovo, kot iskre letijo navzgor, srce črpa željo za željo po srečnejši prihodnosti. Stanje srca se ocenjuje po vrstah želja, ki vladajo v njem. Ali če povemo drugače, stanje srca se kaže po stvareh, ki zadovoljijo njegove želje. Če je zadovoljeno s hudobnimi in grdimi stvarmi, je to hudobno in grdo srce. Če je zadovoljeno z Bogom, je to pobožno srce.⁴

Pred nami je torej zdaj preprosto vprašanje: kaj želite?

Nenehna bitka s hudobnimi željami: Pred spreobrnitvijo je bilo naše srce osredotočeno na nesvete želje. Vsakdanje življenje smo živeli tako, da smo hranili »*poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja*« (1 Jn 2,16). Jakob nam pravi, da so te želje izvir greha, koprnenje po nečem, česar Bog ne daje: »*Vsakogar skuša njegovo lastno poželenje, ki ga vleče in zavaja. Nato poželenje spočne, rojeva greh, storjeni greh pa porodi smrt*« (Jak 1,14–15). Zato se kristjan nenehno bori, ne samo da izkorenini slaba dejanja, ampak tudi slabe želje, ki so jih porodile. Ta notranji boj se bo nadaljeval do konca našega življenja na zemlji (Gal 5,16–17).

Želeti Boga nad vsem: Po spreobrnitvi Bog vsadi v naše srce koprnenje po največjih blagoslovih na svetu. In ni večjega blagoslova kot bližina s samim Bogom: »Koga imam v nebesih? Če sem s teboj, si ničesar ne želim na zemlji« (Psalm 73,25). To hrepenenje po Bogu je bilo vedno značil-

no za srce resnično spreobrnjenih. Mojzes je zaklical na gori Sinaj: »Pokaži mi, prosim, svoje veličastvo!« (2 Mz 33,18); David je rekel: »Za eno prosim Gospoda, to skušam doseči: da bi prebival v Gospodovi hiši vse dni svojega življenja, da bi zrl Gospodovo milino, premišljal v njegovem templju« (Ps 27,4).

Po Kristusovem prihodu so se odrešeni naučili iskati Božjo prisotnost, tako da so iskali Kristusa. Koprnenje po Kristusu je koprnenje po samem Bogu. Zato je bila osrednja želja apostola Pavla, da bi spoznal Kristusa:

Toda kar je bilo zame dobiček, to sem zaradi Kristusa začel imeti za izgubo. Še več, za izgubo imam vse zaradi vzvišenosti spoznanja Kristusa Jezusa, mojega Gospoda. Zaradi njega sem zavrgel vse in imam vse za smeti, da bi bil Kristus moj dobiček in da bi se znašel v njem, in to ne s svojo pravičnostjo, ki izvira iz postave, ampak s pravičnostjo, ki je po veri v Kristusa, se pravi s pravičnostjo, ki je iz Boga in sloni na veri, **da bi spoznal njega [Kristusa]** in moč njegovega vstajenja ter delež pri njegovem trpljenju, pri tem pa postajam podoben njegovi smrti, da kako pridem do vstajenja od mrtvih. (Flp 3,7–11)

Želja, da bi bolje spoznal Kristusa, je gnala Pavla dan za dnem.

Iskanje Božjega obraza zdaj po Duhu: Edinstveno delovanje Svetega Duha je, da izliva Božjo ljubezen v naša srca (Rim 5,5) in da pričuje našemu Duhu, da smo Božji otroci

(Rim 8,16). Duh to pogosto dela tako, da nas navede, da iščemo Božjo izlito naklonjenost v molitvi, tako kot otrok išče nekaj dobrega od očeta. Puritanski pastor Thomas Goodwin opisuje takšno vrsto duhovne izkušnje Božje ljubezni takole:

[Goodwin] opisuje moža in njegovega majhnega otroka, sina, kako hodita po cesti z roko v roki. Otrok ve, da je otrok svojega očeta, in ve, da ga oče ljubi, in se veseli v tem in je srečen v tem. Glede tega ni nobene negotovosti. A nenadoma oče, ganjen zaradi nekega vzgiba, prime otroka in ga dvigne, objame v naročju, ga poljubi, stisne k sebi, izliva svojo ljubezen nanj, potem pa ga ponovno postavi na tla in skupaj nadaljujeta pot.⁵

Pavel je bil »vzet do tretjih nebes [raja]« in je slišal neizrekljive stvari (2 Kor 12,2–3). Drugi so dobili predokus nebeškega veselja, ki je bilo tako vseobsegajoče, da niso bili prepričani, ali so bili budni ali so spali, ali so bili živi ali mrtvi. Zrel kristjan bo nenehno iskal globlje srečanje z Bogom, celo do točke takšnega izlitja Duha.

Lakota in žeja po pravičnosti: Čeprav ne bomo nikoli dosegli popolnosti na tem svetu, je eden največjih pokazateljev ponovnega rojstva globoko hrepenenje, ki ga imamo, po popolni pravičnosti. Jezus je dal ogromno upanje vsem nam, ki se zagrizeno borimo z grehom, ko je rekel: »*Blagor lačnim in žejnim pravičnosti, kajti nasičeni bodo*« (Mt 5,6). Že-

limo biti taki kot Kristus! Želimo biti sveti! To je »vodilni svetilnik« naše duše, vsajen je bil v nas ob spreobrnitvi in nas vodi skozi trpljenje posvečenja, dokler ne bo naša duša popolna v poveličanju.

Hrepenenje po dopolnitvi Kristusovega kraljestva: Kristjan naj bi tudi koprnel po dopolnitvi Kristusovega kraljestva v nebesih in na zemlji. Ta želja je dvajset stoletij vodila veličasten razmah cerkve na zunanjem potovanju misij. Bog nas je rešil iz življenjskega sloga, ki mu je vladalo zadovoljevanje začasnih potreb in izgradnja majhnih, patetičnih kraljestev, ki bodo nekega dne nič drugega kot prah v vetru. *»Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost«* (Mt 6,33). Želimo videti Kristusa na prestolu, slavljenega, čaščenega in poveličanega zaradi tega, kdo je in kaj je storil na Kalvariji. V očenašu izražamo svojo globoko željo: *»Pridi tvoje kraljestvo. Zgôdi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji«* (Mt 6,10).

Molitev: Razbeljena želja: Na vseh teh področjih so naše želje veliko preslabotne. Zato imamo dar molitve. Eden izmed največjih namenov molitve je stopnjevanje naših želja po Božjih stvareh. Kadar obiščem Kolonialni Williamsburg [največji muzej kolonialne zgodovine ZDA, op. prev.], je moja priljubljena točka obiska kovačnica, kjer močni moški stiskajo in raztegujejo velike usnjene mehove, da zakurijo premog za svoje delo; kipeči, sikajoči premog se napaja z močnim tokom zraka in postane še bolj vroč. Kovač potem z velikimi kleščami položi kos črnega železa, ravnega in hla-

dnega, na premog. Čez minuto ga potegne ven, razbeljene-ga od vročine, mehkega in pripravljenega, da ga oblikujejo. Tako je tudi z molitvijo. Dlje ko smo v prisotnosti Vsemo-gočnega po moči Duha, bolj je naše srce razgreto z njegovi-mi nameni in njegovo voljo in njegove želje postanejo naše želje. Ko nas segreje molitev, postanemo mehki in upogljivi za Božje namene.

Volja: Kar izbereš in kar zavrneš

Narava človeške volje – sposobnost, da sprejemaš odločitve – je bila v središču tisočletij filozofskih in teoloških debat. Ne morem rešiti vseh teh problemov, a moje osrednje spo-ročilo je naslednje: za duhovno zrelega kristjana je značilna volja, ki je skladna s Kristusovo voljo, tako da se po veri na-uči izbrati, kar želi Bog.

Volja je služabnica srca: Temeljni vpogled, ki nam ga da Jonathan Edwards v svojem delu *The Freedom of the Will [Svoboda volje]*, je, da je volja služabnica srca. Ideja »svo-bodne« volje, kot da bi bila nekaj nepredvidljivega, kar ni vezano na nič v duši, ampak jo v nekem naključnem, iracio-nalnem vzorcu premetavajo valovi okoliščin, je napačna in nesvetopisemska. Pač pa volja vzame naklonjenost in želje srca ter jih prenese z odločitvami v dejanja telesa. Kar srce ljubi in kar srce sovraži, odigra osrednjo vlogo v volji, ker na koncu volja izbere, v čemer srce najbolj uživa in kar si naj-bolj želi, in se izogne tistemu, kar najbolj sovraži.

Lazarjeva izbira: Čudež ponovnega rojstva v Kristusu je, da nenadoma duhovne resnice postanejo jasne in mrtva srca oživijo, da bi modro ravnala na osnovi teh resnic. In najjasnejša resnica od vseh je, da je bolje biti z Jezusom kot mrtev v grehu! Kot smo videli prej, najdemo dober primer tega v vstajenju Lazarja v Evangeliju po Janezu 11. Lazar je bil položen v hladen, kamnit grob, mogoče k truplom svojih prednikov. Jezus je ukazal, naj kamen odvalijo, potem pa je dal Lazarju preprost ukaz: »Lazar, pridi ven« (Jn 11,43). To je bil ukaz, ki bi ga lahko ubogal samo živ človek, a z ukazom je prišla moč za poslušnost. Zdaj je bila pred Lazarjem odločitev, tako kot je v vsakem trenutku dneva pred vsemi nami: ali bo poslušen Kristusovemu ukazu ali ne bo. A to stvar je lepo pojasnil Kristus in bila je povsem enostavna, kot bi morale biti vse naše odločitve. Ali ne bo poslušen in bo ostal povit v pogrebne povoje v hladnem, temnem grobu ali pa bo poslušen in bo prišel ven, si dal odstraniti povoje in bo z Jezusom, da bo praznoval največji čudež njegovega delovanja na velikem praznovanju. Šlo je za trupla in temo ali za Jezusa in sončno svetlobo. Ker je bila stvar tako jasna, je Lazar storil, kar bi storila milijarda ljudi od milijarde ljudi v enakih okoliščinah; odločil se je, da bo poslušen Jezusovemu ukazu in bo prišel ven. Predstavljajte si vstalega Lazarja, ki bi čemerno odgovoril Jezusu: »Ne, ne bom prišel ven in ne moreš me prisiliti!« To bi bilo nesmiselno.

Lazarjevo vstajenje je fizična slika čudeža ponovnega rojstva. V svojem bistvu gre za dajanje novega srca, kot

je prerokoval Ezekiel: »*Dam vam novo srce in novega duha denem v vašo notranjost. Odstranim kamnito srce iz vašega telesa in vam dam meseno srce. Svojega duha denem v vašo notranjost in storim, da se boste ravnali po mojih zakonih, se držali mojih odlokov in jih izpolnjevali*« (Ezk 36,26–27). Po tem novem srcu lahko vidimo duhovne izbire tako jasno, kot je Lazar videl svojo fizično izbiro.

Hud boj za nadzor: A žal vedno ni tako jasno, kajne? Včasih nas prevzame norost in izberemo smrt namesto življenja. V Pismu Rimljanom 7 Pavel odkrije hud boj za nadzor, ki se nenehno odvija v kristjanu med mesom in Duhom. Greh, ki prebiva v nas, ljubi, kar Bog sovraži, in včasih ugrabi voljo s prevaro, da bi dosegel dejanja, za katera nova narava ve, da so hudobna in bodo povzročila trpljenje in žalost. Ta dvojna središča nadzora v kristjanu uporabljajo voljo, da bi dosegla zelo različne vrste dejanj. Zaradi tega je neskončno potovanje posvečenja nenehen boj, ne lahkoten sprehod.

Posnemanje Kristusa v Getsemanih: Nazadnje nas lahko v tem boju reši samo Kristus. V vsem Kristusovem življenju je bila njegova hrana, da izpolnjuje Očetovo voljo (In 4,34), a ta zavezanost je dosegla vrhunec v Getsemanih. Kristusovo hoteno dejanje zanikanja sebe za Božjo slavo in odrešitev njegovih ovac je bilo najpogumnejše dejanje v zgodovini in najvišji vzorec pravilnega udejanjanja človeške volje v katerem koli trenutku. V Getsemanih je Bog razodel Kristusu z močno jasnostjo čašo trpljenja, ki jo bo moral spiti, da bi nas

rešil greha. To razodetje ni bilo novo, saj je Kristus vse svoje življenje vedel, da bo umrl. A bilo je novo v intenzivnosti, kar se je videlo po tem, kako osupel je bil Kristus v Evangeliju po Marku 14,33. V bistvu je Bog Oče razodel Kristusu, kako ogromno bo njegovo trpljenje na križu, in ga vprašal: »Ali boš to storil?« V najpogumnejšem dejanju poslušnosti v zgodovini je Kristus odgovoril: »... vendar ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti« (Mt 26,39). To dejanje voljne poslušnosti je vzorec za zdravo uporabo naše volje do konca življenja. Kjer se Božje zapovedi križajo z našimi naravnimi nagnjenji, se moramo podrediti Božji volji in biti poslušni po veri. »Vendar ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti« je nenehen klic vsakega zrelega kristjana.

Primerno tehtanje odločitev: V življenju sprejmemo veliko odločitev, resničnih odločitev. Bog ni »tat teles«, ki nas spremeni v strašljive zombije, ki s praznim pogledom na obrazu »naredijo pravo stvar«. Pač pa naša volja sledi naši naklonjenosti in želji, kot ju pravilno poučujejo Sveto pismo in izkušnje ter jih krepi vera. Naloga Svetega Duha je, da uporabi Sveto pismo, tako da naredi nevidni duhovni svet – še zlasti Božjo prisotnost – zelo bližnji v našem umu. Vera ima to vlogo, da vidimo te stvari kot povsem resnične. Naklonjenost ima to vlogo, da ljubimo spoznanje in vero, ki sta vtisnjena v naše srce. Želja ima to vlogo, da hrepenimo po dobrih stvareh, ki bodo posledica pravilne odločitve. In, nazadnje, volja ima to vlogo, da bo premaknila telo, tako da bomo ravnali v skladu z najvišjim dobrim.

Če bi naključno izbral pešca z ulic New Yorka in ga prepričal, naj sodeluje v raziskavi o okusu, ter bi ga pose-del za čudovito okrašeno mizo v fini restavraciji in predenj postavil dve jedi, eno z njegovo najljubšo hrano (mogoče zrezkom, pečenim krompirjem in mešano solato), drugo s kupom smrdljivega kravjega gnoja, katero jed bi izbral? Ni vredno govoriti o odločanju, kadar so stvari tako jasne. A odkrito povedano, Božja volja je okusnejša, hranljivejša, bolj zadovoljujoča in všečna kot katera koli hrana, greh pa je ogabnejši, poln obolenj, škodljivejši in ostudnejši kot kateri koli krožnik gnoja. Bistvo hudičeve spretnosti je, da lahko preobleče zlo v nekaj čudovitega; in nekako lahko zakrinka Božjo voljo v umazana oblačila, kot da bi bila nek zlobnež, ki skuša oropati vašo hišo in vas spraviti na mučilne naprave. Bistvo zdravilne moči Svetega Duha je, da nam da »razsvet-ljene oči srca« (Ef 1,18), da bi videli stvari, kakršne so v res-nici, in se modro odločali.

Vprašanja za diskusijo:

1. Kako smo kristjani nagnjeni k temu, da bi kazali lep zunanji videz – kot Potemkinova vas? Zakaj je to tako škodljivo za naše resnično napredovanje kot kristja-nov? Kako je pristno krščanstvo stvar srca?
2. Kaj ste se naučili od »Številске premice krščanske naklonjenosti«? Kako lahko vse bolj rastete v svoji ljubezni do Kristusa?

3. Kaj si najbolj želite za svoje življenje na tem svetu?
Kaj bi rekli o nekom, ki ima predvsem posvetne želje,
ki gospodujejo njegovemu načinu življenja?

Dozorevajoči kristjani razvijajo:

(Spo)znanje:

- Široko in globoko poznavanje Svetega pisma
- Bogastvo bogatih duhovnih izkušenj

Vero:

- Globoko zaznavanje resničnosti nevidnih, duhovnih resnic – preteklih, sedanjih in prihodnjih
- Živo upanje v svetlo prihodnost na temelju Božjih obljub
- Globoka in podrobna prepričanost v svoj greh
- Trdno in nenehno zanašanje na Kristusa
- Nenehno zaznavanje praktičnega vodenja Svetega Duha

Značaj:

- Srce, ki ljubi, kar ljubi Kristus, in sovraži, kar sovraži Kristus
- Vrsta gorečih, pobožnih želja, ki usmerjajo vsakodnevno življenje
- Volja, nenehno podrejena Božji volji, ne glede na ceno
- Miselno življenje, ki je čisto in odlično

- Zdravo čustveno življenje po vzoru Kristusovega
- Nenehen prikaz vrlin, primernih trenutku

Dejanja:

- Nenehno darovanje telesa Bogu v sveti poslušnosti
- Način življenja, ki je čist greha v spolnosti, govoru, odnosih in užitkih
- Nenehno osebno in skupno čaščenje
- Vsakodnevno preživljanje časa v molitvi, branju Svetega pisma in priznavanju grehov
- Svetopisemska zvestoba v zakonu in starševstvu
- Blagoslavljanje drugih kristjanov z duhovnimi darovi in splošnim služenjem
- Redno drzno pričevanje izgubljenim
- Zvesto upravljanje denarja in velikodušnost do drugih
- Marljivo delo za Božjo slavo

7. poglavje

ZNAČAJ, 2. DEL: MISEL, ČUSTVO & VRLINA

Misel

Naš nekoč otemneli um: Začnimo z razumevanjem, kaj je Bog že naredil v našem umu, ko nas je rešil, kako korenito je spremenil naš proces razmišljanja. Nihče ni tako natančno opisal teme neobnovljenega uma kot apostol Pavel. V Pismu Rimljanom 8,5–9 Pavel pravi, da obstajata dve kraljestvi, v katerih lahko živimo: meso in Duh. Nespreobrnjeni človek ne more ugajati Bogu, ker mu vse, kar stori, narekuje um mesa. Izid takšnega življenja je smrt: sedanja duhovna smrt, ki jo živi na svetu, in prihodnja večna smrt v peklju. V nasprotju s tem je za življenje Duha značilen um, naravnan na stvari Duha, kar vodi v sedanje življenje miru in rodovitnosti ter prihodnje večno življenje v nebesih. Zato je naše miselno življenje najbolj kritičen dejavnik v razločevanju, ali smo kristjani ali nismo.

Iz tega osnovnega razlikovanja izhajajo trije vidiki krščanskega miselnega življenja, vredni diskusije: spreobrnjenje, presojanje in poglobljeno premišljevanje.

Spreobrnjenje: 31. oktobra 1517 je Martin Luther pribil 95 tez za razpravo na vrata gradu v Wittenbergu. Prve izmed teh tez so naslavljalje spreobrnjenje:

1. Ko je naš Gospod in Učitelj Jezus Kristus rekel: »Spreobrnite se,« je hotel, da je celotno življenje kristjanov življenje spreobrnjenja.

Še veliko pomembneje pa je, da je prav s spreobrnjenjem Jezus Kristus začel svoje delo oznanjevanja: »*Od tedaj je Jezus začel oznanjati in govoriti: »Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo«* (Mt 4,17). Beseda »spreobrniti se« dobesedno pomeni ponovno premisliti ali spremeniti svoj um na podlagi novih prepričanj. Premišljevali ste na določen način in videli grenak sad svojega napačnega mišljenja; zato ste se spreobrnil, spremenili svoj um.

Luther je pravilno zaznal, da spreobrnjenje ni samo spreobrnitvena milost, ampak je nekaj, kar se bo moralo nadaljevati do konca našega življenja. »Mesto resnice« ni postavljeno na goli zemlji. Pač pa je zgrajeno na tlečih ruševinah preteklega »Mesta laži«. Šele začeli smo razmišljati kot Kristus in šele začeli videti resnico. Stare vzorce razmišljanja moramo zavrniti po enega naenkrat, včasih večkrat, saj postajajo globine njihovih korenin vse bolj očitne.

To se bo razširilo tudi na vsakdanje življenje, celo na obisk supermarketa. Kristjan se bo morda spreobrnil od 1) tega, da bi se razjezil na parkirišču na drugega nakupovalca, ki mu je zasedel parkirno mesto, ki ga je hotel; 2) tega, da bi šel mimo starejše žene, ki je potrebovala pomoč pri jemanju nakupovalnega vozička; 3) tega, da bi v voziček dal nekakovostno hrano, ko skuša shujšati; 4) tega, da bi odlašal z nakupom voščilnice za mamin rojstni dan; 5) tega, da ne bi pričeval ženi, ki na blagajni zaračunava njegove izdelke. Bog bo morda deloval v njem, da se bo odpovedal svojemu parkirišču, pomagal starejši ženi, vrnil nekakovostno hrano na polico, danes izbral voščilnico za mamo in povedal del evangelija blagajničarki. V vsakem primeru so bile njegove začetne misli sebične, a Duh je v njem udejavnjal nov vzorec razmišljanja. Krščansko življenje je življenje nenehne spreobrnitve.

Presojanje: »Presoditi« nekaj pomeni **premisлити** o tem na določen način, čeprav se morda zdi drugače. To je ena izmed najpomembnejših besed v krščanskem življenju, saj ko si prištejemo Kristusovo pravičnost za svojo, Bog misli na nas kot na popolnoma pravične. »*Abraham je verjel Bogu in to mu je bilo šteto v pravičnost*« (Rim 4,3). V svojem umu, v svoji perspektivi se je Bog odločil, da nas bo videl kot pravične po veri v Kristusa, kljub temu da smo očitno na videz ravno nasprotni. Kristjani naj bi posnemali Boga na več področjih presojanja oz. prištevanja.

Bolj priljubljena beseda za način, kako nekdo »presoja« ali prišteva vsako izmed teh stvari in uporablja to presojanje, je »drža«. Pogosto govorimo o veseli drži nekoga v težkem delu ali o slabi držji nekoga do oblasti. Kristjan si prizadeva, da bi razmišljal o vsakem življenjskem vprašanju tako kot Kristus in da bi privzel držjo, podobno Kristusovi, na vsakem izmed teh področij.

Obstaja veliko novih miselnih vzorcev, ki se jih kristjan uči celo življenje. V nadaljevanju je kratek seznam »presojanja« ali prištevanja, ki ga mora opraviti kristjan. V vsakem primeru se nagiba k temu, da je nasproten našemu staremu, nase osredotočenemu načinu razmišljanja, in temu, kar nam morda govorijo naši naravni čuti:

- **Misliti** moramo, da smo mrtvi za greh, a da živimo za Boga, v Kristusu Jezusu (Rim 6,11).
- **Misliti** moramo, da se naše sedanje lahko in trenutno trpljenje (2 Kor 4,17) ne da primerjati s prihodnjo slavo (Rim 8,18) in je bistveno za našo rešitev. Zato ga moramo **imeti** za čisto veselje, kadar nas doleti (Jak 1,2–4).
- Zato se moramo **imeti** za klavne ovce zaradi Kristusa, saj nas tako vidi Bog (Rim 8,36).
- Našega vsakdanjega življenja, darov, denarja, imetja ne smemo obravnavati kot resnično svojega, ampak ga moramo **imeti** za pošteno igro za razmah evangelija (Apd 20,24; 4,32).

- Vse, kar dobimo v tem življenju, moramo **imeti** za boljše, kot si zaslužimo (Lk 23,41, 1 Kor 15,9).
- Svoje slabosti moramo **imeti** za prednosti v razvoju svojega ponižnega zanašanja na Kristusa (2 Kor 12,9–10).
- Druge moramo **imeti** za boljše kot sebe (Flp 2,3).

Ker zaupamo v Božjo besedo, imamo [štejemo] te stvari za resnične glede nas. Upravljajo našo držo v vsakdanjem življenju.

Poglobljeno premišljevanje: O čemer poglobljeno premišljujemo, to najbolj cenimo in to gospoduje našemu miselnemu življenju. Jezus je to izrazil takole: *»Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce«* (Mt 6,21). Zreli kristjani so osredotočeni na Boga v svojem miselnem življenju, tudi glede stvari, ki so nam všeč v stvarstvu. O vseh stvareh razmišljamo v *odnosu do Boga*, saj vemo, da vse stvari prihajajo od njega, da jih on ohranja in da se bodo nekega dne vrnile k njemu (Rim 11,36).

Nezreli kristjani morda mislijo, da ne morejo nadzirati svojega miselnega življenja, a Sveto pismo nam jasno zapoveduje, naj delamo točno to: *»Sicer pa, bratje, vse, kar je resnično, kar je vzvišeno, kar je pravično, kar je čisto, kar je ljubeznivo, kar je častno, kar je količkaj krepostno in hvalevredno, vse to imejte v mislih«* (Flp 4,8). To so pozitivne stvari, ki naj zavzamejo naše zavestno miselno življenje, in navsezadnje Jezus Kristus izpolni vsakega od teh pridevnikov: je resničen, vzvišen, pravičen, čist, ljubezniv, časten, kreposten in hvalevreden.

Ker je naše miselno življenje tako pomembno, moramo skrbno spremljati vse, kar damo v svoj um. Najmanjša misel je lahko začetek tragičnega poteka dejanj, kot pravi star pregovor:

Seješ misel, žanješ dejanje,
seješ dejanje, žanješ navado,
seješ navado, žanješ značaj,
seješ značaj, žanješ usodo.⁶

Zrel kristjan je zelo previden glede tega, kaj gleda po televiziji, katere spletne strani obišče, katere filme gleda, katere revije ali knjige bere, kakšno družbo ima, kakšno glasbo posluša. Če v naš um pride karkoli, kar je nagnjeno k temu, da odvrne naše misli od svetosti, moramo to odrezati, tudi če je tako dragoceno kot naše desno oko ali desna roka (Mt 5,29–30).

Malo stvari je tako rodovitnih in produktivnih kot dosleden vzorec poglobljenega premišljevanja o Svetem pismu, saj s polnjenjem svojega uma z vrsticami iz njega avtomatično izrinemo nečistost. Psalm 1 govori o blagoslovljenosti moža, ki nenehno poglobljeno premišljuje o Božji besedi, in ga primerja z drevesom, ki je zasajeno ob potokih voda in vedno obrodi sad (Ps 1,2–3). Disciplina učenja Svetega pisma na pamet močno poveča ta proces poglobljenega premišljevanja, saj je nenehno ponavljanje vrstic, da bi jih shranili v srce, že samo po sebi oblika poglobljenega razmišljanja: *»Tvoj izrek hranim v svojem srcu, da ne bi grešil zoper tebe«* (Ps 119,11).

Čustvo

Bog Svetega pisma je močno strastno bitje. Uživa v svojem stvarstvu in svojih delih; veseli se, žalosti, razjezi, izlije svoj srd, je ljubosumen, se smeje, predvsem pa je usmiljen do svojega ljudstva, čuti, kar čutijo oni. Mnoge vrstice pričujejo o tem, saj v Svetem pismu Bog izraža veselje (Sof 3,17), usmiljenje (Ps 103,13), srd (Ps 7,12) in žalost (1 Mz 6,6). Ni brezstrasten miselni stroj, kot so mislili grški stoiki, ampak je zelo čustven.

Človeška čustva so del našega bitja, ustvarjenega po Božji podobi. A v nasprotju z našimi čustvi so Božja čustva popolna, odsev njegove narave, njegovega uma, njegovih namenov, njegove volje, njegovih načrtov. Božja čustva so sveta. Najprijetnejše za nas pa je, da se Bog izredno veseli vsakega grešnika, ki se spreobrne od greha in se vrne k njemu (Lk 15,10). Nebesa bodo kraj velikega veselja, ker nas Bog kliče, naj vstopimo v veselje svojega gospodarja (Mt 25,21).

Kristusovo čustveno življenje: Najjasnejši prikaz popolnega čustvenega življenja Boga vidimo v osebi našega Odrešenika, Jezusa Kristusa. V tem, tako kot v vseh stvareh, je naš zgled.⁷ Daleč najpogostejše čustvo, ki ga je kazal, je bilo usmiljenje do trpečih: do gobavca (Mr 1,40–41); lačnih, nadlegovanih, nemočnih množic (Mt 9,36; 15,32); vdove, ki je pokopala svojega edinega sina (Lk 7,11–13). Jezus je prav tako prikazal širok spekter drugih čustev: ljubezen (Mr 10,21); veselje nad uspehom poslanstva evangelija (Lk 10,21); čisto,

sveto jezo nad zlorabo templja (Jn 2,15–16). A Jezusov najbolj skoncentriran in raznolik prikaz čustev je bil v Evangeliju po Janezu 11, preden je obudil Lazarja od mrtvih: veselje (Jn 11,14–15), žalost (Jn 11,35) in, najbolj skrivnostno od vseh, popolna zatopljenost v bes nad smrtjo samo (Jn 11,38). Jasno je, da je imel Jezus bogato, polno čustveno življenje in njegova čustva so vzorec za zdrava čustva vseh kristjanov.

Kristjanovo čustveno življenje: V nasprotju s tem naše čustveno življenje ni tako čisto, kot je bilo Jezusovo, in naša čustva nas pogosto zavedejo. Naša čustva so pogosto povezana z našo grešno naravo, odzivamo se neposredno iz navade in skozi nezvestobo. Del duhovne zrelosti je, da prepoznamo, kako pogosto so naša čustva neskladna z duhovno resničnostjo, kot je razodeta v Svetem pismu, in da uporabimo resnico, da jih vrnemo na pravo pot.

Duhovno zrela čustva zadržuje Božja beseda in jih nadzoruje Duh. Mnogi ljudje mislijo, da ne moremo nadzirati čustev, a Sveto pismo odkriva ravno nasprotno. Jožef je bil zelo čustven, ko je videl brate po toliko letih, a moral je nadzirati svoja čustva, da bi izpeljal moder načrt, ki ga je imel, da bi jih ozdravil njihove sebičnosti (1 Mz 43,30–31). Duhovno zreli ljudje iščejo zdravo čustveno življenje po Kristusovem vzorcu, ki ni pretirano čustveno niti mrtvo in neodzivno.

Pet ključnih čustev: Zrel kristjan kaže širok nabor čustev, a nekatera glavna čustva so vredna, da si jih pobliže ogledamo: veselje, žalost, strah, usmiljenje in gorečnost.

1. **Veseljje:** Naš Bog je veselo bitje: »*Naš Bog je v nebesih, vse, kar mu ugaja, je storil*« (Ps 115,3). Odrešitev je torej vstop v veselje našega gospodarja (Mt 25,21). Veselje, ki prebiva v nas, prihaja iz spoznanja Boga po Kristusu in iz spoznanja, da se nam bo Bog neskončno dajal za večnost. Ker imamo tak temelj za veselje v sedanjem svetu, ki se ga ne da omajati, nam Pavel večkrat zapove, naj se veselimo v Gospodu (Flp 2,18; 3,1; 4,4). Veselje pride najmočneje kot sad Duha, ki prebiva v nas (Gal 5,22). Veselje je še posebej močno, ko ga kristjani kažemo v času trpljenja, kot sta to storila Pavel in Sila. Čeprav sta bila javno pretepena in nasilno vržena v ječo, sta opolnoči pela hvalnice in vsi jetniki, ki so poslušali, so lahko videli nadnaravno moč evangelija. Ječar in njegova družina so bili rešeni kot posledica te moči (Apd 16,23–34). Veselje v Kristusu je naša rojstna pravica in bolj ko smo zreli v Kristusu, bolj bo za nas dosledno značilno nadnaravno veselje.
2. **Žalost:** Eden najbolj nenavadnih elementov krščanskega čustvenega življenja je dosledna združenost veselja in žalosti. Apostol Pavel je opisal sebe in svoje sodelavce v evangeliju »*kakor žalostni, pa vedno veseli*« (2 Kor 6,10). To je mogoče najbolj razumljivo v luči odku-

pitve, ko vidimo življenje skozi očala Kristusovega križa. Jezus je »zaradi veselja, ki ga je čakalo, pretrpel križ, preziral sramoto« (Heb 12,2). Obstaja prihodnje veselje, ki naredi vse sedanje trpljenje vredno, še posebej če razumemo trpljenje kot bistveno in potrebno za potovanje posvečenja. Zato bi moral biti na tem svetu zrel kristjan vedno vesel. In na tem svetu bi moral biti zrel kristjan včasih žalosten. Zreli kristjani rastejo v duhovni žalosti po Kristusovem vzorcu – bil je »mož bolečin in znanec boleznim [trpljenja]« (Iz 53,3). Naša žalost bo nastopila zaradi škode greha, prvotno v našem srcu in življenju, a tudi v življenju drugih in v svetu na splošno. Jakobovo pismo 4,9 nam naroča, naj globoko žalujemo nad svojimi grehi. Psalm 119,136 nam naroča, naj žalujemo nad grehi drugih. Pavel je globoko žaloval nad izgubljenostjo Izraela (Rim 9,1–4); če nam splošno stanje izgubljenih grešnikov po vsem svetu ne stre srca, smo daleč od Kristusa.

- 3. Usmiljenje:** Usmiljenje je ljubezenska zaveza, da čutimo to, kar čuti nekdo drug, karkoli to že je. Na več mestih je zapovedano kristjanom, naj bodo usmiljeni drug do drugega: »*Veselite se s tistimi, ki se veselijo, in jokajte s tistimi, ki jočejo*« (Rim 12,15). To se vedno kaže v fizičnih dejanjih,

odvisno od okoliščin: jok, smeh, roka okrog ramen drugega, poskakovanje in ploskanje, obisk nekoga v zaporu ali v bolnišnici in podobno. Brez pristnega usmiljenja bodo vsa ta dejanja oropana ljubezni in bodo postala prazna, mogoče celo škodljivi ponaredki. Pavel je rekel: »*Ljubezen naj bo brez hinavščine [pristna]*« (Rim 12,9), dobesedno »brez hinavščine, neponarejena«. To se lahko zgodi le takrat, ko pristno tesno povežemo svoje srce z veseljem ali bedo drugega človeka, kot je to storil Jezus.

4. **Strah:** Kristjan naj se ne bi bal človeka (Iz 51,7) niti nobene zemeljske posledice zvestobe Bogu. Če pa grešimo, imamo razlog, da se bojimo Boga, saj je Bog »ogelj, ki požira« (5 Mz 4,24). Strah Gospodov je stalen del zdravega krščanskega življenja, saj je začetek modrosti (Prg 9,10). Jezus je rekel, da se moramo bati Boga, ne ljudi, celo sredi hudega preganjanja: »*Ne bojte se tistih, ki umorijo telo, duše pa ne morejo umoriti. Bojte se rajši tistega, ki more dušo in telo pogubiti v peklenki dolini!*« (Mt 10,28). Človeško srce je nagnjeno k strahu: zaskrbljenost zaradi hrane in obleke (Mt 6,31), strah pred človeškim mnenjem (Prg 29,25) in predvsem strah pred smrtjo (Heb 2,15). Strah Gospodov ima moč, da nas osvobodi vsakega drugega strahu v življenju.

- 5. Gorečnost:** Kristjanom je tudi zapovedano, naj bodo goreči, gorečnost pa je zelo čustveno stanje, goreča zagnanost in želja, da bi videli Boga oslavljenega, Kristusa poveličanega, grešnike spreobrnjene in da bi končno prišlo nebeško kraljestvo. Kristusova gorečnost se je pokazala, ko je očistil tempelj: *»Gorečnost za tvojo hišo me použiva«* (Jn 2,17). Enako naj bi bili kristjani polni gorečnosti za Božjo slavo in Božje ljudstvo (Rim 12,11). Bog, reši nas vse duhovne zaspčnosti, duhovne mrtvosti! O, da ne bi bili mlačni kot laodikejska cerkev, ne vroča ne mrzla, ki jo je Gospod želel izpljuniti iz svojih ust (Raz 3,16)!

Oznanjanje sebi: Po vsem Svetem pismu vidimo dokaze čustvenih stanj, ki so zmedena, napačna, ki niso v skladu z duhovno resničnostjo. Ena najpomembnejših stvari, ki se jih lahko dozorevajoči kristjan nauči, je, kako oznanjati sebi, govoriti svoji duši, naj bo usklajena s tem, kar je Kristus naredil na križu in v praznem grobu. Psalmist je to storil v Psalmu 42: *»Zakaj si potrta, moja duša, in se vznemirjaš v meni? Upaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil, svojega rešitelja in svojega Boga«* (Ps 42,5–6). Psalmist se sooči s seboj glede svoje malodušnosti, ker se zaveda, da njegova čustva niso usklajena z njegovimi prepričanji o Bogu. Enako moramo mi, ko naša čustva niso usklajena z duhovno resničnostjo, oznanjati sebi in se namenoma spominjati Boga.⁸

Vrline – Kar si

Do zdaj smo videli pet glavnih vidikov krščanskega značaja: naklonjenost, željo, voljo, misel in čustvo. Vsi ti sodelujejo v vsakem trenutku, da bi obrodili različne značajske lastnosti, odvisno od situacije. Te značajske lastnosti včasih imenujemo »vrline«. Tako kot Božje lastnosti opisujejo človekovo naravo, kar človek je. Vrline so sad naše naklonjenosti, želje, volje, misli in čustva, niso njihov dodatek. V vsakem trenutku povzemajo prevladujoče stanje duše.

Te krščanske vrline, ki so vidne v različnih odlomkih Svetega pisma, so kot čudovite barve barvnega spektra, mi pa smo prizma, po kateri se ta Kristusov značaj razodeva svetu. Te lastnosti se ves čas pričakujejo od nas kot kristjanov, po moči Duha, ki prebiva v nas, kolikor pogosto jih okoliščine zahtevajo. In to so samo pozitivne lastnosti. Prav tako bi zlahka sestavili negativen seznam, kajti pogosto nam je v istih odlomkih Svetega pisma, kjer nam je zapovedano »Bodite takšni!«, zapovedano tudi: »Ne bodite takšni!« Na primer: *»Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavohepja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljše-ga od sebe«* (Flp 2,3). Ali pa:

Ljubezen **je** potrpežljiva, dobrotljiva **je** ljubezen, **ni** nevoščljiva, ljubezen **se ne** ponaša, **se ne** napihuje, **ni** brezobzirna, **ne** išče svojega, **ne da se** razdražiti, **ne** misli hudega. **Ne** veseli se krivice, veseli pa **se**

resnice. **Vse** prenaša, **vse** veruje, **vse** upa, **vse** pre-
stane. Ljubezen **nikoli** ne mine. (1 Kor 13,4–8)

Ta znani odlomek iz Svetega pisma govori o pozitivnih in negativnih značajskih lastnostih.

Temeljit seznam vrlin, h katerim smo poklicani kristjani

Odkvisno od okoliščin smo kristjani poklicani, da smo:

pozorni – drzni – veseli – predani – sočutni – zadovoljni
– pogumni – odločni – predani – pobožni – marljivi – razsod-
ni – disciplinirani – zvesti – odpuščajoči – prijazni – veliko-
dušni – nežni – pristni – darežljivi – veseli – pobožni – dobri
– milostljivi – sveti – častitljivi – polni upanja – gostoljubni
– ponižni – veseli – pravični – prijazni – potrpežljivi – lju-
beči – krotki – usmiljeni – skromni – žalujoči – poslušni –
urejeni – potrpežljivi – mirni – ubogi v duhu – polni hvalnic
– v molitvi – preudarni – čisti – namenski – tihi – razumni
– nepopustljivi – kesajoči se – spoštljivi – pomirjeni – stra-
hospoštljivi – požrtvovalni – zadovoljni (v Bogu) – resni –
iskreni – enega uma – trezni – stanovitni – močni – podreje-
ni – sočutni – zmerni – hvaležni – zaupljivi – resnicoljubni
– razumevajoči – budni – previdni – voljni – modri – polni
čaşčenja – vredni – dajemo prednost drugemu – goreči

Zrel kristjan ni poklican, da bi bil vse to ves čas, ampak
so te vrline bolj kot orodja v »škatli za značajске lastnosti«,
ki jih vzamemo, ko naletimo na določene situacije.

Temeljit seznam lastnosti, ki naj bi jih kristjani zavračali

Kristjani naj ne bi bili:

(grešno) jezni – zaskrbljeni – pritožujoči se – pohlepni – prevarantski – prevarani – neposlušni – neurejeni – prepirljivi – dvoumni – dvomljivi – pusti – zagrenjeni – zavistni – nespametni – pohlepni – hinavski – nevedni – nemoralni – zakrknjeni – nečisti – nesramni – nepodrejeni – ljubosumni – brezpravni – leni – mlačni – poželjivi – posmehljivi – godrnjajoči – užitekarski – prevzetni – prepirljivi – vzkipljivi – uporniški – nemirni – zaničljivi – sebični – samovoljni – čutni – sramotni – leni – žalostni – kljubovalni – trdovratni – neumni – plahi – nejeverni – nedobrodelni – nečisti – nekajajoči se – nepokorni – nestabilni – nehvaležni – nevoljni – nečimrni – maščevalni – nasilni – utrujeni – svojeglav

Naj ponovim, ta seznam ni izčrpen in mnoge besede potrebujejo razlago. A preprost seznam besed poudarja dveje. Prvič, delo posvečenja je tako pozitivno kot negativno. Drugič, prizadevanje za popoln značaj bo trajalo do dneva naše smrti.

Spodbuda za tiste, ki se čutijo »preobremenjeni«: Zlahka pogledamo ta seznama, tako pozitivnega kot negativnega, in se hitro počutimo preobremenjeni, strti, malodušni. Pri pregledu tako dolgih seznamov nam postane jasno, da se nam bo popolnost v krščanskem življenju izmikala. Tudi če bi se podrobno osredotočili samo na eno vrlino in bi si prizadevali, da bi bili en teden čim bolj podobni Kristu-

su na tem področju (npr. v potrpežljivosti), bi ugotovili, da nam žalostno primanjkuje popolnosti. Na tem mestu pa se moramo vrniti k našemu izvirnemu pogledu na odrešitev in se spomniti, da v nobenem trenutku ne stojimo pred Bogom v svoji posvečenjski pravičnosti, ampak vedno samo v Kristusovi popolni pravičnosti, ki nam je pripisana preprosto po veri v trenutku, ko smo začeli verovati. Razumeti moramo, da so te vrline točno to, kar udejanja Sveti Duh v nas po svoji moči, ko ga ponižno iščemo in prosimo, naj nas napolni. Zato se v Pismu Galačanom 5,22 te vrline imenujejo »sad Duha«.

Vprašanja za diskusijo:

1. Kako je za pravo krščansko življenje značilno nenehno spreobrnjenje? Zakaj se moramo vedno znova spreobračati, če pa nam je že odpuščeno?
2. Kaj mislite, kateri vidik vašega čustvenega življenja najbolj potrebuje ozdravljenje ali izboljšanje? Kako bi vam več preučevanja Svetega pisma pomagalo pri tem izboljšanju?
3. Včasih se zdi polnost krščanskega življenja zelo preobremenjujoča. Kako se lahko izognemo temu, da bi bili »preobremenjeni« ob ogromnosti vsega, kar Bog želi, da storimo v tem »neskončnem potovanju«?

Dozorevajoči kristjani razvijajo:

(Spo)znanje:

- Široko in globoko poznavanje Svetega pisma
- Bogastvo bogatih duhovnih izkušenj

Vero:

- Globoko zaznavanje resničnosti nevidnih, duhovnih resnic – preteklih, sedanjih in prihodnjih
- Živo upanje v svetlo prihodnost na temelju Božjih obljub
- Globoka in podrobna prepričanost v svoj greh
- Trdno in nenehno zanašanje na Kristusa
- Nenehno zaznavanje praktičnega vodenja Svetega Duha

Značaj:

- Srce, ki ljubi, kar ljubi Kristus, in sovraži, kar sovraži Kristus
- Vrsta gorečih, pobožnih želja, ki usmerjajo vsakodnevno življenje
- Volja, nenehno podrejena Božji volji, ne glede na ceno
- Miselno življenje, ki je čisto in odlično
- Zdravo čustveno življenje po vzoru Kristusovega
- Nenehen prikaz vrlin, primernih trenutku

Dejanja:

- Nenehno darovanje telesa Bogu v sveti poslušnosti
- Način življenja, ki je čist greha v spolnosti, govoru, odnosih in užitkih
- Nenehno osebno in skupno čaščenje
- Vsakodnevno preživljanje časa v molitvi, branju Svetega pisma in priznavanju grehov
- Svetopisemska zvestoba v zakonu in starševstvu
- Blagoslavljanje drugih kristjanov z duhovnimi darovi in splošnim služenjem
- Redno drzno pričevanje izgubljenim
- Zvesto upravljanje denarja in velikodušnost do drugih
- Marljivo delo za Božjo slavo

8. poglavje

DEJANJA, 1. DEL: POSLUŠNOST, TELO, ČISTOST IN GREH

Dejanja

Pokleknil sem ob preperelem nagrobniku v vogalu starega pokopališča v osrednjem Kentuckyju. Glede na datume na bližnjih nagrobnikih je bil postavljen nekje med letoma 1850 in 1875, a nisem mogel zagotovo vedeti. Veter, dež, pesek in drugi učinki časa so za vedno izbrisali besede, ki jih je napisal izdelovalec nagrobnika, da bi obeležil spomin na dolgo pozabljeno življenje. A čeprav se nihče na zemlji ne spominja dogodkov tega življenja, obstaja v nebesih popoln zapis vsake nepremišljene besede, prijaznega ali neprijaznega dejanja, zapete pesmi in dolarja, ki ga je porabila ta anonimna oseba. Ta dejanja ne bodo nikoli izbrisana iz Božje knjige: *»Nato sem videl umrle, velike in majhne, kako stojijo pred prestolom. In odprle so se knjige. Odprla pa se je tudi druga knjiga: knjiga življenja. Umrli so*

bili **sojeni** po tem, kar je bilo napisano v knjigah, **po svojih delih**« (Raz 20,12).

Glede na ta odlomek bo Bog sodil vsakemu človeku po njegovih **dejanjih**. Čeprav ne moremo biti nikoli odrešeni po delih, bomo zagotovo ocenjeni po delih. Navsezadnje je Jezus povezal našo ljubezen z našimi deli poslušnosti. To je zelo jasno povedal učencem s ponovljenimi izjavami v noči, preden je umrl: *»Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi«* (Jn 14,15; gl. tudi Jn 14,21.23.24). Naša dejanja neizogibno odkrivajo stanje naše duše.

Nenehna poslušnost

Po vsem svetu izurjeni glasbeniki in športniki izkoriščajo moč preproste resnice: vaja dela mojstra. Najsi gre za dozdevno neskončno ponavljanje še posebej težkega dela skladbe koncertnega pianista ali tisoče prostih metov, ki jih naredi košarkarski zvezdnik v večinoma zatemnjeni telovadnici, se vzorci navad globoko zakoreninijo, da bi izboljšali uspešnost. Človeško telo, ki ga vodijo možgani, se da izuriti v dobrih ali hudobnih vzorcih. Bog pa želi, da razvijemo navade svetosti, po katerih bomo rasli v podobnost Kristusu.

Navade svetosti: Navade so ponavljani vzorci uma in telesa, ki postopoma postanejo nagonski. Lahko so uničevalni, kot je kajenje, ali tvorni, kot je opravljanje službe z duhovnim darom. Po besedah Pisma Rimljanom 6 je ključ za življenjski slog pobožnih dejanj nenehna poslušnost,

tako da se znebimo naučenih hudobnih navad in se naučimo novih navad poslušnosti: *»Kakor ste torej usužnjili svoje ude nečistosti in nepostavnosti, da bi živeli v nepostavnosti, tako usužnjite svoje ude pravičnosti za posvečenje«* (Rim 6,19). Stari vzorec je ponujal dele našega telesa našemu staremu gospodarju, grehu, kar je vodilo v *»čedalje večjo«* hudobijo. To se je zgodilo z navado, s ponavljanjem. Zrel kristjan je zelo globoko vtisnil nove smernice nenehne poslušnosti in se ves čas trudi, da bi jih vtisnil še globlje s ponavljanjem. Urjenje duše za dobro ali slabo se nadaljuje z vsakim premikom volje in dejanja telesa. Uriti se moramo za pobožnost (1 Tim 4,7), tako kot se dvigovalec uteži uri za moč. Pobožen življenjski slog je v veliki meri sestavljen iz urjenja telesa, da ravna v pravičnosti in da se vzdrži hudobije, za kar je značilna poslušnost ali neposlušnost Božjim zapovedim.

Božje zapovedi določajo pobožna dejanja: Storitni ne moremo ničesar, kar bi ugajalo Bogu, če nam Bog tega ni že naročil v Svetem pismu. Bog ne sedi na svojem prestolu in ne govori svojim otrokom: *»Presenetite me! Izmislite si nekaj, kar me bo razveselilo!«* Vse, kar delamo s svojim telesom, je ali zapovedano ali prepovedano v Svetem pismu. Poslušnost Božjim zapovedim pa je bistvo poznavanja Boga:

Da smo ga spoznali, spoznavamo po tem, če se držimo njegovih zapovedi. Kdor pravi: *»Poznam ga,«* pa

se njegovih zapovedi ne drži, je lažnivec in v njem ni resnice. V tistem pa, ki se drži njegove besede, je Božja ljubezen resnično postala popolna. Po tem spoznavamo, da smo v njem. Kdor pravi, da ostaja v njem, je dolžan tudi sam živeti tako, kakor je živel on. (1 Jn 2,3–6)

Pobožen življenjski slog pomeni nenehno poslušnost Božjim zapovedim, življenje, kakršno je živel Jezus na tem svetu. Iz Pisma Rimljanom 6–8 je jasno, da lahko kdorkoli pravilno uboga Božje zapovedi samo po moči Božjega Duha, ki prebiva v njem. Najjasnejši prikaz krščanske zrelosti je torej življenjski slog nenehne poslušnosti Božjim zapovedim po moči Svetega Duha.

Telo in njegova dela

Ko pridemo do teme dejanj v krščanskem življenju, govorimo o gibanju **telesa** v Božjem fizičnem svetu. Telo je posoda dejanj, po katerih mi ljudje vplivamo na fizični svet, v katerem živimo. Vsa dejanja naravno tečejo iz značaja. Ljubimo, želimo, izbiramo, mislimo, čutimo ..., torej **delamo**. Naš značaj premika naše telo; naša dejanja torej odkrivajo našo notranjo naravo.

Telo ni zlo: Mnogi verski sistemi in filozofije so dualistični – verujejo, da je fizična snov, vključno s telesom, sama po sebi zlo. A Sveto pismo ima veliko bolj zdrav pogled na

človeško telo, in sicer tak, ki ga je bistveno razumeti, da bi lahko živeli pobožno življenje na tem svetu. Prvič, Sveto pismo uči, da telo samo po sebi ni zlo in da je Bogu globoko mar za telo in da nas ne skuša rešiti telesa. Pet ključnih doktrin podpira ta pogled: stvarjenje (Bog je ustvaril telo), Kristusovo utelešenje (Kristus je privzel telo), Kristusovo vstajenje (Kristus je bil obujen v vstajenjskem telesu), prebivanje Svetega Duha v kristjanu (Duh prebiva v človeškem telesu) in splošno vstajenje ob koncu sveta (Bog bo poveličal telo). Teh pet dejstev za vedno dokazuje, da fizično telo ni samo po sebi zlo.

Telo je naše edino vozilo za zemeljsko poslušnost: Poleg tega vemo, da lahko le s svojim fizičnim telesom tukaj na zemlji izpolnjujemo Božje zapovedi, da mu služimo v svoji generaciji. Naše roke so tiste, ki se bodo dotaknile ubogih in potrebnih; naše noge so tiste, ki nas bodo nosile k izgubljenim, da jih evangeliziramo; naša usta so tista, ki jim bodo govorila besedo življenja, da bodo lahko verovali; naše oči so tiste, ki bodo jokale za trpljenje sveta, naša ušesa bodo poslušala Božjo besedo. Telo je bistvenega pomena za dve neskončni potovanji, bistveno za to, kar želi Bog storiti v nas in po nas.

Toda ... telo je prekleto bojišče z grehom: V močnem nasprotju pa ima Nova zaveza tudi realističen in nekoliko negativen pogled na naše življenje v telesu v sedanjem času. Naše telo je zdaj pod prekletstvom greha v Adamu in je zato v nizkem stanju. Pismo Rimljanom 6,6 ga imenuje »telo gre-

ha«. Naša stara, grešna identiteta v Adamu je umrla, ko smo začeli verovati v Kristusa, a še vedno imamo isto »telo greha«, ki smo ga imeli, ko smo bili tisti stari človek. Grešna narava ne odide kar tako, ampak ima zagon. Ko grešimo, gradimo navade in nagnjenja, ki nas bodo še vedno vlekla, tudi ko pridemo k odrešitvi v Jezusu. To je »telo greha«. Podobno nam drugi odlomki pokažejo nenehen problem, ki nam ga bo naše telo dajalo z grehom. Pismo Rimljanom 6,12 ga imenuje »umrljivo telo«, ki je nenehno v procesu umiranja in bo zagotovo umrlo. Pismo Rimljanom 7,24 ga imenuje »telo smrti«. Prva Mojzesova knjiga 3,19 pravi, da je telo prišlo iz prahu in se bo vrnilo v prah. Drugo pismo Korinčanom 4,7 pravi, da je naše telo »lončena posoda« in Pismo Filipljanom 3,21 ga imenuje »bedno«. Drugo Petrovo pismo 1,13 in Drugo pismo Korinčanom 5,4 imenujeta telo »šotor«, ki je začasen in bo podrt.

Vse to jamči, da bo telo divje bojišče proti grehu. V Pismu Rimljanom 7,22–23 Pavel govori o tem: *»Kot notranji človek namreč z veseljem soglašam z Božjo postavo, v svojih udih pa vidim drugo postavo, ki se bojuje proti postavi mojega uma in me usužnjuje **postavi greha, ki je v mojih udih.**«* To pove, da se vaše telo upira Mestu resnice, ki je postavljeno v vašem značaju. Zato so nagoni telesa nevarni in jih je treba podvreči disciplini. Pavel pravi: *»Nasprotno, trdo ravnam s svojim telesom in ga usužnjujem, da ne bi bil sam zavržen, ko oznanjam drugim«* (1 Kor 9,27). Pavel je v nekem smislu nenehno sumničav do svojega telesa.

Nenehno bi morali skrbeti za potrebe telesa, vendar se ne smemo vdajati njegovim poželenjem. To je zagotovo občutljivo ravnotežje. Pismo Efežanom 5,28–29 namiguje, da bi se morali česati, briti, hraniti, ko smo lačni, se popraskati, ko nas srbi koža, sprostiti roke, ko so utrujene, in na druge načine skrbeti za svoje telo. Vendar bi morali ves ta čas imeti telesne nagone podrejene, da na koncu ne uničijo prav tega telesa, iz katerega izhajajo. Kot pravi Pismo Rimljanom 6,12: *»Zato naj v vašem umrljivem telesu ne kraljuje greh, tako da bi se vdajali njegovim poželenjem.«*

Konec telesa: Vstajenjsko veličastvo: Vendar nas ob koncu tega življenja boja čaka prihodnja slava. Pismo Filipjanom 3,21 pravi: *»Ta [Kristus] bo z močjo, s katero si more podvreči vse, preobrazil naše bedno telo, tako da ga bo naredil podobno telesu svojega veličastva.«* Doktrina o naših veličastnih vstajenjskih telesih mora biti vedno pred nami kot vrelec upanja.

Pot pripravljenih del: Bog ne prepušča naključju in naši domišljiji specifičnih poti, po katerih bo šla naša poslušnost, ampak vnaprej določa dobra dela za nas. Potem suvereno vodi okoliščine v vsakdanjem življenju in deluje kot posrednik med svojimi otroki in dobrimi deli, za katera želi, da v njih uživamo in jih opravljamo: *»Njegova stvaritev smo, ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela; zanje nas je Bog vnaprej pripravil, da bi v njih živeli«* (Ef 2,10). Pripravlja nas za dobra dela (saj smo njegova »stvaritev«, njegova mojstrovina); in pripravlja dobra dela za nas. Na primer:

1. Pobožna žena v Port-au-Princeu na Haitiju gre iz tihega časa v zgodnjem jutru na molitveni sprehod po mestnih ulicah, polnih ruševin, v dan, poln služenja v sirotišnici (ki vključuje poučevanje angleščine, pripravo kosil, čiščenje in obvezovanje opraskanega kolena, objem jokajoče deklince, spodbujanje utrujenega haitijskega pastorja, molitev za nedoseženo narodnostno skupino na Kitajskem, brisanje polite tekočine) do utrujene hoje domov k samotni večerji, medtem ko bo brala Sveto pismo.
2. Krščanski zakonodajalec v Washingtonu, D.C., stopi naprej v veri, da bo pogumno zagovarjal zakon, ki bo omejeval financiranje splavov, čeprav se zaveda, da ga bo njegovo pogumno stališče morda stalo naslednjih volitev.
3. Študent zadnjega letnika se odloči, da bo opustil svoje načrte za vpis na medicinsko fakulteto in zaupal Gospodu za sredstva, ki mu bodo omogočila kratkoročno misijonarsko potovanje v univerzitetno središče v Perzijskem zalivu.

To so različne zlate poti dobrih del in ti kristjani so hodili po njih z močjo Duha. Jutri bo za nas pripravljena druga pot, malo drugačna. Današnje priložnosti so za vedno minile, a po Božji milosti živijo v Božji knjigi, vsaka izmed njih čaka, da bo polno nagrajena v novih nebesih in na novi zemlji.

Darovanje telesa

Spomladi leta 1194, med tretjo križarsko vojno v Sveto deželo je križar Henrik Šampanjski šel v skrivnosten grad v razgibano gorsko območje Nizari v Siriji, da bi se srečal z Abujem Mansurjem, razvpitim »Gorskim starcem«. Ta mož je bil poveljnik najgrozljivejših komandosov tistega časa, »Morilcev«, ki so bili posebej izurjeni, da se vtihotapijo v sovražne trdnjave in »umorijo« kralje ali druge ključne voditelje, za katere so bili najeti. Abu Mansur je sprejel Henrika in ga zabaval z razkošnim praznovanjem. Ob koncu praznovanja je, da bi dokazal neomajno zvestobo svojih vojakov, poklical dva moža in jima ukazal, naj se vržeta s trdnjavskega obzidja. Brez oklevanja sta ta moža ubogala in se vrgla z obzidja v svojo smrt.⁹

Ta zgodba je upravičeno grozljiva za našo sodobno občutljivost. A dejstvo je, da najbolj ljubeči in najnežnejši vladar v zgodovini sveta, Jezus Kristus, zapoveduje svojim podložnikom, naj storijo nekaj veliko težjega. Ne samo enkrat, ampak več stokrat na dan nam zapoveduje, naj umremo, naj se žrtvujemo za njegovo slavo: nenehna smrt, kar Pavel imenuje v skrivnostnem paradoksu »živa žrtev«: *»Ker je torej Bog tako usmiljen, vas rotim, bratje: darujte svoja telesa v živo, sveto in Bogu všečno žrtev; to je vaše smiselno bogoslužje«* (Rim 12,1). To je primarno dejanje pobožnega krščanskega življenja, darovanje telesa Bogu. Vsa druga fizična poslušnost je odvisna od tega prvega dejanja in se nadaljuje na njem.

Kristus nam zapoveduje, naj pridemo in umremo: iz Svetega pisma izvemo, da je seme, ki pade v zemljo in umre, prav tisto, ki obrodi obilo sadu (Jn 12,24). Zrel Kristusov učenec spozna, da se bo evangelij razmahnil samo po služabnikih, ki so pripravljene dati svoje življenje. Zato nas Bog kliče, naj umremo, naj bomo ovce za zakol (Rim 8,35). Dietrich Bonhoeffer, nemški pastor, ki je umrl kot mučenec v rokah nacistov, je jasno rekel: »Ko Jezus pokliče človeka, mu zapove: »Pridi in umri!«¹⁰ Jezus je jasno rekel: »*Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj. Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel*« (Mt 16,24–25).

Učenje vsakodnevnega umiranja: To žrtvovanje sebe v hoji za Jezusom pomeni, da si vsak dan zadenemo na rame križ (Lk 9,23), umreti moramo ponovno duhovno smrt. To je bilo tudi osrednje gibalno Pavlovega posvečenja: »... *da bi spoznal njega in moč njegovega vstajenja ter delež pri njegovem trpljenju, pri tem pa postajam podoben njegovi smrti, da kako pridem do vstajenja od mrtvih*« (Flp 3,10–11). Zrel kristjan se je naučil posnemati Kristusa v njegovi smrti, umirati sebi trenutek za trenutkom za Božjo slavo.

Darovani Bogu: Kaj torej točno pomeni »darovati« svoje telo v živo, sveto in Bogu všečno žrtev (Rim 12,1)? Mislim, da pomeni darovati sebe Kralju, mu biti na voljo, delati, kot se zdi primerno Kralju. Jezus je rekel Petru, ki se je bil pripravil boriti, da bi ga rešil: »*Ali misliš, da ne morem prositi svojega Očeta in bi mi takoj dal na voljo več kot dvanajst legij*

angelov?» (Mt 26,53). Če bi njegov Oče poslal dvanajst legij angelov, bi bili dani popolnoma na voljo Kristusu. Angeli bi bili poslani svojemu poveljniku, Kralju Jezusu. In karkoli bi jim Kralj naročil, bi to takoj izpolnili z velikim zadovoljstvom. Tako so poslušni angeli – popolnoma, takoj in z veseljem. Tako moramo biti tudi mi.

Eno ključnih načel, ki jih predstavi Pavel v Pismu Rimljanom 6, je, da smo na podlagi naše duhovne zveze s Kristusom umrli grehu in ne moremo nikoli več živeti v njem. Ker je to res, Pavel naroča: *»Zato naj v vašem umrljivem telesu ne kraljuje greh, tako da bi se vdajali njegovim poželenjem. Ne izročajte svojih udov grehu, da bi ti postali orodje krivičnosti, ampak izročite sebe Bogu kot ljudje, ki so prešli od smrti v življenje, svoje ude pa izročite Bogu, da postanejo orodje pravičnosti«* (Rim 6,12–13). To je enaka beseda – izročiti pomeni dati na voljo gospodarju. Tukaj vidimo isto načelo, predstavljeno tako negativno kot pozitivno. Negativno: ne izročajte svojih udov grehu. Pozitivno: izročite sebe Bogu, svoje ude pa izročite Bogu. Vsakodnevno vedenje vašega telesa je zagotovo dokaz gospodarja, ki vlada.

Čistost od greha

Nova zaveza dosledno predstavlja svetost tako v pozitivni kot v negativni luči. Svetost je v bistvu ločenost: ločenost od zla in ločenost za Boga. Zato je ločenost od specifičnih vzorcev greha bistvena za duhovno zrelost. Ker je to tako

pomembno, obstaja veliko negativnih seznamov grešnega vedenja v celotnem Svetem pismu. Zrel kristjan razume, da je krščansko življenje vojna proti grehom, proti specifičnim praksam, ki kažejo naravo greha in jih Bog prepoveduje. Pavel specifično imenuje dejanja hudobije, ki ne smejo biti del krščanskega življenja, na različnih mestih v Svetem pismu:

Polni so vsakršne krivičnosti, zlobnosti, lakomnosti, hudobije. Zvrhani so nevoščljivosti, ubijanja, prepirljivosti, zvijačnosti, zlohotnosti. Hujskači so, obrek-ljivci, Bogu sovražni, objestneži, domišljavci, bahavci, iznajdljivi v hudobiji, neposlušni staršem, brez pameti, brez zvestobe, brez srca, brez usmiljenja. (Rim 1,29–31)

Sicer pa so dela mesa očitna. To so: nečistovanje, nečistost, razuzdanost, malikovanje, čaranje, sovraštva, prepirljivost, ljubosumnost, jeze, častihlepnosti, razprtije, strankarstva, nevoščljivosti, pijančevanja, žretja in kar je še takega. (Gal 5,19–21)

Krščanska zrelost se kaže v življenju, ki je vse bolj svobodno teh zlih dejanj mesa.

Morjenje dejanj telesa: Osebna svetost se kaže v vojni, v morjenju teh grehov z močjo Duha (Rim 8,13–14). Da bi bili dozorevajoč Božji otrok, morate biti vsak dan v vojni z

dejanji mesa. Veliki puritanski teolog John Owen je v svojem klasičnem delu *On the Mortification of Sin [O morjenju greha]* govoril o tem boju s pretresljivimi izrazi:

Najbolj izbrani verniki, ki so zagotovo osvobojeni obsojajoče moči greha, bi se morali vse dni ukvarjati s tem, da bi usmrtili moč greha, ki prebiva v njih [...] Morate moriti greh! To mora biti vaše vsakodnevno delo. To morate nenehno delati, dokler živite. Ne izpustite niti dneva! **Ubijajte greh ali pa bo greh ubijal vas!**¹¹

Greh morimo predvsem tako, da ga stradamo, se mu nenehno upiramo, vedno slabimo njegov nenehni prijem nad našim telesom. Dlje ko traja, odkar smo se zadnjič predali določenemu poželenju, šibkejši bo njegov prijem nad našo dušo. Krščanska zrelost je nemogoča brez nenehnega dejanja duhovnega boja.

Čistiti sebe, ker je Bog čist: Negativni, zunanji vidik svetosti je tale: obstajajo specifična dejanja, pred katerimi se moramo ohraniti čiste, katerim se ne smemo vdajati. Beseda »čist« je beseda popolnosti in je torej samo cilj. Jezus je rekel: »Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali« (Mt 5,8). Videli smo že, da je nemogoče, da bi bil kateri koli grešnik čist v svetih Božjih očeh brez Kristusove krvi. V Kristusu pa je vsak kristjan opravičen in je zato popolnoma čist v Božjih očeh. Posvečenje je nenehno Kristusovo delo v našem no-

tranjem srcu in našem zunanjem vedenju, da bi nas naredil tako čiste, kakor je on (1 Jn 3,3).

Štiri ključna področja čistosti: Osredotočimo se na štiri glavna področja, na katerih se mora kristjan boriti za ločenost od greha: čistost v spolnosti, čistost v govoru, čistost v odnosih in čistost v zakonitih užitekkih.

- 1. Čistost v spolnosti:** Malo področij ima moč, da uniči s tako uničevalno močjo kot spolnost. To je jasno strašanska slabost v bojni opremi naše duše. Zaradi pomembnosti in svetosti spolnosti je hudič osredotočil veliko svojih prizadevanj na to, da nas onesnaži na tem področju. Zato so zreli kristjani nenehno pazljivi, da ne padejo na področju spolnosti: *»Bežite pred nečistovanjem. Vsak greh, ki ga stori človek, je zunaj telesa; kdor pa nečistuje, greši proti lastnemu telesu«* (1 Kor 6,18). Zreli možje kristjani sklenejo zavezo s svojimi očmi, da ne bodo gledali žensk s poželenjem (Job 31,1), ker če bi to delali, je tako, kot da bi že prešuštvovali z njo v svojem srcu (Mt 5,28). Še posebej pazljivi moramo biti na področju spletne pornografije, ki naredi nečistovanje lažje kot kdaj koli prej v zgodovini. Prav tako morajo žene kristjanke čuvati svoje srce pred nečistovanjem, pred mamljivostjo novega odnosa in navdušenjem nad njim, pred intimnostjo z moškim, ki ni

njen mož, in pred fantaziranjem ob ljubezenskih romanih ali filmih. Poleg tega bo zrela kristjanka razumela moč svojega telesa, zapeljivost svoje lepote in se spodobno oblačila (1 Tim 2,9). Preveč kristjanov in kristjank je bilo uničenih zaradi greha na področju spolnosti. Nevaren je, saj ima moč, da uniči družine, cerkve, misijonarske organizacije in celo življenja. Zato je treba biti vedno kar najbolj pazljiv.

2. **Čistost v govoru:** Po Jakobovih besedah noben del telesa ne povzroči toliko bolečine, toliko trpljenja kot jezik in nobenega drugega dela telesa ni tako težko nadzirati. Zato je določen znak krščanske zrelosti čistost v govoru: *»Če pa kdo v besedi ne dela napake, je popoln mož in zmožen obrzdati vse svoje telo«* (Jak 3,2). Zato nam Sveto pismo daje to molitev: *»Postavi, Gospod, stražo k mojim ustom, čuvaj vrata mojih ustnic!«* (Ps 141,3). Pomislite na sistem filtriranja vode, ki lahko odstrani delce, usedline, raztopljene kovine, bakterije in druge onesnaževalce, kar daje vodo, očiščeno po natančni specifikaciji. Pismo Efežanom 4,29 je najboljši »besedni filter« v celotnem Svetem pismu. Vse, kar ni v skladu s specifikacijo, napisano v tej vrstici, mora biti odstranjeno iz mojega govora: *»Nobena umazana beseda **naj ne** pride iz vaših ust, **marveč***

le dobra, da bi bila ob potrebi v izgrajevanje, da bi podelila milost tistim, ki poslušajo» (Ef 4,29). Besede, ki kvarijo, vključujejo: prepiranje, bogokletje, hvalisanje, pritoževanje, preklinjanje, nespoštovanje, lažni nauk, umazane šale, laskanje, ogovarjanje, žalitve, laži, norčevanje, obrekovanje, grožnje, besede nevere itd. Besede, ki dajejo milost, vključujejo: sporočilo evangelija, pravi nauk, spodbudo, slavljenje in zahvaljevanje Bogu, molitev, pobožne nasvete, pogovore o nebeških užitkih itd.

- 3. Čistost v odnosih:** Zrel kristjan si nenehno prizadeva, da ljubi druge kakor samega sebe v poslušnosti drugi največji zapovedi (Mt 22,39). Da bi lahko to delal, se mora očistiti vseh oskrunjenih drž in vedenja, naštetih v Pismu Galačanom 5: *»sovrastvo, prepirljivost, ljubosumnost, jeze, častihlepnosti, razprtije, strankarstva, nevoščljivosti«* (Gal 5,20–21). V osrčju vseh teh so izvirni grehi prevzetnosti, jeze in neodpuščanja. Prevzetnost je osnovni vzrok vseh vojn, vseh zakonskih prepиров, vseh zakonskih tožb, vsega luksuza in vse revščine, vseh zasvojenosti, vseh starševskih bojev, vseh cerkvenih razprtij, vse častihlepnosti, v bistvu vseh težav med ljudmi. Zrel kristjan si prizadeva, da bi rasel v ponižnosti do drugih. Takšna zrelost tudi namenja posebno pozornost

jezi, saj se skoraj vedno rodi iz staršev prevzetnosti in sebičnosti. Jakob nam zapoveduje, naj se znebimo jeze, imenuje jo »[moralna] umažanost« (Jak 1,19–21). Duhovno zrel kristjan se bo tudi očistil neodpuščanja in vseh grehov, povezanih z njim (Mt 18,21–35). Zrel kristjan bo očistil svoje srce vse zagrenjenosti, besnenja in jeze (Ef 4,31) ter oskrunjenih dejanj, ki sledijo iz tega. Prizadeval si bo, da ohrani svoje življenje brez strtih odnosov zaradi neodpuščanja. Vzdržal se bo maščevanja, sovražnosti, iger moči, strankarstva, obrekovanja in drugih takih stvari, ki uničujejo odnose.

4. **Čistost v zakonitih užitkih:** V nobenem obdobju v zgodovini kristjani niso imeli toliko zakonitih preusmeritev od dela Kraljestva in (dozdevno) toliko časa, ko lahko uživajo v njih. Govorim o dobrih darovih, ki nam jih je dal Bog, da v njih uživamo, in pri katerih moramo nenehno stražiti svoje srce, da ga ne zapeljejo: hrana, pijača, spanje, hobiji, zabava, počitnice, imetje, šport in tako dalje. Naša nemirna srca so nagnjena k temu, da vzamejo ustvarjene stvari in jih povzdignejo, da zapolnijo vlogo, ki je bila namenjena samo Bogu, in to je malikovanje (Rim 1,25). V uživanju zakonitih užitkov obstajata dva ekstrema, za katera smo nenehno

skušani, da gremo k njima. Po eni strani smo v skušnjavi, da bi zatajili vse čutne užitke, tako da smo prepričani, da je fizično telo samo po sebi zlo. Po drugi strani pa smo v skušnjavi, da bi se vdajali Božjim darovom do točke pohlepa in zaslužjenosti. Mogoče so najpomembnejše vrstice, ki naslavlajo našo potrebo po čistosti v zakonitih užitkih, zapisane v Prvem pismu Korinčanom: »*Vse mi je dovoljeno,*« vendar ni vse koristno! »*Vse mi je dovoljeno,*« toda **jaz se ne bom dal ničemur podvreči!** *Jedi so za trebuh in trebuh je za jedi. Bog pa bo oboje odpravil*« (1 Kor 6,12–13). Pavel je bil odločen, da ne bo postal zasvojen z dobrimi darovi od Boga. Jestiti, a ne biti požrešnejš. Spati, a ne biti lenuh. Uživati v športu, vendar se mu ne dati podvreči – zaslužniti. Bog zapoveduje modrost in ravnotežje na področju zakonitih užitkov. Ljubite svojega zakonca, igrajte se s svojimi otroki in vnuki, ko odraščajo, sedite ob svojih starajočih se in bolehnih starših, ko je še čas, uživajte v svojem delu, ukvarjajte se s hobiji, oglejte si kakšno tekmo, oglejte si film, imejte v lasti nekaj stvari, z užitkom pojejte svojo najljubšo predjed. A pazite, da vas nobena izmed teh stvari ne prevzame in ne postane gospodar vaše duše, namesto njen služabnik.

Pravilno ravnanje z grehom

Kljub dejstvu, da naj kristjani *»ne bi več hlapčevali grehu«* (Rim 6,6), da nas je Jezus naredil *»resnično svobodne«* greha (Jn 8,36), da če *»se upremo hudiču, bo pobegnil od nas«* (Jak 4,7), da imamo neprebojno duhovno bojno opremo od Boga (Ef 6,11–17) in nam zato ni treba nikoli več grešiti, je dejstvo, da *»vsi delamo veliko napak«* (Jak 3,2). Kot smo že omenili, Pismo Rimljanom 7 jasno pove, da se bomo do konca življenja borili z grehom – ne samo borili in ga premagali, ampak borili s sramoto, da pravzaprav delamo prav tisto, kar sovražimo (Rim 7,15). Vendar zrel kristjan ve, kako se mora odzvati na greh, in to hitro stori.

Priznanje greha: Ker kristjan razume Božjo postavo iz Svetega pisma ((spo)znanje), ker ga je Sveti Duh, ki prebiva v njem, prepričal, da se zaveda določenega greha (vera), in ker se je pokesal tega greha in žaluje nad njim (značaj), začne ravnati proti njemu (dejanja), tako da prizna greh vsemogočnemu Bogu. Priznanje vključuje strinjanje z Bogom glede greha, imenovanje grehov Bogu, iskren pogovor z Bogom o tem, kar je Boga užalilo. Apostol Janez nam daje največjo spodbudo, naj priznamo svoje grehe Bogu, ko piše: *»Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen«* (1 Jn 1,9).

Ko zrel kristjan priznava greh, skuša izkoreniniti vse, kar ima njegova vest proti njemu. Tako kot če se hoče znebiti klopa iz noge, ne bo želel pustiti nobenega dela nepriznane-

ga, da ne bo njegova lenoba vodila v duhovno okužbo. Zato bo z lučjo Svetega Duha iskreno preiskal svojo dušo in svoja dejanja ter priznal, kar je treba priznati: »*Preizkusi me, o Bog, spoznaj moje srce, preizkusi me in spoznaj moje vznemirljive misli! Poglej, ali je pri meni pot bridkosti, in vodi me po večni poti!*« (Ps 139,23–24). Zrel kristjan je tudi pripravljen priznati grehe drugim, kjer je to potrebno: »*Zato izpovedujte grehe drug drugemu in molíte drug za drugega, da boste ozdravljeni*« (Jak 5,16).

Sad, vreden spreobrnjenja: Potem ko je kristjan z Bogom neposredno opravil z grehom, ko se ga je pokesal in ga priznal, ko je žaloval in molil, je zdaj goreč, da bi obrodil sad, vreden spreobrnjenja, ki ga je udejanjil Sveti Duh. Kot je oznanjal Janez Krstnik: »*Obrodite vendar sad, vreden spreobrnjenja*« (Mt 3,8). Življenje pristnega spreobrnjenja je drago in vključuje drastična dejanja. Jezus je rekel, naj si kristjan odseka desno roko ali iztakne desno oko, če ga ta pohujšuje (Mt 5,29–30). Če nekdo ugotovi, da mu uporaba spleta nenehno vzbuja poželenje in če ne naredi učinkovitih sprememb (ali odpove naročnino na splet ali pa vgradi filtre in varovala, ki učinkovito odstranijo nevarnost), se v resnici ni pokesal tega greha. Če nekdo ugotovi, da uporaba kreditnih kartic neizogibno vodi v pretirano zapravljanje, in če ne naredi učinkovitih sprememb (ali razreže kartico ali pa postane odgovoren pri njeni uporabi), se v resnici ni pokesal tega greha. Če mlada ženska, ki hodi na zmenke z nekristjanom, sliši pri-

digo o nevarnosti mešanih zakonov in je prepričana, da mora prekiniti zvezo, a tega ne stori, se v resnici ni pokesala tega greha.

Poravnava: Naša grešnost nas pogosto postavi v položaj, kjer se moramo ponižati in prositi druge za odpuščanje ter si prizadevati za poravnavo naših krivic. Zahej, tatinski cestinar, je rekel, potem ko se je pokesal, da bo štirikratno povrnil vse, kar je vzel s prevaro (Lk 19,8–9). Pristno spreobrnjenje obrodi mnoga dejanja ponižnosti ter bolečega in pravičnega ravnanja s posledicami greha. Zreli kristjani se tej odgovornosti ne izogibajo prevzetno.

Večna budnost: Pavel je rekel: »*Kdor torej misli, da stoji, naj pazi, da ne pade*« (1 Kor 10,12). Ko kristjan greši, mora preiskati, kaj se je zgodilo, kako se je odzval, kakšne skušnjave je hudič uporabil, da ga je prevaral, in kakšna dejanja so vodila v greh. Potem bi moral biti kristjan dvojno pozoren glede tega določenega greha v prihodnosti, saj ve, da se lahko hitro vzpostavi vzorec greha. Brez takšne budnosti glede greha se ničesar ne naučimo iz te izkušnje in jo bomo morda kmalu redno ponavljali.

Vprašanja za diskusijo:

1. Raz 20,12 pravi, da bomo ocenjeni po tem, kar smo storili v telesu. Kako bi nam lahko vsakdanje poglobljeno premišljevanje o tem pomagalo živeti bolj za Božjo slavo?

2. Kaj vam pomeni »nenehna poslušnost«? Kako se nanaša na darovanje telesa v Pismu Rimljanom 12,1?
3. Poglavlje omenja štiri ključna področja čistosti. Katera so to? Kaj mislite, katero področje je vaša največja skrb v hoji za Jezusom v tem trenutku?

Dozorevajoči kristjani razvijajo:

(Spo)znanje:

- Široko in globoko poznavanje Svetega pisma
- Bogastvo bogatih duhovnih izkušenj

Vero:

- Globoko zaznavanje resničnosti nevidnih, duhovnih resnic – preteklih, sedanjih in prihodnjih
- Živo upanje v svetlo prihodnost na temelju Božjih obljub
- Globoka in podrobna prepričanost v svoj greh
- Trdno in nenehno zanašanje na Kristusa
- Nenehno zaznavanje praktičnega vodenja Svetega Duha

Značaj:

- Srce, ki ljubi, kar ljubi Kristus, in sovraži, kar sovraži Kristus
- Vrsta gorečih, pobožnih želja, ki usmerjajo vsakodnevno življenje
- Volja, nenehno podrejena Božji volji, ne glede na ceno

- Miselno življenje, ki je čisto in odlično
- Zdravo čustveno življenje po vzoru Kristusovega
- Nenehen prikaz vrlin, primernih trenutku

Dejanja:

- Nenehno darovanje telesa Bogu v sveti poslušnosti
- Način življenja, ki je čist greha v spolnosti, govoru, odnosih in užitkih
- Nenehno osebno in skupno čaščenje
- Vsakodnevno preživljanje časa v molitvi, branju Svetega pisma in priznavanju grehov
- Svetopisemska zvestoba v zakonu in starševstvu
- Blagoslavljanje drugih kristjanov z duhovnimi darovi in splošnim služenjem
- Redno drzno pričevanje izgubljenim
- Zvesto upravljanje denarja in velikodušnost do drugih
- Marljivo delo za Božjo slavo

9. poglavje

DEJANJA, 2. DEL: ČAŠČENJE, DUHOVNE DISCIPLINE IN DRUŽINA

Čaščenje

Čaščenje je cilj Božjega celotnega dela odrešitve. Bog aktivno deluje v svojih izvoljenih po svetu, da bi nas spremenil, telo in dušo, da ga bomo večno povelečevali, tako da bomo popolnoma zadovoljni z njim: »Daješ mi spoznati pot življenja; polnost veselja je pred tvojim obličjem, večne radosti na tvoji desnici« (Ps 16,11). To je končni cilj **obeh**, notranjega potovanja posvečenja in zunanjega potovanja misij: popolna sreča v prisotnosti Boga večno v novih nebesih in na novi zemlji. John Piper to mogočno opiše takole:

Misije niso končni cilj cerkve. Čaščenje je. Misije obstajajo, ker čaščenje ne. Najvišje je čaščenje, ne

misije, ker je najpomembnejši Bog, ne človek. Ko bo konec tega veka in ko bodo nešteti milijoni odrešenih padli na obraz pred Božjim prestolom, ne bo več misij. To je začasna potreba. A čaščenje ostaja za vedno.¹²

Ker smo že govorili o notranjih vidikih čaščenja v (spo) znanju, veri in značaju, se tukaj osredotočamo na fizična dejanja čaščenja. A nenehno moramo trditi, da so vsa dejanja čaščenja brez predhodnikov (spo)znanja–vere–značaja čista hinavščina, kot je Jezus naznanil farizejem: *»Hinavci! Dobro je prerokoval o vas Izaija, ko je rekel: ›To ljudstvo me časti z ustnicami, njihovo srce pa je daleč od mene. Toda zaman mi izkazujejo čast, ker kot nauke učijo človeške zapovedi«* (Mt 15,7–9).

Posebno delo Svetega Duha, ki prebiva v vsakem kristjani, je, da nas navede k pristnemu čaščenju. Duh nas uči Svetopismo, navede nas, da mu verjamemo, in spremeni naše srce, da ljubi njegove resnice, še posebej ko odkrivajo Boga Očeta in Sina v nas. K vsem dejanjem pristnega čaščenja (kot je priklanjanje, klečanje, petje, molitev, govorjenje, dviganje rok, padanje na obraz, branje, zahvaljevanje itd.) nas navaja Sveti Duh, ki poživi naše srce, da uživamo v Bogu na temelju svetopisemskih resnic.

Trije vzorci čaščenja: Celotno življenje kristjana bi moralo biti življenje čaščenja Boga, a obstajajo trije dosledni vzorci čaščenja, ki bodo prevladovali v njegovem vsakdanjem življenju.

- 1. Zasebno čaščenje:** To je redna navada samostojnega čaščenja brez motenj. Čez trenutek bomo podrobneje govorili o rednem tihem času. Tukaj naj samo rečem, da zrel kristjan živi življenje osebnega čaščenja Boga. Vstane zgodaj zjutraj, da slavi Boga, mu poje in se mu zahvaljuje za odrešitev. Pogloblja se v Sveto pismo, da bi našel načine, kako slaviti Boga, in osebno uživa v tem, kar ga Sveto pismo uči o naravi, imenih, dejanjih in namenih Boga. Kristjanovo zasebno življenje čaščenja je temelj za javno življenje čaščenja, saj ni hinavec, da bi delal vse zato, da bi ga videli drugi. Bistveno za to redno navado čaščenja je njegovo prizadevanje, da v vsakem trenutku stimulira svoje leno telo in um k večji stopnji gorečnosti: *»Slávi, moja duša, Gospoda, vsa moja notranjost njegovo sveto ime. Slávi, moja duša, Gospoda, ne pozabi nobenega dejanja njega ...«* (Ps 103,1–2).
- 2. Čaščenje v vsakdanjem življenju:** Čaščenje se zgodi kadarkoli, ko Božja veličina predre tančico zamegljenosti naše duše in nas žarek božanske svetlobe navede k čudenju in presenečenju. To se zgodi redno in spontano čez dan kristjana, ki je napolnjen z Duhom. Mogoče v gledanju obraza njegove novorojenke, ko reče: *»Slavim te, o Gospod, da je čudovito ustvarjena!«* Mogoče

v hoji skozi gozd jeseni in gledanju veličastnega žarečega listja, v opazovanju enega samega rdečega hrastovega lista na zadnjem plapolajočem potovanju od visoke drevesne veje do tal pod seboj. Mogoče v gledanju gorovja, ki žari ob zahodu, ali ob preučevanju popolne simetrije preproste divje rože ali v gledanju Mlečne ceste skozi dober teleskop. Duhovna zrelost vključuje zdravo življenje čaščenja v vsakem trenutku, izražanje čudenja, zahvaljevanja in slavljenja Bogu, ki vlada vsem tem stvarjem.

- 3. Skupno čaščenje:** Obstaja preprosto merilo, ki ga zrel kristjan noče kršiti: če smo fizično zmožni, se moramo zbirati z drugimi kristjani pri skupnem čaščenju. To Bog zelo jasno zapoveduje v Pismu Hebrejcem 10,25. Kristjani se morajo zavedati, da morajo nadaljevati skupno čaščenje zaradi odgovornosti, služenja, spodbujanja k ljubezni in dobrim delom, skupnega petja, poslušanja Božje oznanjane besede in še iz mnogih drugih razlogov. Preprosto dejanje doslednega obiskovanja bogoslužja je samo začetek. Ko smo tam, moramo biti **povsem prisotni**, goreče in fizično vključeni. Odgovorni smo, da pomagamo drugim kristjanom častiti, tako da s svojim telesom pokažemo, da uživamo v Bogu. S svojim telesom govorimo lenemu bratu ali sestri: »Po-

veličujte z menoj Gospoda, povzdiguјmo njegovo ime vsi skupaj« (Ps 34,4). Ko zapremo oči, goreče pojemo, ko nam mogoče po obrazu tečejo solze ali smo dvignili roke, pomagamo svojim bratom in sestram, da goreče povelečujеjo Boga. Ko pozorno poslušamo pridige, se nagnemo naprej na sedežu, si skrbno delamo zapiske in poiščemo ustrezne svetopisemske odlomke ob primernem času, častimo Božjo besedo in spodbujamo druge k čaščenju. To je odgovornost, ki jo zrel kristjan jemlje resno, da ob nedeljah ne vstopa v svetišče nepripravljeno ali lahkomiselno. Naša dejanja razodevajo naše stanje srca.

Katera dejanja kažejo čaščenje? Eno najpogostejših dejanj čaščenja je petje. Zaradi osupljive Božje dobrote v Kristusu je kristjanom zapovedano, naj pojejo hvalnice Bogu: »... *nagovarjajte se s psalmi, hvalnicami in z duhovnimi pesmimi, ko v svojem srcu prepevate in slavite Gospoda. V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa se nenehoma zahvaljuјte Bogu Očetu za vse*« (Ef 5,19–20). Sveto pismo prav tako odkriva mnogo drugih fizičnih odzivov čaščenja: stanje (Neh 8,4); klečanje (Ps 95,6); priklanjanje (Psalm 5,8); poklekanje (1 Krn 29,20); vzklikanje od veselja (Ps 118,15); izgovarjanje hvalnic (Ps 78,4); zahvaljevanje (Ps 100,4–5); vzdigovanje rok (Ps 63,4); zagrinjanje obraza (1 Kr 19,12–13); poskakovanje od sreče (Lk 6,23); plesanje (2 Sam 6,14);

igranje na glasbila (Ps 150,3–5). Vse to in mnogo drugega so dejanja telesa, narejena v povezavi s čaščenjem. Ko srce časti, se telo premika!

Duhovne discipline: V Prvem pismu Korinčanom 9,25 Pavel omenja osupljivo discipliniranost športnika, ki izvaja samoobvladanje v vseh stvareh: strogo pazi na prehrano, spanje in zabavo, tako da se lahko popolnoma posveti športnemu treningu. Prav tako odličnost v krščanskem življenju zahteva discipliniranost, strogo urjenje, še posebej na področju osebnega duhovnega razvoja. Pavel enako pravi v Prvem pismu Timoteju 4,7–8: »*Vadi se v pravi pobožnosti. Urjenje telesa namreč le malo koristi, prava pobožnost pa je koristna v vsem, ker obljublja življenje, sedanje in prihodnje.*« Kako naj se torej »vadimo v pravi pobožnosti«? Z duhovnimi disciplinami. Zrel kristjan vsak dan vlaga v določene vzorce navad, ki ga pripravijo za kar največjo rodovitnost pri spopadanju z vsakodnevnimi izzivi, še posebej v vsakodnevni pobožnosti, rednem vzorcu branja Svetega pisma, osebnem čaščenju in molitvi. Branje Svetega pisma in molitev sta nogi, s katerima napredujemo na notranjem potovanju, in zrel kristjan ne bo dovolil, da bi minil dan, ne da bi preživljal čas v obeh disciplinah. Obstajajo še druge duhovne discipline, npr. različne oblike posta (od hrane ali elektronskih naprav ali užitkov itd.), pisanje dnevnika, umik, tišina in podobno. Vse to je koristno za izgrajevanje pobožnosti.

Posnemanje Kristusovega zgleda: V tej zavezanosti moramo posnemati Gospoda Jezusa Kristusa: »*Navsezgo-*

daj, ko je bilo še čisto temno, je vstal, se odpravil ven na samotni kraj in tam molil« (Mr 1,35); »*On [Jezus] pa se je umaknil v puste kraje in tam molil*« (Lk 5,16). Jezusovo molitveno življenje ga je vsak dan pripravilo na njegova popolna dela služenja Bogu, saj ni storil ničesar razen izražene volje in zapovedi svojega Očeta. Izaijevo preroštvo zajema duha Jezusovega tihega časa sedem stoletij pred Jezusovim rojstvom:

Gospod Bog mi je dal jezik učencev: da bi znal krepiti omagajoče, zgodaj zbuja besedo, zgodaj mi zbuja uho, da prisluhnem kakor učenci. Gospod Bog mi je odprl uho in jaz se nisem upiral, nisem se umaknil nazaj. (Iz 50,4–5)

Jezus se je vsako jutro zgodaj zbudil, odšel na samotni kraj in molil. V tem času je jasno slišal od Očeta, kaj naj naredi tisti dan, in šel je in to naredil. Poleg Jezusovega vsakodnevnega molitvenega časa je iz zapisa o njegovem postu in skušnjavi v puščavi v Evangeliju po Mateju 4 očitno, da se je na pamet učil vrstice, zato da bi mu pomagale upirati se skušnjavi. Trikrat je navajal Peto Mojzesovo knjigo, da bi strl hudičeve skušnjave. Jezusov štiridesetdnevni post v puščavi je jasen dokaz njegovega življenja popolnega samoobvladavanja svojih apetitov.

V skladu s tem kristjan posnema Jezusov zgled v dnevnem tistem času, po možnosti zjutraj, preden se zgodijo

dogodki dneva. Vstanete, si pljusnete vodo v obraz, da se prebudite in ste pozorni, potem vzamete Sveto pismo in ga berete. Ko berete, molite in si vsadite globoko v srce besede Svetega pisma. Obstaja veliko načrtov, strategij in programov za letno branje Svetega pisma – poiščite enega, ki vam ustreza. Mislim, da je koristno imeti ravnotežje branja za širino (skozi celo Sveto pismo) in branja za globino (poglobljeno premišljevanje o krajših odlomkih). Po branju Svetega pisma imate skoncentriran čas molitve. V dnevni molitvi rad sledim naslednjemu vzorcu: čaščenje, priznavanje grehov, zahvaljevanje, prošnje. Častite Boga na podlagi Svetega pisma; priznajte grehe, ki vam jih Sveti Duh izpostavi v mislih; zahvaljajte se Bogu za blagoslove, o katerih razmišljate po vodenju Duha; in posredujte za potrebe ljudi, za stvari in krščanske službe, ki jih poznate.

Poglobljeno premišljevanje o Svetem pismu in učenje vrstic na pamet: besede Georgea Muellerja o njegovem tihem času so za vedno oblikovale moj tihi čas:

Jasneje kot kdaj koli sem videl, da je moja prva velika in primarna stvar, za katero moram poskrbeti vsak dan, da je moja duša vesela v Gospodu. Prva stvar, ki se je moram lotiti vsak dan, ni, kako bi lahko služil Gospodu, kako bi lahko poveličeval Gospoda; ampak kako bi lahko spravil svojo dušo v veselo stanje in kako bi lahko nahranil svojega notranjega človeka [...].

Najpomembnejše, kar sem moral storiti, je bilo, da sem se posvetil branju Božje besede in poglobljene-mu premišljevanju o njej, da bo moje srce tako potolaženo, spodbujeno, okarano, poučeno; tako naj bi bilo med poglobljenim premišljevanjem moje srce pripeljana v praktično občestvo z Gospodom. Zato sem se zgodaj zjutraj začel poglabljati v Novo zavezo, od začetka. [...]

Tako kot zunanji človek ni primeren za kakršno koli delo, če ne je, in je to ena prvih stvari, ki jih naredi zjutraj, tako bi moralo biti tudi z notranjim človekom. [...] Kaj pa je hrana za notranjega človeka? Ne molitev, ampak Božja beseda; in ne samo preprosto branje Božje besede, da se le sprehodi skozi naše misli, tako kot voda teče skozi pipo, ampak da premišljuje, kaj bere, se poglablja v to in to prenese na svoje srce.¹³

Sveto pismo močno zapoveduje poglobljeno premišljevanje o Svetem pismu in Psalm 119 je mogočen priročnik, kako poglobljeno premišljevanje obrodi vse večji vpogled. Poglejmo si ti dve vrstici: *»Postal sem modrejši kakor vsi moji učitelji, kajti tvoja pričevanja so moje premišljevanje«* (Ps 119,99); *»Pot svojih ukazov mi daj razumeti, da bom premišljal o tvojih čudovitih delih«* (Ps 119,27). Vrstica 99 uči nekaj, kar bi pričakovali: *»Premišlujem, zato imam vpogled.«* Vrstica 27 obrne

vrstni red in nas zato preseneti: »Razumem, zato preišljudem.« Poglobljeno preišljevanje o Svetem pismu je teško delo in verjetno tega ne bomo delali, če s tem nič ne pridobimo. A če Gospod blagoslovi naše delo z večjim vpogledom, bomo z veseljem nadaljevali to navado.

Učenje vrstic na pamet je eden najpreprostejših načinov za zagotovitev dolgotrajnega poglobljenega preišljevanja. Z učenjem vrstic na pamet shranjujemo Boško besedo v svoje srce, da ne bi grešili zoper njega (Ps 119,11). Mislim, da lahko samo z učenjem vrstic na pamet v praksi zadostimo Kristusovemu pogoju v Evangeliju po Janezu 15,7: »Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosite, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo.« Kako lahko Jezusove »besede« (mnošina) ostanejo nenehno v nas, če se jih ne naučimo na pamet? Mislim, da se je najbolje naučiti na pamet obširne odlomke Svetega pisma, npr. cela poglavja in knjige.¹⁴

Molitveno življenje: Poleg doslednega branja Svetega pisma moramo imeti tudi zdravo molitveno življenje. Branje Svetega pisma je Boške govorenje nam. Molitev je naše govorenje Bogu. Tako kot vaše življenje čaščenja mora biti molitev zasebna, čez dan, in na skupnem srečanju. Kristjani naj bi imeli čas zase v molitvi, ko grejo v svojo sobo in zaprejo vrata za seboj (Mt 6,6), vendar bi morali tudi »neprenehoma moliti« (1 Tes 5,17) čez dan in moliti v cerkvi ob nedeljah z drugimi verniki. Bolj ko smo zreli v Kristusu, bolj bomo molili za vse. To je pomembno dejanje krščanskega življenja.

Človeški odnosi

V tem in naslednjem poglavju si bomo ogledali, kakšne odnose naj bi imel kristjan z drugimi ljudmi na svetu. Bog je postavil vsakega kristjana v omrežje odnosov in vsak naj bo odrešen za Božjo slavo in naj živi v luči »dveh neskončnih potovanj«. Toda ti odnosi spadajo v vrsto koncentričnih krogov, ki izhajajo navzven iz posameznega kristjana. Najpomembnejši odnos v življenju je zakonski odnos; naslednji je odnos starš–otrok; potem odnosi z drugimi kristjani v Kristusovem telesu. Poleg teh obstaja še vrsta odnosov z različnimi stopnjami odgovornosti. Kristjan je poklican, naj bo pobožen zaposleni (in včasih delodajalec), pobožen državljan (in včasih vladni uradnik) in pobožen človek za preostanek sveta, kot mu previdnost daje priložnosti. Naša stopnja odgovornosti pred Bogom na vsakem področju je v sorazmerju s pomembnostjo, ki jo Sveto pismo daje odnosu.

Zakon

Zakon je prvi človeški odnos, ki ga je vzpostavil Bog, in ima prednost pred vsemi drugimi odnosi. Je najpomembnejši družbeni odnos na svetu. Tako cerkev kot narod sta samo tako močna kot zakoni, ki ju ohranjajo. Zato nas ne bi smelo presenetiti, da hudič kot primarno strategijo uporablja zlobne napade na zakone, da bi pokvaril svet. V ZDA se mnogi izmed najbolj »vročih« problemov, s katerimi se sooča cer-

kev, osredotočajo na odnos mož–žena: prešuštvovanje, ločitev, homoseksualnost, homoseksualna poroka, feminizem, pornografija in zloraba v zakonu so vsi hudičevi napadi na primaren odnos, ki ga je vzpostavil Bog. Zaradi tega bodo zreli kristjani preplavili svoj um s svetopisemsko resnico o zakonu in si z vsem srcem prizadevali izpolnjevati Božje zapovedi po moči Duha, ki prebiva v njih.

Najjasnejši vzorec za zrel krščanski zakon izhaja iz analogije med Kristusom in cerkvijo, opisane v Pismu Efežanom 5,21–33. V tem izredno pomembnem delu Svetega pisma je ženi zapovedano, naj bo v vsem podrejena svojemu možu (v. 24), *»mož je namreč glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi: on, odrešenik telesa«* (v. 23). Največji vzorec podrejenosti, kar jih je bilo kdaj prikazanih, je podrejenost Kristusa svojemu nebeškemu Očetu. Kot smo se že naučili, je bistvo posvečenja, krščanske zrelosti, podobnost Kristusu v vsem. Pavel pravi: *»In kakor je Cerkev podrejena Kristusu, tako naj bodo v vsem žene možem«* (v. 24). A edini način, kako lahko to stori, je, da posnema Kristusov zgled popolne poslušnosti Očetu. Tako bi lahko tudi rekli: *»Kot se je Kristus podrejal svojemu Očetu, tako naj bi se žena podrejala svojemu možu v vsem.«*

Prav tako mora mož posnemati Kristusa v tem, da je glava svoji ženi. Bog je postavil može kot glavo, ko je najprej ustvaril Adama v Prvi Mojzesovi knjigi 2, in slovnična oblika glagola v Pismu Efežanom 5 jasno pravi, da mož **je** glava svoji ženi. Pravo vprašanje za moža je potem, kakšna glava bo. Lahko bi bil nespametna glava, lena glava, jezna glava,

zanemarjajoča glava, pijana glava ..., a kljub temu bo glava. Pismo Efežanom 5 pravi, da bi se moral tako vesti do svoje žene, kot se Kristus do cerkve. Vzorec je postavljen še zlasti v žrtvovanju sebe zanjo: *»Možje, ljubite svoje žene, kakor je Kristus vzljubil Cerkev in dal zanjo sam sebe«* (v. 25). Kot smo že videli, je ljubezen v bistvu veselo žrtvovanje samega sebe v korist drugega. Utelešenje ljubezni na zemlji bi moral biti krščanski mož do svoje žene.

Mož mora vlagati sebe v splošno dobro počutje svoje žene in njenih tekočih potreb. S svojim delom mora poskrbeti za njeno telo (hrano, oblačila, streho nad glavo); poskrbeti mora za njene potrebe, kadar je slabotna ali bolna. In popolnoma se mora predati splošnemu razvoju svoje žene, še posebej njenemu duhovnemu razvoju. Tako kot si Kristus prizadeva, da bi očistil cerkev, *»ko jo je očistil s kopeljo vode z besedo«* (v. 26), tako bi si moral tudi mož prizadevati, da bi učil svojo ženo in ji pomagal rasti v duhovno zrelost. Podobno mora pobožna žena podpirati svojega moža v njegovem življenju in služenju, mu pomagati napredovati na dveh neskončnih potovanjih.

Starš–otrok

Drugi najpomembnejši človeški odnos je odnos med staršem in otrokom. Od samega začetka je Bog uvedel razmnoževanje kot osrednji del svojega načrta za človeštvo, da bi napolnil zemljo s spoznanjem svojega veličastva, kot vode

prekrivajo morje (Hab 2,14). Zaradi tega je Bog blagoslovil Adama in Evo in jima rekel: »*Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo in si jo podvrzita*« (1 Mz 1,28). Povezava med Božjim blagoslovom in otroki, ki bo posledica tega, je jasna. Tako tudi Psalm 127,5 pravi, da je mož blagoslovljen, če ima mnogo sinov. A zdaj ko je Adam grešil in z njim celotno človeštvo, potomci ne bodo pobožni brez delovanja milosti v njihovem srcu, zato starši vidijo svojo vlogo v življenju svojih otrok predvsem v smislu Božjega načrta odrešitve. Pobožen oče jemlje odrešitev svojega otroka kot svojo primarno odgovornost. On je glava, ne samo svoje žene, ampak celotne družine. Otroci pridejo na svet kot grešniki v Adamu (Rim 5,12–14), ne poznajo Božje besede, so brez vere v Kristusa in namenjeni v pekel, če niso vzgajani v Gospodovi vzgoji in opominjanju (Ef 6,4). Pod vodstvom očeta morajo starši prežemati svoje otroke z Božjo besedo od otroštva (2 Tim 3,15), saj lahko le Sveto pismo obrodi vero v Kristusa in jih lahko samo Kristus reši greha. To pomeni, da morata tako oče kot mati pridno in vsak dan vzgajati svoje otroke. Oznanjati jim morata Božjo postavo in jih vzgajati tako, da se bodo zavedali svojih grehov. Pridno morata disciplinirati greh, ko se pojavi (Heb 12,9–11), vedno v luči Božje odrešujoče milosti v Kristusu. Vsak dan morata moliti za svoje otroke, tako na samem kot pred otroki. Oče mora določiti reden družinski čas za poučevanje Svetega pisma, čaščenje in molitev, kar se pogosto imenuje »družinski oltar«. Starši morajo vzgajati svoje otroke tako,

da bodo izpolnjevali vse Kristusove zapovedi (Mt 28,19), ne da bi si zaslužili odrešitev, ampak kot njen sad. Še posebej očetje bi morali nenehno prežemati vsakodnevno življenje z Božjo besedo, govoriti o Božji besedi, ko sedajo in vstajajo, ležejo ali hodijo po poti (5 Mz 6,6–9). Navsezadnje noben starš, najsi bo še tako pobožen, ne more udejanjiti odrešitve v srcu svojih otrok. To lahko stori samo Bog. A starši morajo biti poslušni Bogu in narediti svoj del. Pobožni starši nikoli ne izgubijo iz vida širše slike za svoje otroke: 1) Božje veličastvo v središču odnosa starš–otrok; 2) polna posamezna odrešitev (opravičenje, posvečenje, poveličanje) vsakega izmed njihovih otrok; 3) priprava njihovih otrok za rodovitno življenje dobrih del (Ef 2,10).

Tukaj je vredno omeniti še en vidik odnosa starš–otrok, in sicer nenehno potrebo, da odrasli spoštujejo svoje starijše starše. Zapoved »*Spoštuj očeta in mater*« (2 Mz 20,12) ne poteče, ko otroci odrastejo, se poročijo in začnejo svojo družino. Jezus je zapoved podprl veliko dlje od zapovedi v Evangeliju po Mateju 15,4–6. Še naprej moramo spoštovati svoje starše na praktične načine še dolgo po tem, ko odrastemo.

Vprašanja za diskusijo:

1. Kako lahko rastete v svojem življenju čaščenja? Ali uživate v nedeljskem javnem čaščenju? Ali uživate v zasebnih trenutkih čaščenja ali je to za vas šibko področje?

2. Zakaj je vsakodnevni tihi čas tako pomemben za našo rast v Kristusu? Kaj trenutno delate pri svoji vsakodnevni pobožnosti? Kako bi lahko rasli v tem?
3. Kaj mislite, zakaj sta za toliko družin značilna globoka nesreča in nezadovoljstvo? Kako bi lahko vaša rast v Kristusu izboljšala vaš zakon, če ste poročeni?

Dozorevajoči kristjani razvijajo:

(Spo)znanje:

- Široko in globoko poznavanje Svetega pisma
- Bogastvo bogatih duhovnih izkušenj

Vero:

- Globoko zaznavanje resničnosti nevidnih, duhovnih resnic – preteklih, sedanjih in prihodnjih
- Živo upanje v svetlo prihodnost na temelju Božjih obljub
- Globoka in podrobna prepričanost v svoj greh
- Trdno in nenehno zanašanje na Kristusa
- Nenehno zaznavanje praktičnega vodenja Svetega Duha

Značaj:

- Srce, ki ljubi, kar ljubi Kristus, in sovraži, kar sovraži Kristus
- Vrsta gorečih, pobožnih želja, ki usmerjajo vsakodnevno življenje

- Volja, nenehno podrejena Božji volji, ne glede na ceno
- Miselno življenje, ki je čisto in odlično
- Zdravo čustveno življenje po vzoru Kristusovega
- Nenehen prikaz vrlin, primernih trenutku

Dejanja:

- Nenehno darovanje telesa Bogu v sveti poslušnosti
- Način življenja, ki je čist greha v spolnosti, govoru, odnosih in užitkih
- Nenehno osebno in skupno čaščenje
- Vsakodnevno preživljanje časa v molitvi, branju Svetega pisma in priznavanju grehov
- Svetopisemska zvestoba v zakonu in starševstvu
- Blagoslavljanje drugih kristjanov z duhovnimi darovi in splošnim služenjem
- Redno drzno pričevanje izgubljenim
- Zvesto upravljanje denarja in velikodušnost do drugih
- Marljivo delo za Božjo slavo

10. poglavje

DEJANJA, 3. DEL: SLUŽENJE KRISTJANOM, MISIJA, OSKRBNIŠTVO, DELO

Služenje kristjanom

Leta 1630 je muslimanski vladar Indije, šah Džahan, izgubil svojo ljubljeno ženo pri porodu. Prevzet od silne žalosti se je šah odločil, da bo zgradil svoji ljubljeni ženi najlepši grob vseh časov – osupljivi Tadž Mahal. Mojstrstvo in strošek, ki ju je vlil vanj, sta bila brezčasen prikaz njegove ljubezni do žene. A ne glede na to, kako spektakularen je, ni nič v primerjavi z najveličastnejšim gradbenim projektom v zgodovini: Kristusovo ljubečo in nenehno izgradnjo cerkve.

Izgradnja Kristusove cerkve: Več kot dva tisoč let je veličastna cerkev Jezusa Kristusa v izgradnji. Zreli kristjani so globoko predani temu gradbenemu projektu. Prvo Petrovo pismo 2,4–5 primerja kristjane z »živimi kamni«, ki se

»vgrajujejo v duhovno stavbo«, v kateri se nenehno darujejo duhovne žrtve Kristusu. Ti »živi kamni« so ljudje, rešeni iz vsakega rodu, jezika, ljudstva in naroda, iztrgani iz hudičevega kraljestva teme, oblikovani, oblečeni in pripravljeni do popolnosti z Božjo močjo ter postavljeni na svoje mesto v obzidje templja, da bi za vedno prinašali slavo Bogu. Podobno Pavel v Pismu Efežanom 2,19–22 govori o duhovni stavbi, ki »raste v svet tempelj v Gospodu«. Knjiga Razodetje naslika to »prebivališče« ne kot tempelj, ampak kot mesto, »novi Jeruzalem« – to je kraj, kjer bosta Bog in človek za vedno prebivala skupaj (Raz 21,1–3). Pred nami pa je vprašanje: kako se zida to veličastno strukturo?

Bog gradi cerkev z našimi dobrimi deli: Najprej moramo poudariti, da je troedini Bog tisti, ki gradi cerkev, in samo njemu pripada slava! Pismo Hebrejcem 11,10 pravi, da je Bog »graditelj in stvaritelj« večnega prebivališča: on je naredil njegove načrte in jih izvaja. A Sveto pismo tudi razodeva, da Bog to dela z dobrimi deli, ki jih opravljajo njegovi ljudje po dveh vzorcih: 1) s specifičnimi dobrimi deli, ki jih opravljajo kot del rednega vzorca služenja z duhovnimi darovi, in 2) s splošnimi dobrimi deli, ki jih opravljajo vsi kristjani, ko se pojavi priložnost. Tukaj lahko vidimo oba:

In on je dal, da so nekateri apostoli, drugi preroki, spet drugi evangelisti, spet drugi pastirji in učitelji, da se sveti usposobijo za **delo služenja**, za izgrajevanje Kristusovega telesa, dokler vsi ne pridemo

do edinosti vere in do spoznanja Božjega Sina, do popolnega človeka, do mere doraslosti Kristusove polnosti. (Ef 4,11–13)

To »delo služnja« je bistvenega pomena za izgrajevanje Kristusovega telesa, cerkve; ko kristjani opravljajo to delo po vsem svetu, postaja univerzalna, duhovna cerkev z vsakim dnem vse večja in veličastnejša.

Služenje z duhovnimi darovi: Duhovni darovi so posebne sposobnosti, dane vsakemu kristjanu za izgradnjo cerkve do zrelosti. V Pismu Efežanom 4,7 Pavel imenuje te duhovne darove »milost« in pravi, da so različne oblike »milosti« dane vsakemu izmed nas, kot nam jih je dodelil Kristus. Vsak kristjan naj bi torej služil z duhovnimi darovi, ki jih ima. Pavel gre v še večje podrobnosti v Prvem pismu Korinčanom 12,12–20, ko uporablja analogijo človeškega telesa, da to poudari: *»Kakor je namreč telo eno in ima veliko delov, vsi telesni deli pa so eno telo, čeprav jih je veliko, tako je tudi Kristus«* (v. 12). Tako kot ima telo veliko delov z različnimi funkcijami, tako je tudi v Kristusovi cerkvi – vsak kristjan ima darove od Boga in je nepogrešljiv v splošnem zdravju in delovanju Kristusovega telesa.

Del duhovne zrelosti je torej prepoznati svojo vlogo v Kristusovem telesu in biti zvest pri njenem izpolnjevanju. Odkrivanje svojih duhovnih darov, njihov razvoj in uporaba z veliko vztrajnostjo in spretnostjo so bistveni deli zdravega krščanskega življenja. Točno to je tema, ki se je loti Pavel v

Pismu Rimljanom 12,1–8. V teh ključnih vrsticah izvemo, da če darujemo svoje telo Bogu kot živo žrtev, pripravljeni storiti, kar je njegova volja za nas, in če preučujemo Božjo besedo tako skrbno, da se naš um in srce preobražata, bomo lahko »preizkusili in odobrili« Božjo popolno in všečno voljo za nas, namreč svojo vlogo duhovnih darov v Kristusovem telesu. Potem bomo lahko primerno razmišljali o sebi po veri, odkrivali svoje vzorce služenja v telesu in bomo zvesti pri opravljanju teh dobrih del z veliko spretnostjo in vztrajnostjo. Naši duhovni darovi so lahko poučevanje, oznanjevanje, dajanje za potrebe drugih, upravljanje, služenje, evangeliziranje, misije, gostoljubnost, glasba, umetnost, vodenje in mnogi drugi. Služenje s temi duhovnimi darovi izgrajuje cerkev po vsem svetu.

Splošno služenje Kristusovemu telesu v ljubezni: Duhovno zreli ljudje tudi prepoznajo svojo odgovornost, da izgrajujejo cerkev na druge načine, ne samo z duhovnimi darovi. Na primer, učitelj Božje besede bo preživel velik del, a ne ves, svojega služenja v pripravah in poučevanju odličnih svetopisemskih lekcij. A nekaj svojega časa za služenje bo preživel v izgrajevanju Kristusovega telesa na druge načine: govoril bo besede spodbude potrtemu novemu kristjanu, ki se bori z grehom; daroval bo denar pri nabirki za misije; povabil bo mednarodnega študenta na kosilo in mu oznanil evangelij; udeležil se bo dvournega molitvenega srečanja za nedosežene narodnostne skupine in izlival svoje srce v molitvi za misijonarski tim, poslan, da bi ustanavljal cerkve

med njimi; pomagal bo organizirati jesenski piknik za svojo malo skupino. Pa vendar ne bo rekel, da ima duhovni dar spodbujanja, dajanja, gostoljubnosti, evangelizacije, molitve ali upravljanja. Nanje gleda kot na splošna dobra dela, za katera mu je Bog dal priložnost, da jih opravi.

Posredniška molitev: Kristjani naj bi preučevali Pavlovo življenje posredniške molitve za cerkve, kot je prikazano v njegovih pismih (gl. Kol 1,9–10; Flp 1,9–11; Ef 1,15–18; Ef 3,16–19 kot glavne primere). Nenehno je molil za druge kristjane, da bi rasli do polne doraslosti [zrelosti] v Kristusu, da bi obrodili sad za Božjo slavo, zaščiteni pred hudičevimi napadi, da bi se globoko zavedali, kako zelo jih Kristus ljubi in kako veličastna je njihova nagrada v nebesih. Pavel je naročil, naj aktivno molimo za druge kristjane (Ef 6,18). To vključuje molitev za krščanske službe drug drugega, še posebej za tiste, ki služijo v strateških misijah za nedosežene narodnostne skupine (Rim 15,30). Duhovna zrelost pomeni, da si delimo bremena krščanskih služb drugih izbranih služabnikov v Gospodu, da bi se lahko Kristusovo kraljestvo širilo.

Učenčevstvo [Delanje učencev]: Učenčevstvo pomeni prevzeti aktivno vlogo v razvoju drugega kristjana do duhovne zrelosti. Ni vam treba biti pastor ali učitelj, da bi opravljali to pomembno nalogo. Jezus je največji zgled te službe učenčevstva, ko je zbral dvanajstere, da bi jih usposobil in pripravil na prihodnje delovanje. Pavel je storil enako z mnogimi mladeniči, vključno s Timotejem in Titom. Bistvo

te službe je pomagati oblikovati mlade učence v skladu z vzorci, prikazanimi v Svetem pismu. Kristjani bi morali biti vključeni v službo pomnoževanja (2 Tim 2,2), v kateri so kristjani izurjeni, da predajo znanje drugim kristjanom, dokler število zrelih učencev ne naraste eksponentno.

Odgovornost: Zreli kristjani razumejo svojo odgovornost za duhovno blagostanje drugih kristjanov, še posebej tistih v njihovi lokalni cerkvi. Naša cerkvena zaveza pravi: »Pazili bomo drug na drugega z bratsko ljubeznijo.« Pri tem obstaja tudi negativna stran, kjer pazimo drug na drugega pred grehom, ki prebiva v nas: »*Nasprotno, iz dneva v dan drug drugega spodbujajte, dokler še lahko rečemo »danes«, da ne bi kdo med vami zakrknil, ker bi ga prevaral greh*« (Heb 3,13). Greh je neizmerno zvižaćen, zato potrebujemo ljubeče brate in sestre, da nas opozorijo na naša slepa mesta in nevarna območja. Zato zrel kristjan ve, kako krotko in ponižno obnoviti nekoga, ki je odta-val od resnice (Gal 6,1). Obstaja tudi pozitivna stran te medsebojne odgovornosti, in sicer spodbujanje bratov in sester v Kristusu, da bi bili kar najbolj rodovitni. To jasno uči Pismo Hebrejcem 10,24: »*Mislimo drug na drugega, takó da se spodbujamo k ljubezni in dobrim delom.*« V molitvi bi morali vprašati: »Gospod, kako ti lahko (ta in ta) najbolje služi v naši cerkvi? V čem je dober? Kako lahko shranjuje zaklade v nebesih in te poveljuje?« Ko zrel kristjan premišljuje o tem človeku, ga »spodbudi« k ljubezni in dobrim delom.

Oznanjevanje nekristjanom [Misija]

26. decembra 2004 je velik potres s stopnjo 9,3 v središču Indijskega oceana povzročil cunami z valovi, ki so presegali 30 metrov. Ko se je ta vodni zid zgrinjal proti indonezijskim obalam Indijskega oceana, so se majhni otroci igrali v valovih in se niso zavedali, da jih bo čez nekaj trenutkov odneslo iz življenja. Ta strašna podoba ostaja v mojih mislih, ko si predstavljam ogromno duhovno nevarnost, s katero se nekristjani nevede soočajo vsak dan – večnost v peklu pod Božjo jezo.

Zakaj potem Bog pušča nas kristjane v tem nevarnem svetu, da nas napadajo svet, meso in hudič? Preden odgovorim, bodite prepričani, da nas je Bog zmožen popolnoma zaščititi pred vsem, kar nam lahko ti sovražniki storijo (Jn 17,11). A pušča nas tukaj v nevarnosti s svojimi modrimi nameni: 1) da bi lahko dokončali svoje notranje potovanje posvečenja, in 2) da bi lahko cerkev dokončala zunanje potovanje misij do koncev sveta. V zvezi z drugim namenom smo nenehno obkroženi z ljudmi, ki so »brez upanja in v svetu brez Boga« (Ef 2,12). Kristjani smo edini, ki lahko spremenimo to tragično stanje in rešimo izgubljene ljudi pred prihajajočim plimnim valom Božje sodbe.

Kakšna dejanja zapoveduje Bog svojim otrokom do nekristjanov tega sveta? Kristus je povzel vse horizontalne zapovedi, to je od človeka do človeka, z eno besedo – ljubeznijo: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« (Mt 22,39).

A kako naj ljubimo nekristjane? Rad bi se osredotočil predvsem na šest področij 1) evangeliziranje 2) medkulturne misije, 3) molitev, 4) dela usmiljenja, 5) biti sol in luč, in 6) ljubezen do sovražnikov.

Evangeliziranje: Jezus je postavil to nalogo na vrh, ko je navedel naslednjo oceno vrednosti človeške duše: »*Kajti kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svoje življenje?*« (Mt 16,26). Ena sama človeška duša je vredna več kot vse materialno imetje na svetu. Podobno velja, kaj bi nam koristilo, če bi skrbeli za telesne potrebe svojega bližnjega, in ne naredili ničesar za njegovo minljivo dušo? Sveto pismo razodeva, da ljudje nenehno živijo pod Božjo jezo (Jn 3,36). Zato nam je Kristus zapovedal, naj ljubimo svoje izgubljene bližnje, tako da skupaj z njim delamo za odrešitev njihove duše: »*Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno*« (Lk 19,10). Rekel je: »*Kdor ni z menoj, je proti meni; in kdor z menoj ne zbira, raztresa*« (Mt 12,30). Z drugimi besedami, če nismo aktivni v evangeliziranju, raztresamo. To je najpomembnejše dejanje, v katero je lahko vključen kristjan v tem minljivem svetu. Osebno evangeliziranje je vsakodnevna obveza, odločitev, ki jo moramo sprejeti pri vsakem srečanju, ki nam ga da Bog. Evangelizator George Whitefield iz 18. stoletja je rekel: »Bog ne daj, da bi z nekom potoval četrt ure, ne da bi mu govoril o Kristusu.«¹⁵ Bolj ko notranje rastemo v podobnosti Kristusu, bolj bo zunanje potovanje evangeliziranja del našega vsakdanjega življenja.

Medkulturne misije: Zunanje potovanje učenčevstva po vsem svetu ima za cilj oznanjevanje evangelija vsakemu rodu, jeziku, ljudstvu in narodu. Evangeliziranje je nekaj, kar delamo z ljudmi svoje kulture in jezika; misije vključujejo pričevanje ljudem v drugi kulturi in jeziku. Kristus je naredil izpolnitev te naloge za bistveno v svojem načrtu za konec sveta: »*In ta evangelij kraljestva bo oznanjen po vsem svetu v pričevanje vsem narodom, in takrat bo prišel konec*« (Mt 24,14). Vsak zrel kristjan je aktivno vključen v ta proces, goreče skrbi zanj in ga postavlja v središče svojega vsakdanjega življenja. Nekateri kristjani bodo poklicani, da zapustijo svojo državo in odpotujejo v daljne dežele, da bi tam delali učence iz ljudi, ki niso še nikoli slišali za Jezusa in nimajo dostopa do evangelija – živijo v tako imenovanih »nevklučenih, nedoseženih narodnostnih skupinah« (Rim 15,20–21). Vsi drugi kristjani so poklicani, da pomagajo podpirati tiste, ki gredo (Rim 15,24). Ko je William Carey zapustil Anglijo, da bi odšel v Indijo kot misijonar, je rekel majhni misijonarski agenciji, ki jo je pomagal ustanoviti: »Spustil se bom v temo poganstva, vi pa morate držati vrvi.«¹⁶ Kristjani, ki ostajajo v svoji domači kulturi, morajo »držati vrvi« za svoje brate in sestre, ki gredo, in to lahko storijo z molitvijo (Rim 15,30), financami, kratkotrajnimi misijskimi potovanji, spodbudnimi elektronskimi sporočili in klici preko Skypa in družbenih omrežij.

Po vsem tem se bo zrel kristjan nenehno izzival, da bi videl, ali ga lahko Gospod uporabi v tujini. John Paton, škot-

ski misijonar na Novih Hibridih, se je skoraj zrušil pod nenehnim pritiskom za izgubljene na Južnih morjih, medtem ko je izvajal rodovitno urbano službo v ulici Green Street v Glasgowu na Škotskem:

Vpitje in prošnje poganov so nenehno zvenele v mojih ušesih. Videl sem, kako so bili pogubljeni zaradi pomanjkanja spoznanja o pravem Bogu in njegovem Sinu Jezusu, medtem ko so imeli moji ljudje iz ulice Green Street odprto Sveto pismo in vsa sredstva milosti na dosegu roke.¹⁷

Zrel kristjan čuti enako gorečnost za izgubljene in se zvesto bori z vprašanjem: »Ali me Bog kliče, da bi šel k nedoseženi narodnostni skupini ljudi z evangelijem?«

Molitev: Čeprav je veliko stvari, za katere lahko molimo za izgubljene, so najpomembnejše povezane z njihovo odrešitvijo. V Pismu Rimljanom 9,2 Pavel pravi: »V svojem srcu nosim veliko žalost in nenehno bolečino«, ker so ljudje zavrnili Kristusa. V Pismu Rimljanom 10,1 izliva svojo gorečo molitev zanje: »Bratje, hrepenenje mojega srca in moja prošnja k Bogu veljata njim, da bi se rešili.« Zrel kristjan moli za izgubljene starše, otroke, sorodnike, sosede, sodelavce in druge v svojem krogu. Gre pa še dlje in zvesto moli za nedosežene narodnostne skupine ter uporablja spletne vire, kot so *Global Prayer Digest*¹⁸ in Joshua Project,¹⁹ da bi izvedel za specifične potrebe. Prav tako je Jezus v Evangeliju po Mateju

9,37–38 rekel svojim učencem: »Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosíte torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev« (Mt 9,37–38). To bi moralo biti del rednega molitvenega življenja kristjana za izgubljene.

Dela usmiljenja: Leta 1986 sem se vozil v klimatiziranem kombiju po ulicah Mombase v Keniji in gledal najrevnejše ljudi, kar sem jih kdaj videl v svojem življenju. Klimatizirana vožnja me je vse od takrat preganjala kot prisposoda načina, kako se lahko zahodni kristjani udobno vozijo skozi svet revščine, ne da bi se jih dotaknilo trpljenje soljudi. Prišel sem do sklepa, da Gospod Jezus Kristus ne želi, da se počutimo sproščene ob človeškem trpljenju. Pač pa nas namerava preizkusiti, preiskati naše srce, ko nas sooči z revščino. Kristusu podobno je, da začutimo usmiljenje, ko vidimo trpljenje vdov, sirot, revnih, zatiranih, strtih zaradi naravnih nesreč in podobno. Sveto pismo veliko govori o sočutju in fizičnih dejanjih, ki bi ga moralo obroditi (gl. Iz 58,6–7; Prg 19,17; Mt 19,21; Jak 1,27). Zavedam se, da so to izredno zapletene zadeve, ki jih skušam nagovoriti tukaj, in da presega moje meje, da bi predstavil celovito strategijo za zmanjševanje revščine. Želim samo reči, da je rastoče aktivno služenje ubogim jasno znamenje podobnosti Kristusu.

Sol in luč: Še en vzorec dejanj, ki nam jih zapoveduje Kristus do zunanjega sveta, je, da smo »sol in luč«: »Vi ste sol zemlje [...] Vi ste luč sveta« (Mt 5,13–16). S tem Jezus misli, da vplivamo na svet okrog sebe, tako da izpostavimo zlo in

preprečimo njegovo širjenje, čeprav ne moremo spreobrniti vseh, ki so vključeni v to zlo. Za nekatere kristjane to morda pomeni življenjsko delo v družbi, tako kot je William Wilberforce v Angliji izkoristil svoj položaj kot član parlamenta, da se je 25 let boril proti suženjstvu v Britanskem kraljestvu. V sodobnem času je glavna družbena problematika splav in kristjani lahko in bi morali uporabiti svoj vpliv, da bi strli to uzakonjeno zlo. Obstaja še veliko družbenih tem, ki so vredne, da na njih pokažemo Božje veličastvo in vrednote Božjega kraljestva.

Ljubiti svoje sovražnike: Ko smo na vse te načine aktivni v svetu, nas bodo naša prepričanja spravila v konflikt s hudičevimi otroki (Jn 8,44). Jezus je obljubil: »*Na svetu imate stisko*« (Jn 16,33). Pavel je povezal naše težave z našim drznim služenjem: »*Sicer pa bodo preganjani vsi, ki hočejo res pobožno živeti v Kristusu Jezusu*« (2 Tim 3,12). Bolj ko smo zvesti Kristusu, več preganjanja bi morali pričakovati. Jezus nam je jasno zapovedal, naj ljubimo svoje sovražnike, jim delamo dobro in molimo zanje (Lk 6,27–28). Sledimo kristjanom, ki so umrli v rimskem času s takšnim dostojanstvom in Kristusovi podobno ljubeznijo, da je Tertulijan rekel: »*Kri mučencev je seme cerkve.*«²⁰ V današnjem času lahko celo kristjani, ki niso poklicani za mučence, nastavijo drugo lice, ko so razžaljeni (gl. Mt 5,39), in naj »*odgovarjajo blago*«, ko jih obrekujejo (1 Kor 4,13). To ima prav takšno moč spreobrnjenja zdaj, kot jo je imelo v času Rimskega cesarstva.

Oskrbništvo

»Kaj imaš, česar bi ne prejel?« (1 Kor 4,7). To globoko vprašanje zareže do korenine teme, ki je pred nami v tem poglavju – oskrbnništvo. Osnovna miselnost je, da vse, kar imamo v življenju – še posebej naš denar –, prihaja od Boga in se bo vrnilo k Bogu, z zahtevo, da se mu poda obračun. Jezus je več govoril o denarju kot o nebesih in peklu. Navsezadnje velja, da če naša denarnica ni resnično spreobrnjena, niti mi nismo; in če naša denarnica ni progresivno posvečena, nismo niti mi. Oskrbnik je služabnik, ki mu je gospodar zaupal dragocene vire. Mnoge Jezusove prilike govorijo o ključnem odnosu med oskrbnikom in njegovim Gospodarjem, ki se vrača in ki mu mora služabnik zdaj podati obračun (gl. Mt 25,14–30; Mt 18,23–35; Mt 24,45–51; Lk 19,11–27; Mt 21,33–43; Lk 16,1–12). V vsaki izmed teh prilik stanje oskrbnika ter nagrade ali kazen temeljijo na njegovi zvestobi v upravljanju gospodarjevega imetja. To je bistvo oskrbnništva.

Oskrbniki kakšnih virov smo? Oskrbništvo se nanaša na vse, kar nam Bog zaupa, da bomo uporabili za njegovo slavo. Ko večina kristjanov razmišlja o oskrbništvu, mislijo najprej in predvsem na denar in materialno imetje in tako je prav. Če po veri živimo za prihodnji svet, bodo naši vzorci dajanja to pokazali; svoj denar bomo uporabili za vlaganje v večnost. Če zapravljamo sebično, moramo še veliko zrasti. Če nikoli ne damo ničesar finančno, je velika ver-

jetnost, da sploh nismo spreobrnjeni. Vendar bi se morali imeti za oskrbnike več stvari kot samo svojega denarja in imetja. Smo tudi oskrbniki svojega telesa (in zdravja), časa, priložnosti, darov in talentov, zemlje, narodnih prednosti in drugih začasnih virov, ki nam jih daje Bog. Vse to spada pod rubriko oskrbništva, vse stvari, za katere bomo dajali obračun na sodni dan.

Pravilna perspektiva: Randy Alcorn upravičeno pravi: »Ključ za pravilno uporabo denarja in imetja je pravilna perspektiva – večna perspektiva. [...] Vsakdanje odločitve, ki jih sprejem glede denarja in imetja, imajo večne posledice.«²¹ Njegovo osnovno sporočilo je, da je denar Božji dar, ki ga moramo vlagati v razmah Kristusovega kraljestva, a če ga ne vlagamo tako, je nevarna hudičeva zanka. Ena ključnih Alcornovih trditev je: »Ne moreš ga vzeti s seboj, lahko pa ga pošlješ naprej.«²² Z drugimi besedami, če smo z vero napolnjeni ljudje v sedanjem času, bomo velikodušno vlagali svoje zemeljsko bogastvo v Božje delo; Bog bo vpisal ta dar v našo nebeško poslovno knjigo in v skladu s tem bomo nagrajeni na sodni dan. Jezus je učil to načelo na mnogih mestih:

Prodajte svoje premoženje in dajte vbogajme. Naredite si mošnje, ki ne ostarijo, neizčrpen zaklad v nebesih, kamor se tat ne približa in kjer molj ne razjeda. Kjer je namreč vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce. (Lk 12,33–34)

Naše finančne odgovornosti: Ustrezno ravnanje z denarjem pomeni tudi, da poskrbimo za osnovne stalne potrebe svoje družine: »Če kdo za svojce, posebno za domače, ne skrbi, je zatajil vero in je slabši od nevernika« (1 Tim 5,8). S tem mislimo na nujne stvari, kot so hrana, oblačila in streha nad glavo: »*Bodimo torej zadovoljni s tem, da imamo živež in obleko*« (1 Tim 6,8). Užitki in želje, ki to presegajo, so lahko dar od Boga, »*ki nam obilno daje vsega v uživanje*« (1 Tim 6,17). Lahko pa so tudi zanke v brezbožno poželjivost in pohlep po denarju, ki lahko uniči našo dušo: »*Korenina vsega zla je namreč pohlep po denarju. Po tem so nekateri hlepeli in tako zablodili proč od vere, s tem pa sami sebi zadali veliko bolečin*« (1 Tim 6,10). Zrel kristjan bo nenehno varoval svoje srce, da ne bi zablodilo od vere zaradi pohlepa po denarju in imetju.

Delo

Končno področje krščanskih dejanj, ki si jih moramo ogledati, je naše delo. To vključuje naše poklicne poti in naša vsakdanja opravila ter delo tako telesa kot uma. Čeprav se morda naše zemeljsko delo zdi nepomembno, ne bi moglo biti nič dlje od resnice; Bog dejansko uživa, ko uporabi naše delo za razmah svojega kraljestva. V otroški zgodbi Špicparkelj ima glavni junak neverjetno sposobnost, da sprede slamo v zlato. Zame je to osupljiva ilustracija neverjetne moči vere, da spremeni celo najbolj navadne naloge in najbolj običajne dni v zlato za vso večnost. Brez vere v Kristusa je za naša dejanja

rečeno, da niso nič več kot »les, seno ali slama« (1 Kor 3,12). Ko bodo na sodni dan preizkušana glede svoje kakovosti, bodo zgorela in mi bomo trpeli škodo (1 Kor 3,15). Karkoli pa, kar je storjeno za Božjo slavo, po veri v Kristusa in na ljubeč način, bo preživelo ogenj sodnega dne in bo trajalo vso večnost kot nagrada od našega Kralja.

Vse delajte v Božjo slavo: iz tega razloga si zrel kristjan prizadeva, da bi poveličeval Boga v vsakem delu, ki ga opravlja, ne glede na to, kako nepomembna se zdi naloga. Čeprav so lahko njegovi trenutki na določen dan samo fotokopiranje ali pletje vrta ali pobiranje šefa na letališču ali servis avta pred rokom, lahko tudi te stvari naredi v Božjo slavo. Pavel je rekel, da bi morale biti celo navadne stvari, kot je hranjenje ali pitje, narejene v Božjo slavo (1 Kor 10,31). Tako bi moralo biti tudi naše delo:

Kar koli že delate, delajte iz srca, kot da delate za Gospoda, ne za ljudi, saj veste, da boste v povračilo prejeli dediščino od Gospoda. Služite Gospodu Kristusu. (Kol 3,23–24)

V nasprotju s tem v knjigi Pregovori srečamo »lenuha«, ki si uniči življenje s svojo nepripravljenostjo, da bi delal. Začne se nedolžno, s »spanjem«. A kmalu to vodi v veliko uničenje, ko je njegovo imetje popolnoma uničeno (Prg 24,30–34). Ta lenuh je tako ravnodušen, da se ne more spraviti iz postelje: »*Vrata se vrtijo na svojem tečaju, lenuh na svoji postelji*«

(Prg 26,14). Kar naprej si izmišlja izgovore, da ne bi delal: »*Lenuh pravi: »Lev je zunaj, sredi trga me bo ubil«* (Prg 22,13). Komaj si lahko nese hrano v usta: »*Lenuh spusti svojo roko v skledo, a je ne more prinesiti k svojim ustom«* (Prg 19,24). Zaradi samovšečne lenobe je postal ničvreden.

Bog seveda želi, da počivamo (Ps 127,2) in uživamo (zakaj bi sicer Jezus počival ob mizi in užival s svojimi prijatelji – Jn 12,1–2). Ampak tako kot pri denarju moramo paziti na zapeljiv klic življenja udobja, lagodnosti in uživanja. Zabavna industrija v ZDA eksponentno raste. To vključuje več milijard dolarjev vredno filmsko industrijo, računalniške igrice, športno opremo, viseče mreže in počitniške prikolice. Če nismo pazljivi, lahko začnemo gledati na delo kot na motečo prekinitev v življenju zabave, užitkov in lagodnosti.

Teologija dela: Od Prve Mojzesove knjige do Razodetja: Ustvarjeni smo bili za delo in delo samo je Božji dar. Delo je bilo pred Adamovim padcem; zagotovo Prva Mojzesova knjiga predstavlja neverjetno Božje delo, ko je ustvaril nebesa in zemljo. Ljudje, ustvarjeni po njegovi podobi, so bili ustvarjeni za opravljanje dela po njegovem vzorcu. Človeštvu je bila dana čudovita naloga, naj napolni zemljo, ji gospoduje in si jo podvrže (1 Mz 1,28).

Ko pa je Adam zgrešil, je bilo delo samo prekleto z jalovostjo (1 Mz 3,17–19). To je velika žalostinka Salomona v Pridigarju: »*Kakšen dobiček ima človek od vsega svojega truda, s katerim se muči pod soncem?*« (Prd 1,3). Smrt stoji nad

vsemi našimi projekti in zdi se, kot da se jim posmehuje, kot da bi bili ničvredni. Vse, kar naredimo s svojimi rokami, se bo sčasoma vrnilo v prah zemlje. Celo zemlja sama in vse na njej bo použito z ognjem na sodni dan (2 Pt 3,10). Veličastvo evangelija je v tem, da lahko tako kot denar, ki ga porabimo za Božjo slavo, celo najmanjše delo, ki ga opravimo tukaj za njegovo slavo, »pošljemo naprej«, da bo shranjeno kot zaklad v nebesih.

Najčistejše videnje dela vidimo v življenju Jezusa Kristusa. Jezusov zgled marljivosti pri delu svojega Očeta posvečuje vse delo za vse kristjane v vseh časih. Rekel je: *»Moja hrana je, da uresničim voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo«* (Jn 4,34). Jezus je zelo rad delal za svojega Očeta, zato bi morali tudi mi! Kristus je imel mor-da tri leta, v katerih naj bi spremenil zgodovino; tri leta, v katerih naj bi ozdravljaj ljudi; tri leta, v katerih naj bi učil množice o Božjem kraljestvu; tri leta, v katerih naj bi opravljal dela tistega, ki ga je poslal. Ob koncu tega kratkega časa je Jezus umrl z besedami: *»Jaz sem te poveličal na zemlji s tem, da sem dokončal delo, ki si mi ga dal, da ga opravim«* (Jn 17,4). Tretji dan ga je Bog obudil od mrtvih. Potem je imel 40 dni, da usposobi svojo novorojeno cerkev, da jo pripravi za dela, ki jim jih bo dodelil Bog. Ko je bilo teh 40 dni konec, je šel Jezus v nebo in njegov čas na zemlji je bil končan. Izgubiti ni smel niti trenutka. Tudi mi bi morali biti enako goreči glede skrbnega izrabljanja časa (gl. Ef 5,16).

Neverjetno je, da bomo v nebesih tudi delali. Čeprav ne moremo biti specifični glede tega, je jasno, da novo nebo in nova zemlja ne bosta kraj brezdelja, ampak ustvarjalnega dela za Božjo slavo: »Nobenega prekletstva ne bo več. V njem bo prestol Boga in Jagnjeta, **ki mu bodo služili njegovi služabniki**« (Raz 22,3). Odstranitev prekletstva ne pomeni konec dela, ampak obljubo, da bo delo, ki ga bomo opravljali v službi Bogu, bogato blagoslovljeno.

Vprašanja za diskusijo:

1. Kaj so vaši duhovni darovi? Kako se vidite vključene v stavbo Kristusove cerkve z duhovnimi darovi?
2. Kako ste trenutno vključeni v evangeliziranje oz. misije? Kako bi želeli biti vključeni? Kako ste vključeni v skrb za potrebe ubogih? Kako bi želeli biti vključeni?
3. Kaj pravijo vaše potrošniške navade o vašem duhovnem zdravju? Kaj mislite, da bi Bog želel, da spremenite glede upravljanja svojega denarja?

Dozorevajoči kristjani razvijajo:

(Spo)znanje:

- Široko in globoko poznavanje Svetega pisma
- Bogastvo bogatih duhovnih izkušenj

Vero:

- Globoko zaznavanje resničnosti nevidnih, duhovnih resnic – preteklih, sedanjih in prihodnjih
- Živo upanje v svetlo prihodnost na temelju Božjih obljub
- Globoka in podrobna prepričanost v svoj greh
- Trdno in nenehno zanašanje na Kristusa
- Nenehno zaznavanje praktičnega vodenja Svetega Duha

Značaj:

- Srce, ki ljubi, kar ljubi Kristus, in sovraži, kar sovraži Kristus
- Vrsta gorečih, pobožnih želja, ki usmerjajo vsakodnevno življenje
- Volja, nenehno podrejena Božji volji, ne glede na ceno
- Miselno življenje, ki je čisto in odlično
- Zdravo čustveno življenje po vzoru Kristusovega
- Nenehen prikaz vrlin, primernih trenutku

Dejanja:

- Nenehno darovanje telesa Bogu v sveti poslušnosti
- Način življenja, ki je čist greha v spolnosti, govoru, odnosih in užitkih
- Nenehno osebno in skupno čaščenje
- Vsakodnevno preživljanje časa v molitvi, branju Svetega pisma in priznavanju grehov
- Svetopisemska zvestoba v zakonu in starševstvu

- Blagoslavljanje drugih kristjanov z duhovnimi darovi in splošnim služenjem
- Redno drzno pričevanje izgubljenim
- Zvesto upravljanje denarja in velikodušnost do drugih
- Marljivo delo za Božjo slavo

11. poglavje

UDEJANJANJE CIKLA S-V-Z-D

Štiritaktni motor poganja duhovno rast

Leta 1876 je nemški inženir Niklaus Otto razvil prvi motor z notranjim izgorevanjem, pri čemer je uporabil bat v valju, ki je sledil neskončno ponavljajočemu se krožnemu procesu štirih taktov: 1) vnos; 2) stiskanje; 3) vžig; 4) izpuh. Ob koncu izpuha se bat vrne na vrh valja in ponovno začne krožni proces. Ta štiritaktni krožni proces poganja motorje po vsem svetu vse do danes. Seveda voznik, ki vozi po cesti, običajno ne razmišlja o tem štiritaktnem krožnem procesu – ta se ves čas ponavlja, najsi se voznik tega zaveda ali ne, in vozilo se premika. Tako je tudi z motorjem, ki poganja posvečenje. Ne da bi se zavedali, da se to dogaja, (spo)znanje obrodi vero, vera preobraža značaj, značaj obrodi dejanja in dejanja hranijo (spo)znanje. To je cikel S-V-Z-D [angl. K-F-C-A].

(Spo)znanje poveča vero: »Apostoli so rekli Gospodu: »Pomnôži nam vero!« (Lk 17,5) Tako kot je Bog tisti, ki daje vero (Ef 2,8–9), tako je tudi Bog tisti, ki daje rast v veri. Videli smo

že, da vera izvira iz tega, da slišimo resnico o dejstvih iz Božje besede: »Potemtakem je vera iz oznanjevanja [iz tistega, kar je bilo slišati], oznanjevanje pa je po Kristusovi besedi« (Rim 10,17). Enako, kot vera najprej požene v srcu, tudi raste do zrelosti. Dejansko rastemo v duhovnem (spo)znanju tako, da nasičimo svoj um s Svetim pismom (z osebnimi duhovnimi disciplinami, poslušanjem dobrega oznanjevanja, branjem dobrih knjig itd.). Sveto pismo odkriva, da življenjske izkušnje, ki jih pravilno razlagamo z Božjo besedo, tudi dajejo podlago za rast vere. David se je naučil zaupati Bogu, medtem ko se je doжил (Ps 22,10) in ko je ubil leva in medveda, ki sta grozila ovcam v njegovem varstvu. David je povezal svoje izkušnje in veroval: isti Bog, ki ga je hranil kot dojenčka in ki ga je rešil pred zvermi, ga bo rešil pred Goljatom v boju (1 Sam 17,37). Prav tako bi se morali Jezusovi učenci nekaj naučiti iz izkušnje, ko so videli Jezusa, da je nahranil pet tisoč in štiri tisoč ljudi (Mt 14 in 15), in to uporabiti, ko so pozabili prinesti kruh (Mt 16; Mr 6,52). Jezus je pravzaprav karal njihovo slabotno vero in izrazil, da bi morale biti te izkušnje podlaga za rast vere. Bolj ko bomo zaupali v Gospoda in ga videli zvestega, večja bo naša vera. Vera Georgea Muellerja je rasla skozi desetletja izkušenj, ko je videl, da je Gospod poskrbel za več kot deset tisoč sirot kot odgovor na petdeset tisoč specifičnih molitev! Vera raste z znanjem o dejstvih in z izkustvenim znanjem.

Vera preobraža značaj: Ko človek veruje Božjim obljubam, se njegovo srce preobraža in postaja vse bolj podobno Kristusovemu. Peter je rekel, da je poganom, ki jim je oznanjal, »z

vero očistil njihova srca« (Apd 15,9). V Prvem Petrovem pismu 1,13–2,3 Peter odkriva, kako zaupanje v Božjo besedo spreminja naše srce. Osrednji opomin je: »... *bodite v vsem ravnanju tudi sami sveti, kakor je svet tisti, ki vas je poklical, saj je pisano: »Bodite sveti, ker sem jaz svet*« (1 Pt 1,15–16). Največji sovražnik te svetosti je zla želja: »*Kot otroci poslušnosti se ne prilagajajte prejšnjim željam, ki ste jih imeli v svoji nevednosti*« (v. 14). Da bi se borili proti vsesplošnim zlim željam, moramo biti pripravljene za delovanje v notranjosti: »*Zato opašite ledja svojega razuma [se v notranjosti pripravite za delovanje], trezni bodite, popolnoma naslonite upanje na milost, ki vam je prinesena v razodetju Jezusa Kristusa*« (v. 13). Boj za svetost se torej osredotoči na upanje: da naslonimo svoje upanje (vero) popolnoma na milost, ki nam bo dana v prihodnosti (v. 21). Tako vera spreminja značaj. Pavel moli za kristjane v Efezu: »*Naj Kristus po veri prebiva v vaših srcih*« (Ef 3,17). V tem kontekstu je jasno, da moli za mogočno izkušnjo duhovne rasti po Duhu v njihovih srcih, rast, ki se zgodi samo po veri. Ko se ta rast zgodi, naj bi se Efežani »*izpolnili do vse Božje polnosti*« (Ef 3,19). Posledično vera preobraža značaj.

Značaj obrodi dejanja: Bog je določil nezlomljivo povezavo med naravo drevesa in sadom, ki ga rodi: »*Vzemimo, da je drevo dobro – potem je tudi njegov sad dober*« (Mt 12,33). Če je srce dobro, očiščeno po veri (Apd 15,9), potem lahko obrodi dober sad. In če je srce vse bolj skladno s Kristusovo podobo, je vse bolj zmožno delati dela, ki so mu všeč. Zato pravim, da bi Jezus rekel: »Naredite

boljše drevo in sad bo boljši.« To je teorija snovi – da vse bolj Kristusovemu podoben značaj obrodi vse bolj Kristusu podobna dejanja.

Dejanja spodbujajo (spo)znanje: »(Spo)znanje« so »duhovne informacije o dejstvih in izkušnjah«. Zato je logično, da bolj ko opravljamo dejanja, kot so branje, učenje na pamet in preučevanje Svetega pisma, bolj bomo rasli v (spo)znanju. In bolj ko bomo poslušni v dejanjih, več izkušenj bomo imeli o Božji zvestobi. Nenehna poslušnost napaja vedno večjo zakladnico duhovnega (spo)znanja. To je zdrava pamet. A Sveto pismo tudi jasno uči naslednje:

Razumnost spodbuja poslušnost:

- »Daj mi razumnost, da bom čuval tvojo postavo, in se je držal z vsem srcem.« (Ps 119,34)

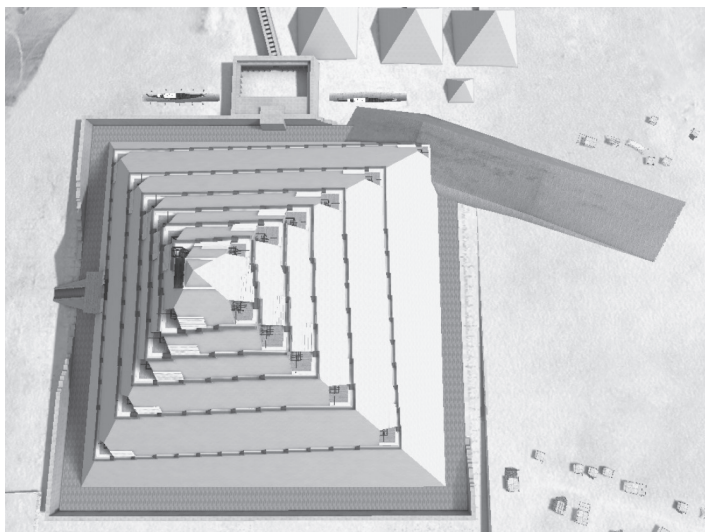
Poslušnost spodbuja razumnost:

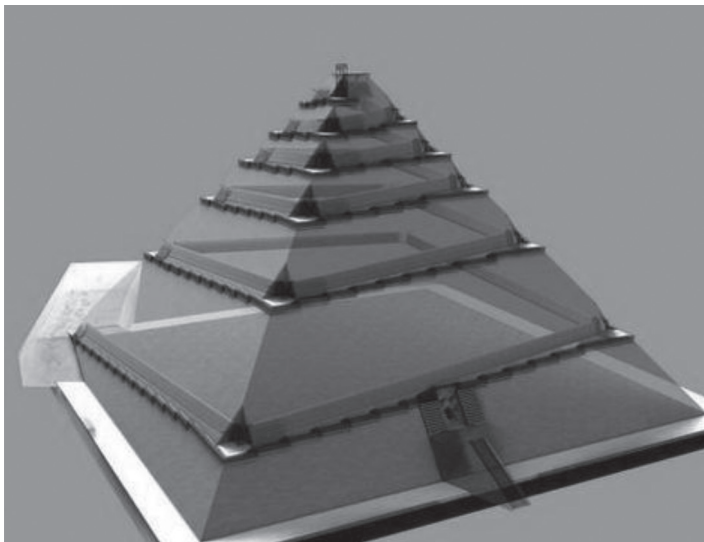
- »*Več razumem kakor starci, ker čuvam tvoje ukaze.*« (Ps 119,100)

Bolj ko razumemo Božjo besedo, bolj bomo poslušni; bolj ko bomo poslušni, bolj bomo razumeli. Tako je tudi Jezus rekel, da bolj ko imamo (poznamo) njegove zapovedi in jih izpolnjujemo, bolj se nam bo razodeval (Jn 14,21). Poslušnost spodbuja (spo)znanje.

Spirala navzgor, ki postane piramida: Prikazali smo naslednji cikel: (spo)znanje spodbuja večjo vero, večja vera

preobraža značaj, preobraženi značaj obrodi dejanja in vse bolj poslušna dejanja hranijo vse večje (spo)znanje. Vendar naj tega ne bi gledali kot dvodimenzionalni cikel, tako kot pes, ki lovi svoj rep in ne pride nikamor. Pavel je govoril, da nas »od zgoraj klič Bog v Kristusu Jezusu« (Flp 3,13–14), da bi se vse bolj vzpenjali v podobnosti Kristusu ter stremeli k popolnosti. Ko ponavljamo cikel S-V-Z-D, S-V-Z-D, S-V-Z-D, bomo napredovali »navzgor« v podobnosti Kristusu – vsi štirje vogali bodo šli navzgor. In ker je to celotno napredovanje navzgor osredotočeno na Kristusa – spoznanje Kristusa, vera v Kristusa, značaj kot Kristusov, poslušnost Kristusuovemu vzorcu –, se mi zdi koristno, da vse štiri noge cikla združimo v obliko piramide, katere vrh je Kristus.

Študije primera: Cikel S-V-Z-D na delu

Osebno čaščenje: Vrstica Psalm 28,7 kaže tok iz (spo)znanja preko vere preko značaja v dejanja čaščenja: »*Gospod je moja moč in moj ščit [(Spo)znanje], vanj je zaupalo moje srce [Vera]; prejel sem pomoč in srce mi vriska [Značaj ... veselje!], s svojo pesmijo se mu zahvaljujem [Dejanja].*«

Še ena izjava Johna Piperja dobro kaže ta tok in vzel si bom svobodo, da vsilim vzorec »(spo)znanje-vera-značaj-dejanja« v njegov citat o čaščenju:

Gorivo čaščenja je pravo videnje veličine Boga [(Spo)znanje]; ogenj, zaradi katerega gorivo gori,

je oživljanje Svetega Duha [**Vera**]; peč, ki jo plamen resnice obudi in ogreje, je naš obnovljeni duh [**Značaj**]; posledična vročina naše naklonjenosti [**Značaj**] je mogočno čaščenje, ki se kaže v priznanjih greha, hrepenenjih, ploskanju, solzah, pesmih, vzklikih, sklonjenih glavah, dvignjenih rokah in poslušnih življenjih [**Dejanja**].²³

Posredniška molitev: Molitveni bojevnik začne s **(spo)znajanjem** – z zapovedmi o dejstvih iz Svetega pisma, npr.: »*Ob vsaki priložnosti ... molíte za vse svete*« (Ef 6,18), in z izkušnjami o vsakdanjem življenju, obkroženem s tako ogromno potrebo. Ker ga gane Sveti Duh, njegova **vera** vzame to spoznanje in ga naredi osebne in duhovnega. Bog sam je tisti, ki ga vabi, naj se pridruži temu, kar se dogaja v svetu, tako da moli za specifične ljudi in specifične potrebe, odkrite v Svetem pismu in svetu. Srce molitvenega bojevnika (**značaj**) je tako pritegnjen v dejanje molitve; njegova ljubezen do Boga in do tega človeka, za katerega moli, se močno poglobi. Želi si, da bi Božja slava in dobrotla tekla v življenje tega človeka, in odloči se le za to, kar je v skladu z Očetovo voljo. Njegova čustva se morda prebudijo v tem trenutku, saj je globoko ganjen ob stanju človeka, za katerega moli. Potem moli (**dejanje**). Morda poklekne, morda joče, morda glasno kliče, morda hodi naprej in nazaj, morda dviguje svete roke, morda izvaja mnoga dejanja, ko izraža svoje molitve Očetu.

Evangeliziranje: Cikel S-V-Z-D, prenesen na evangeliziranje, lahko najjasneje vidimo v Drugem pismu Korinčanom 5. Pavel govori o povezavi med **spoznanjem** in evangeliziranjem v v. 10–11: »Vsi se bomo namreč morali pojaviti pred Kristusovim sodnim stolom ... Ker torej vemo, kaj je strah Gospodov, skušamo ljudi prepričevati ...« Pavel prav tako govori o **veri**, ko v v. 7 pravi: »... saj v veri hodimo in ne v gledanju«, in v v. 9 pravi: »Zato si tudi prizadevamo, da bi mu bili všeč.« Življenjski slog evangeliziranja je neposreden rezultat te z vero napolnjene predanosti Bogu. Vidik **značaja** evangeliziranja pa pride v v. 14: »Kristusova ljubezen nas stiska.« To je lahko ali naša ljubezen do Kristusa ali Kristusova ljubezen, ki deluje skozi naša srca. V obeh primerih je dejanje požrtvovalnega evangeliziranja prikaz Kristusove ljubezni, ki deluje skozi njegove služabnike, skozi srca, preobražena z njegovo ljubeznijo. In nazadnje, rezultat tega so **dejanja** – »ko skušamo ljudi prepričevati« (v. 11), ko jih prosimo, naj se spravijo z Bogom (v. 20).

Veselo trpljenje: Morda je najbolj jedrnat odlomek, ki odkriva cikel S-V-Z-D v veselem trpljenju, Pismo Hebrejcem 10,34: »Tudi z vklenjenimi ste sočustvovali. Z veseljem ste prenesli, da so vam pobrali imetje, ker ste vedeli, da imate boljšo in neminljivo posest.« Začne se s **spoznanjem**, za katerega pisec pravi, da ga imajo: vedeli so, da je nebeška posest boljša in trajnejša, zato zemeljska posest ni nič v primerjavi z nebeško. Po **veri** so si ti hebrejski kristjani prilastili to spoznanje in ga naredili osebnega: »... ste vedeli **[vi sami]**, da imate

boljšo in neminljivo posest.« Kot neposreden rezultat tega se je vzbudila njihova ljubezen do drugih kristjanov v ječi – sočustvovali so z njimi; hebrejski kristjani so pravzaprav z *veseljem* prenesli izgubo svoje zemeljske posesti. Oboje je mogočen prikaz njihovega **značaja**: ljubezen in čustva, okrepljena z vero. Posledična **dejanja** so bila prav tako jasna: verjetno so oznanjali kristjanom v ječi in se tako sami poistovetili kot kristjani; z veseljem so *sprejeli* zaseg svoje posesti, to sprejemanje so pokazali z dejanji – obraznimi izrazi, govoricu telesa, besedami ali kretnjami, ki so se njihovim preganjalcem verjetno zdeli nori, a ki so morda vodili v to, da je nekaj njihovih sovražnikov postalo kristjanov.

Požrtvovalno dajanje: Drugo pismo Korinčanom 8–9 odkriva neverjetno ljubezen makedonskih cerkva do ubogih med svetimi v Jeruzalemu (gl. tudi Rim 15,26). Jasno je, da so imeli makedonski kristjani podlago v močnem **spoznanju**, iz katerega so izhajala njihova dejanja. Dejansko so zelo dobro vedeli, da so judovski kristjani eno z njimi v veri in da so deli enega telesa. Prav tako so jasno vedeli za večne nagrade, ki so na voljo za tiste, ki požrtvovalno dajejo v tem svetu za Božje delo. Izkustveno so bili sami ubogi (Pavel pravi v v. 2 Kor 8,2, da so dajali iz »*skrajnega uboštva*«). To spoznanje so pritegnili v svoja srca po **veri**, saj je bilo njihovo dajanje bolj namenjeno Bogu kot človeku: Pavel pravi, da »*so najprej sebe podarili Gospodu in po Božji volji nam*« (v. 5). Jasno je bilo, da so osebno pričakovali večno nagrado, zato se jim je to zdelo tako nujno, in prosili so Pavla za pri-

vilegij [uslugo], da bi prispevali za svete (v. 4). Takšna drža lahko pride samo po veri v prihodnjo nagrado v nebesih. Ta prikaz njihovega **značaja** je glavna poanta, ki jo Pavel daje Korinčanom. V naslednjem poglavju pravi: »*Bog ljubi veseliga darovalca*« (2 Kor 9,7). Veselo, ljubeče, nujno, proseče darovanje makedonskih cerkva velja za vse čase kot merilo za vse kristjane. In nazadnje, **dejanja** sama so bila zaključena z dejstvom, da so Makedonci resnično *dali*; niso samo obljubili, da bodo dali, kot so to storili Korinčani.

Kako lahko posamezni kristjani uporabljajo ta zemljevid

Verjamem, da lahko vsak posamezni kristjan pogleda ta izčrpani zemljevid posvečenja in ga uporabi na štiri specifične načine: 1) za **slavljenje** Kristusa za pripisano pravičnost, v kateri zdaj stojimo in po kateri bomo končno odrešeni; 2) kot sredstvo za nenehno **ohranjanje ponižnosti** ob slabotnosti našega sedanjega delovanja, tako da se nenehno vračamo h Gospodu po milost; 3) kot osredotočenost za osebno **molitev** zase in za druge kristjane, da bi rasli na specifične načine v Kristusu; 4) kot sredstvo **postavljanja ciljev** in **ocene** duhovnega napredovanja za preostanek življenja.

1. Slavljenje Kristusa: Ta obširni zemljevid je bled povzetek popolne pravičnosti, ki jo je Kristus dejansko živel, ko je bil na zemlji, in ki jo je Oče zdaj pripisal nam po naši veri.

Kristusovo **(spo)znanje** Svetega pisma in volje njegovega Očeta, razodete v njem, je bilo popolno. Iz tega, kar je pretrpel, se je naučil poslušnosti (Heb 5,8), vključno z najbolj intenzivno skušnjavo in preganjanjem v zgodovini, in vse to je storil, ne da bi grešil, tako da je bila tudi njegova izkušnja popolna. Kristusovo **vero** v njegovega Očeta vidimo v njegovih besedah, ko je umiral: *»Oče, v tvoje roke izročam svojega duha«* (Lk 23,46). Očetu je zaupal vse, zaradi česar je prišel. Če ga Oče ne bi obudil od mrtvih, bi bilo njegovo delo zaman. A Kristus je popolnoma zaupal Očetu – največje dejanje vere v zgodovini. Kristusov **značaj** je edini popolni človeški značaj v zgodovini: samo njegova ljubezen do Boga in drugih je bila čista, samo njegove želje so bile popolne v Božjih očeh, samo njegova volja je bila popolnoma skladna z Očetovo, samo njegova čustva so bila popoln prikaz Božjih, samo njegove vrline so popolnoma prikazovale Božje lastnosti. In samo Kristusova **dejanja** so edini čisto sveti niz človeških dejanj v zgodovini. *Rojen »pod postavo«* (Gal 4,4) je živel vsak trenutek v poslušnosti svojemu Očetu pod zakoni, ki jih je dal svojemu ljudstvu.

2. Ohranjanje ponižnosti: Za nas je tudi zelo koristno, da gremo skozi podroben seznam posvečenja in se zavedamo, da nam je Bog Oče pravzaprav zapovedal, naj bomo vse to vsak dan! *»Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče«* (Mt 5,48). Vsa ta različna področja so utemeljena z jasnimi zapovedmi Svetega pisma. Torej je ta zemljevid tudi zato tukaj, da nas nenehno ohranja ponižne in da spozna-

mo, koliko nam vsak dan manjka do merila, ki nam ga je Bog dal v Kristusu. Tožiti bi morali nad svojimi pomanjkljivostmi in hrepeneti po praktični dnevni pravičnosti, ki je bolj skladna s pravičnostjo Jezusa Kristusa. Svoje neuspehe bi morali prinesiti pred Boga v priznanju grehov in kesanju. Prav tako bi morali kar najbolj sovražiti kakršenkoli občutek prevzetnosti ali samopravičnosti, ki ju morda razvijemo po poti, ko dejansko vidimo napredek v posvečenju. Še vedno je pred nami neskončno potovanje in samo po neskončni moči vseмогоčnega Boga bomo dokončali to potovanje, potem ko umremo.

3. Molitev: Najpomembnejše, kar lahko kristjan stori s to informacijo, je, da jo prinese nazaj k Bogu v molitvi kot duhovni berač (Mt 5,3), ki prosi Boga za preobrazbo na vseh teh področjih. Spodaj je seznam molitev, povezanih z zemljevidom posvečenja, ki ga lahko uporabite zase ali za katerega koli kristjana:

(Spo)znanje: Duhovna resnica

1. Znanje o dejstvih, pridobljeno iz Božje besede
  - Gospod, prosim, daj mi globoko in točno znanje tvoje besede v vsej njeni širini in globini.
2. Izkusveno znanje, pridobljeno iz življenja v Božjem svetu
  - Gospod, prosim, po Božji previdnosti me pritegni v bogate in mogočne življenjske situacije, ki me bodo najboljše oblikovale za prihodnje služenje v tvojem kraljestvu.

Vera: Zagotovilo in prepričanost v duhovno resnico

1. Gotovost, da so nevidne duhovne resničnosti resnične
  - Gospod, prosim, daj mi čedalje globlji občutek tvoje nenehne prisotnosti, resnice o tvojem preteklem ukvarjanju z ljudmi, resničnosti duhovnega sveta okrog mene, in prihodnjega nebeškega sveta, ki me čaka.
2. Obstoj resničnosti, v katere upamo
  - Gospod, prosim, daj mi čedalje močnejši predokus mojih nebeških nagrad v Kristusu in čedalje živahnejše upanje sadu v tem svetu, ki bo večno trajal v naslednjem.
3. Prepričanost v svoj greh
  - Gospod, prosim, naredi moje grehe tako jasne in tako žaljive zame, kot so zate.
4. Zanašanje na Kristusa kot vsezadostnega odrešenika in skrbnika
  - Gospod, prosim, daj mi veliko bolj živ občutek zanašanja na Kristusa za vse, kar potrebujem na tem svetu, in za vedno stri mojo neodvisnost.
5. Sprejemanje duhovnega vodenja
  - Gospod, prosim, nauči me slišati tvoj glas in hoditi za njim, tako kot se ovca nauči prepoznati glas svojega pastirja.

Značaj: Notranja narava vse bolj skladna s Kristusom

1. Naklonjenost: Ljubiti, kar ljubi Kristus, in sovražiti, kar sovraži Kristus
  - Gospod, pomagaj mi, da te bom ljubil z vsem srcem. Prosim, preobrazi moje srce, da bom ljubil, kar ljubiš ti, in sovražil, kar sovražiš ti.
2. Želja: Hrepenenje po tem, po čemer hrepeni Kristus
  - Gospod, daj mi želje po tvojih željah in me očisti želja, ki so v nasprotju s tvojimi.
3. Volja: Izbrati, kar bi izbral Kristus
  - Gospod, naj se ne zgodi moja volja, ampak tvoja, v tem trenutku, do konca današnjega dne in do konca mojega življenja.
4. Misel: Imeti Kristusov um
  - Gospod, daj, da bom mislil, kot ti misliš o vsem.
5. Čustva: Čutiti, kar bi čutil Kristus
  - Gospod, daj, da bom nadziral svoja čustva po merilih tvoje besede.
6. Vrline: Situacijske srčne lastnosti vse bolj skladne s Kristusom
  - Gospod, naj moj značaj ustrezno razodeva tvoje lastnosti v vseh okoliščinah.

Dejanja: Nenehna poslušnost

1. Glavna dejanja: Darovanje telesa kot duhovno žrtev
  - Gospod, zdaj ti darujem svoje telo kot živo žrtev, da bi bilo uporabljeno za tvoje svete namene.

2. Negativna poslušnost: Osebna svetost/Čistost
  - a. Čistost od greha
    - Gospod, ohrani me svetega in čistega vsega greha.
  - b. Čistost v zakonitih užitkih
    - Gospod, pomagaj mi uživati sladke blagoslove tega sveta, ne da bi me katerikoli zapeljal.
  - c. Pravilno ravnanje s pojavitvijo greha
    - Gospod, pomagaj mi priznati vse moje grehe tebi, naj nič ne zadržim zase; pomagaj mi jih popraviti, ne glede na ceno.
3. Pozitivna poslušnost: Sedem ključnih področij
  - a. Čaščenje
    - Gospod, naredi me voljnega, da te bom goreče častil v duhu in resnici.
  - b. Duhovne discipline
    - Gospod, vsak dan me usposablaj s Svetim pismom in molitvijo.
  - c. Družina
    - Gospod, naredi me zvestega mojim odgovornostim do moje družine.
  - č. Služenje kristjanom
    - Gospod, usposobi me, da bom uporabljal svoje duhovne darove za izgrajevanje Kristusovega telesa.
  - d. Oznanjevanje nekristjanom [Misija]
    - Gospod, daj mi moč po Duhu za razmah tvojega kraljestva v izgubljenem svetu.

e. Oskrbništvo

- Gospod, pomagaj mi spoznati, da je vse, kar imam, tvoje, in daj mi modrost, da bom kar najbolj uporabljal svoje vire za tvoje kraljestvo.

f. Delo

- Gospod, okrepi me, da bom zvesto delal zate in da bom naredil vse veliko in majhno za tvojo slavo.

4. Postavljanje ciljev in ocena: Nekateri možni cilji na podlagi tega seznama bi lahko bili naslednji:

Sklepi za duhovno rast

1. (Spo)znanje: Duhovna resnica

a. Znanje o dejstvih, pridobljeno iz Božje besede

Cilj št. 1: Z Božjo pomočjo bom letos prebral celo Sveto pismo.

Cilj št. 2: Z Božjo pomočjo se bom letos na pamet naučil Pismo Efežanom.

b. Izkustveno znanje, pridobljeno iz življenja v Božjem svetu

Cilj št. 3: Če je Božja volja, se bom bolj izpostavil tistim, ki trpijo, tako da bom enkrat tedensko obiskal dom za ostarele.

Cilj št. 4: Če je Božja volja, bom šel na kratkoročno misijonarsko potovanje v _____ [poljubno krizno destinacijo] z našo cerkvijo.

2. Vera: Zagotovilo in prepričanost v duhovno resnico

a. Gotovost, da so nevidne duhovne resničnosti resnične

Cilj št. 5: Z Božjo pomočjo bom rasel v svojem občutenju dejstva, da Bog vidi vse, kar delam, in je z menoj v vsakem trenutku, tako da se bom na pamet naučil Pismo Hebrejcem 4,13 in to recital čez dan. *»Ni je namreč stvari, ki bi bila nevidna pred njim. Pred njegovimi očmi je vse razgaljeno in odkrito. Njemu bomo dajali odgovor«* (Heb 4,13).

b. Obstoje resničnosti, v katere upamo

Cilj št. 6: Z Božjo pomočjo bom letos prebral knjigo Randyja Alcorna *Nebesa [angl. Heaven]* in hranil svoje srce iz podrobnosti o mojem prihodnjem nebeškem življenju.

c. Prepričanost v svoj greh

Cilj št. 7: Z Božjo pomočjo bom vsak večer, preden grem spat, na glas molil Psalm 139,23–24 in potem poslušal Duha, ko mi pokaže moj greh.

Cilj št. 8: Z Božjo pomočjo bom letos vstopil v trden odnos odgovornosti in ponižno prosil svojega partnerja v odgovornosti, naj mi krotko in jasno pokaže kakršenkoli greh.

č. Zanašanje na Kristusa kot vsezadostnega odrešenika in skrbnika

Cilj št. 9: Z Božjo pomočjo bom molil za majhne stvari čez dan, ki so mi običajno samoumevne, in prosil Kristusa, naj mi pomaga. Na primer, ko sedem za volan, bom molil, da bi mi Kristus pomagal varno priti na cilj.

Cilj št. 10: Z Božjo pomočjo se bom naučil reči: »Če je Božja volja, ...«, preden bom kaj rekel o svojih prihodnjih načrtih.

d. Sprejemanje duhovnega vodenja

Cilj št. 11: Z Božjo pomočjo se bom naučil poslušati »glas tihega šepeta« Kristusa v specifičnih oblikah vodenja. Prosil bom za specifično modrost na podlagi Jakobovega pisma 1,5–8 in zaupal bom Bogu, da mi bo odgovoril.

3. Značaj: Notranja narava, vse bolj skladna s Kristusom

a. Naklonjenost: Ljubiti, kar ljubi Kristus, in sovražiti, kar sovraži Kristus

Cilj št. 12: Z Božjo pomočjo si bom prizadeval za-netiti svojo ljubezen do Kristusa veliko globlje kot kdaj prej, tako da bom vsak dan poglobljeno premišljeval o njegovi ljubezni do mene, ki jo je izlil na križu. Vsako jutro bom delal na svojem hladnem srcu, dokler ne bom ponovno ganjen nad veličino njegove ljubezni in žrtve.

Cilj št. 13: Z Božjo pomočjo se bom, ko priznam svoje grehe, trudil, da povečam svoje zgražanje nad njimi in njihovo odvratnostjo v Božjih očeh.

b. Želja: Hrepenenje po tem, po čemer hrepeni Kristus

Cilj št. 14: Z Božjo pomočjo se bom lotil obširnega preučevanja Svetega pisma, skušal bom odgovoriti na to vprašanje: »Kaj si želijo pobožni?« Ko

bom napisal ta seznam, bom vsak dan molil, da bi te želje postale moje.

c. Volja: Izbrati, kar bi izbral Kristus

Cilj št. 15: Z Božjo pomočjo se bom naučil dosledno moliti po Kristusovem vzorcu v Getsemanih:
»Naj se ne zgodi moja volja, ampak tvoja.«

č. Misel: Imeti Kristusov um

Cilj št. 16: Z Božjo pomočjo bom nadziral svoje miselno življenje bolje kot kdaj prej. Še posebej si bom prizadeval, da strem grešne misli; delal bom na svoji drži, še posebno v težavnih okoliščinah.

d. Čustva: Čutiti, kar bi čutil Kristus

Cilj št. 17: Z Božjo pomočjo se bom trudil rasti v vsakdanjem življenju in vsaki okoliščini na podlagi veličine Kristusove ljubezni do mene in moči v meni.

e. Vrline: Situacijske srčne lastnosti, vse bolj skladne s Kristusom

Cilj št. 18: Z Božjo pomočjo se bom na pamet naučil seznam »Sad Duha« v Pismu Galačanom 5,22–23 in prosil Duha, naj udejanja te vrline v meni trenutek za trenutekom.

4. Dejanja: Nenehna poslušnost

a. Glavno dejanje: Darovati telo kot duhovno žrtev

Cilj št. 19: Z Božjo pomočjo bom vsak dan začel s tem, da pokleknem in darujem svoje telo kot živo

žrtev Bogu s to molitvijo: »Tukaj sem, tvoj, da bom danes delal za tvojo slavo in tvoje namene.«

b. Negativna poslušnost: Osebna svetost/Čistost

i. Čistost od greha

Cilj št. 20: Z Božjo pomočjo bom prepoznal svoje največje področje uporništvja in ga napadel s Svetim pismom, molitvijo, postom in odgovornostjo.

ii. Čistost v zakonitih užitkih

Cilj št. 21: Z Božjo pomočjo bom nadziral svoje prehranjevanje in zabavo, iskal bom ravnotežje med asketstvom in pretiravanjem. Občasno se bom na skrivaj vzdržal hrane in zabave, da bom obdržal te stvari v pravi perspektivi.

iii. Pravilno ravnanje ob pojavitvi greha

Cilj št. 22: Z Božjo pomočjo bom deset minut na dan preživel v skoncentriranem priznavanju grehov.

Cilj št. 23: Z Božjo pomočjo se bom navadil hoditi k tistim, proti katerim sem grešil, in jih ponižno prosil za odpuščanje.

c. Pozitivna poslušnost: Sedem ključnih področij

i. Čaščenje

Cilj št. 24: Z Božjo pomočjo bom vsako jutro zapel hvalnico.

Cilj št. 25: Z Božjo pomočjo bom vsako nedeljo pripravil svoje srce za skupno čaščenje z molit-

vijo, branjem Svetega pisma in petjem hvalnic, da bom pripravljen goreče častiti.

ii. Duhovne discipline

Cilj št. 26: Z Božjo pomočjo bom šel vsak dan skozi te sklepe in namenil posebno pozornost tistim, ki so osredotočeni na dnevno branje Svetega pisma in vzorce molitve, še posebej št. 1.

Cilj št. 27: Z Božjo pomočjo bom naredil molitveno beležko in jo uporabljal vsak dan, zapisoval si bom specifične molitvene prošnje, za katere čakam, da jih bo Bog izpolnil.

iii. Družina

Cilj št. 28: Z Božjo pomočjo bom vodil (spodbujal) našo družino v dnevnem družinskem čaščenju.

iv. Služenje kristjanom

Cilj št. 29: Z Božjo pomočjo bom skušal razviti dosledno službo v svoji lokalni cerkvi na podlagi svojih duhovnih darov.

Cilj št. 30: Z Božjo pomočjo bom skušal vsak teden spodbuditi drugega kristjana s svetopisemsko vrstico.

v. Oznanjevanje nekristjanom [Misija]

Cilj št. 31: Z Božjo pomočjo bom vsak dan molil naslednjo molitev in ravnal v skladu z njo: »Gospod, danes mi daj priložnost za pričevanje in modrost, da jo bom videl, ter pogum, da jo bom kar najbolje izkoristil.« Gl. tudi cilje št. 3 & 4.

vi. Oskrbništvo

Cilj št. 32: Z Božjo pomočjo bom letos povečal svoje dajanje na vsaj desetino svojih bruto prihodkov.

vii. Delo

Cilj št. 33: Z Božjo pomočjo bom nasprotoval trenutkom lenobe v svojem življenju, tako da se bom na pamet naučil Pismo Kološanom 3,23.

Ta seznam sklepov navaja samo predloge. S pomočjo Svetega Duha naj bi kristjan naredil svoj seznam in ga izpolnjeval po moči Svetega Duha. Priporočam pa, da ste – čeprav si prizadevate, da bi bili ambiciozni, – tudi razumni. Osredotočite se na manj sklepov in poskrbite, da jih dejansko izpolnite, preden dodate nove. Ampak bodite polni upanja! To so stvari, za katere Gospod hrepeni, da bi jih delali, ko *»s strahom in s trepetom udejanjate svoje odrešenje«* (Flp 2,12). Vrstica, ki jo rad uporabim v povezavi s postavljanjem ciljev in delanjem sklepov, je Izaija 32,8: *»Plemeniti snuje plemenito in se poteguje za plemenito.«* Še ena dobra vrstica za sklepe je naslednja: *»V ta namen tudi zmeraj prosimo za vas, da bi vas naš Bog spoznal za vredne poklica in z močjo izpolnil vso dobro namero in delo vere«* (2 Tes 1,11).

Naj Bog uporabi ta zemljevid posvečenja, da bi vam pomagal rasti do vse večje podobnosti Kristusu, na slavo njegovega veličastva!

Vprašanja za diskusijo:

1. Kaj je cikel S-V-Z-D? Kako bi ga nekomu razložili? Kako nam lahko razumevanje narave cikla navzgor (kot piramida) proti podobnosti Kristusu pomaga rasti?
2. Katera molitev iz tega poglavja se vas je najbolj dotaknila? Za koga bi molili nekatere izmed teh molitev?
3. Kakšne cilje v duhovni rasti bi si radi postavili za prihodnje leto?

OPOMBE

- ¹ Dr. & Mrs. Howard Taylor, *Hudson Taylor In Early Years—the Growth of a Soul* (OMF International, 1998), 131.
- ² John Bunyan, *Pilgrim's Progress*, in *The Works of John Bunyan*, vol. 3 (Carlisle, PA: Banner of Truth Trust, 1991), 99–100. Slovenska izdaja: *Božjepotnikovo napredovanje*, prev. Vinko Ošlak, Založba Ignis, 2015, str. 34–35.
- ³ Henry Scougal, *The Life of God in the Soul of Man* (Harrisonburg, VA: Sprinkle Publications, 1986), 62.
- ⁴ John Piper, *Future Grace* (Sisters, OR: Multnomah, 1995), 277–278.
- ⁵ D. Martyn Lloyd-Jones, *Joy Unspeakable* (Wheaton, IL: Harold Shaw, 1984), 95–96.
- ⁶ <http://www.quotecosmos.com/quotes/10741/view>
- ⁷ Najboljši članek, kar sem jih prebral o Kristusovem čustvenem življenju, je napisal B.B. Warfield: »The Emotional Life of Our Lord« v B.B. Warfield, *The Person and Work of Christ* (P&R Publishers, 1950). Za ogled na spletu obiščite http://www.the-highway.com/emotion-Christ_Warfield.html.
- ⁸ Martyn Lloyd-Jones je imel nekaj najjasnejših vpogledov v potrebo oznanjanja samemu sebi, da popravimo napačna čustva, v svojem klasičnem delu o duhovni depresiji, njenih vzrokih in zdravlilu zanjo: *Spiritual Depression: Its Causes and Cure* (Grand Rapids: Eerdmans, 1993), 20–21.
- ⁹ Farhad Daftary, *The Assassin Legends: Myths Of The Isma'ilis* (I.B.Tauris, 1995), 74.
- ¹⁰ Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship* (New York: Scribner Paper Fiction, 1963), 7.

Neskončno potovanje

- ¹¹ John Owen, *The Mortification of Sin* (Carlisle, PA: Banner of Truth Trust, 2004), 5.
- ¹² John Piper, *Let the Nations Be Glad* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2003), 11.
- ¹³ George Mueller, *A Narrative of Some of the Lord's Dealing with George Muller, Written by Himself, Jehovah Magnified. Addresses by George Muller Complete and Unabridged*, vol. 1 (Muskegon, Mich.: Dust and Ashes, 2003), 271–272.
- ¹⁴ Moja knjižico o učenju vrstic na pamet z naslovom *An Approach to Extended Memorization of Scripture* si lahko naložite z naše spletne strani www.fbcdurham.org/resources/scripture-memory
- ¹⁵ John Gillies, *Memoirs of Rev. George Whitefield, Sermon #20 "Jacob's Ladder"*; New Haven, 1834, 535 digitized version, Googlebooks.com; <http://books.google.com/books?id=DUoFAAAAYAAJ&printsec=frontcover&dq=memoirs+of+rev.+george+whit+efield#PPA535,M1>.
- ¹⁶ Julia H. Johnstone, *Fifty Missionary Heroes Every Boy and Girl Should Know* (New York, NY: Fleming H. Revell, 1913), 11.
- ¹⁷ John Paton, *John G. Paton, Missionary to the New Hebrides* (New York, NY: Fleming H. Revell, 1898), 87.
- ¹⁸ www.global-prayer-digest.org
- ¹⁹ www.joshuaproject.net
- ²⁰ Tertullian, *Apologeticus*, Chapter 50 in *Ante-Nicene Fathers*, vol. 3 (Peabody, MA: Hendrickson, 1995).
- ²¹ Alcorn, *Money, Possessions, and Eternity*, xv. ²²Alcorn, *Money, Possessions, and Eternity*, 104. ²³ John Piper, *Desiring God*, 77